

PERVERTIREA

Educație sexuală pentru neveste

S.L. JENNINGS

/EROS COP

S.L. Jennings

Pervertirea

Traducere din limba engleză și note de

Cristina Buzoianu

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Coperta:

Design copertă: Regina Wamba Foto copertă: Specular, Foto model: Michael Thurston

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor

Mihaela Serea

DTP:

Mirelavoicu

Corectură:

Sânziana Doman Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României JENNINGS, S.L.

Pervertirea / S.L. Jennings; trad.:

Cristina Buzoianu.

— București: Editura Trei, 2016 Conține bibliografie

ISBN 978 – 606 – 719 – 724 – 2

I. Buzoianu, Cristina (trad.)

8Z1.111 (73)-31 = 135.1

Titlul original: Taint Autor S.L. Jennings

Copyright e S.L. Jennings, 2015

This work was negotiated by Bookcase Literary Agency on behalf of Rebecca Friedman
Literary Agency

Copyright e Editura Trei, 2016.

Pentru prezenta ediție

A PĂTI, pătez, vb. 1.1. Tranz. și refl. î. A necinsti, a corupe.

2. A mânji sau a terfeli (numele unei persoane, reputația etc.).

PĂTĂ, pete, s. f.1. Imperfecțiune sau defect

2. Fig. Faptă, atitudine, situație etc. reprobabilă, care știrbește onoarea sau reputația cuiva; rușine, stigmat.

Nu încercați să profanați limba engleză.

Mă pot gândi la alte câteva lucruri pe care le-aș murdări mai degrabă.

Justice Drake

Introducere

Prima zi este întotdeauna a naibii de exasperantă.

Lacrimile. Privirile încetoșate de confuzie, când ele încearcă să-și dea seama ce a mers prost în relațiile lor insipide. Întrebările prostești, interminabile despre cum aș putea să-mi îndeplinesc promisiunea și să merit fiecare bănuț din micile averi pe care le-au plătit soții lor ca să le trimită aici.

Stai acolo și taci, dragă. Unul dintre noi este profesionist. Acum, dacă o să am nevoie de un sandviș nenorocit sau să scot vinul roșu de pe o față de masă din pânză, o să-ți cer părerea. Altfel, închide gura aia roz-bombon și șezi frumos.

Numai la asta se pricep. Să arate bine. Să gătească. Să facă menaj. Să aibă grijă de odraslele lor obraznice și dezgustătoare.

Neveste din Stepford^[1]. Trofee. Prostituate de lux eu maniere impecabile.

Par perfecte din toate punctele de vedere. Frumoase, inteligente, grațioase. Accesoriul perfect pentru un bărbat care are totul.

Cu excepția unui singur lucru.

Sunt extrem de plicticoase odată ce le întinzi pe spatele lor perfect.

După cum se spune, aparențele pot fi înșelătoare. O înfățișare sexy nu garantează sex de calitate. De cele mai multe ori, această teorie se adevărește. Dacă n-ar fi așa, aș da faliment. Și, ca să fiu sincer, afacerea

îmi merge bine. Foarte bine.

Iau o gură de apă, cercetând variatele expresii de șoc și groază care apar, de obicei, după discursul meu din prima zi. Grupul de acum este mai numeros decât cel anterior, dar nu mă surprinde. Suntem la sfârșitul verii, un anotimp în care este acceptabil să porți mai puține haine decât se cere în societate. Ochii soților au ră tăcit peste tot, la fel și sculele lor. Și, într-un efort de a-și salva căsniciile perfecte, au venit la mine, sperând că, în mod miraculos, îi pot face pe bărbații lor să se uite la ele ca și cum ar vedea ceva mai mult decât o amestecătură sofisticată de păr coafat, dinți albiți și injecții cu acid hialuronic.

O mână firavă se ridică, iar eu aprob din cap spre tânăra brunetă slăbănoagă, care tremură ca o frunză în rochia ei înflorată de la Prada. E urâtă ca dracu' și o face să arate ca o cerșetoare între două vârste. Femeia îmi amintește de una dintre nevestele din serialul „Mad Men”. Nu de secretara apetisantă, ci de aia care stă acasă, mâncând bomboane în fața televizorului ei alb-negru, în timp ce bărbatu-său regulează tot ce mișcă.

— Așadar... dumneavoastră ce faceți, mai exact? Sunteți ca un profesor sau ceva de genul ăsta? mă întreabă, aproape în șoaptă.

— Mai mult ca un consultant. Toate aveți aceeași problemă foarte gravă și sper să... vă orientez cu anumite sugestii care v-ar putea îmbunătăți situația.

— Ce situație?

Fir-ar să fie! 2 – 10,2 – 10. Minte a i-o fi pornit sau botoxul a început deja să-i corodeze creierul?

Zâmbesc forțat, încercând să rezist la provocare. În profesia mea, răbdarea este cheia. Aproape în fiecare zi mă simt mai mult ca un îngrijitor suprasolicitat și prost plătit decât ca un... antrenor... de *stil de viață*... Totuna.

— Credeam că am lămurit situația, doamnă... Mă încrunt la dosarul din fața mea, făcând legătura între chip și nume. Cosgrove.

Lorinda Cosgrove. Ca și Cos-Mart, locul de unde poți să cumperi chifle cu miere, lenjerie ieftină și un pistol de 9 milimetri la 3 dimineața, purtând pantaloni scurți și saboți de plastic. Nu vă mint, există site-uri dedicate acestor epave. Căutați pe Google.

— Da, sunt conștientă de evaluarea dumneavoastră, așa grosolană cum e. Cu toate acestea, ce vă așteptați să obțineți?

Clatin ușor din cap. În fiecare grupă există câte una ca ea. Una care nu vrea să accepte crudul adevăr pe care îl are fix în fața ochilor. Chiar dacă a citit manualul, a semnat contractele și a participat la toate întrunirile necesare de informare înainte să ajungă aici, tot nu poate să accepte realitatea, care îndreaptă săgeți ce luminează intermitent spre vaginul ei uscat. Bine că îmi face plăcere să-i amintesc.

— Habar n-ai să faci sex! i-o trântesc eu, fără urmă de emoție.

Aproape fiecare pereche de buze injectate cu collagen scapă câte un suspin, dar eu insist să mă fac înțeleș.

— Nu-ți satisfaci sexual soțul, motiv pentru care vrea să te înșele, dacă nu cumva a făcut-o deja. Oi fi tu soție, mamă, gospodină fantastică și *orice* altceva, dar ești o amantă proastă. Și asta distruge totul.

Lorinda își strânge pieptul cu o mână tremurândă, cu manichiură perfectă. Femeia de lângă ea, una mai durdulie, casnică, de vreo patruzeci și ceva de ani, a cărei căsnicie s-a transformat într-un adevărat circ mass-media din cauza crizei de vârstă mijlocie și a soțului ei, amator de prospături care abia au devenit majore, o liniștește printr-o strângere maternă de umăr. Vai, ce drăguț!

— Și asta e valabil pentru toate, adaug, uitându-mă de jur-împrejur. Vă aflați aici deoarece știți că sunteți pe cale să pierdeți singurul lucru pentru care v-ați pus la treabă fundurile drăgălașe: soțul. Vă dați în vânt după stilul ăsta de viață și, în loc să vă lingați rănile și să mergeți mai departe, preferați să vă reparați căsniciile stricate. Iar eu sunt aici pentru a vă ajuta.

— Dar cum?

Un zâmbet leneș, ironic își face loc pe fața mea.

— Am să vă învăț cum să vă futeți soții.

Alte suspine. Alte șiraguri de perle strânse în pumni. Chiar și câteva țipete de genul „o, Doamne!”

— Dar asta nu e... scâncește Lorinda, acoperind protestele. Nu se cuvine. Nu e respectabil.

Și iată-l.

Motivul pentru care soțului său Lane Cosgrove îi place să-și aplece secretara blondă peste birou și să o reguleze în neștire în timp ce ea îl strigă „Tati”. Are o slăbiciune pentru sexul anal, atât să ofere, cât și să primească. Secretara lui păstrează o centură pentru serile de joi, încuiată în fișetul de lângă biroul ei. Lane întotdeauna lucrează joia până târziu,

lăsând-o pe Lorinda să participe la întâlnirile obișnuite ale clubului de carte, ale cercului studiului Bibliei pentru Femei, ale degustărilor de vinuri etcetera, etcetera. Nimic din ceea ce face Lane joia nu se cuvine. Nu e nimic respectabil în faptul că îi permite secretarei să îl penetreze cu un dildo de douăzeci și cinci de centimetri, în timp ce își astupă gura cu chiloții ei, ca să-și înăbușe strigătele. Și el o știe. De asta Lorinda nu-i poate satisface nevoile. Și să-ți lași soțul foarte bogat și puternic să plece de acasă nesatisfăcut sexual e ca și cum i-ai oferi un pistol încărcat. Mai devreme sau mai târziu, tot o să tragă câteva focuri.

Diane, șefa mea de recepție, intră exact la țanc, urmată de câțiva membri din echipă. E timpul să încheiem petrecerea asta de întâmpinare, înainte să se verse și mai multe lacrimi.

— Doamnelor, dacă simțiți că nu aveți nevoie de acest program și că ați ajuns aici dintr-o greșală, vă rugăm, nu ezitați să plecați. Șoferii noștri sunt pregătiți să vă ducă direct la aeroport și vi se va înapoia toată suma plătită. Vă rugăm numai să respectați contractul de confidențialitate pe care l-ați semnat împreună cu soții dumneavoastră.

Nimeni nu încearcă să se ridice, așa că trec mai departe.

— Dacă doriți să rămâneți și să învățați cum să vă îmbunătățiți viața sexuală și, în cele din urmă, relațiile, personalul nostru vă va conduce spre camerele voastre. Veți descoperi că acestea sunt confortabile și complet echipate, cu băi private. În plus, avem un bucătar și ospătari la dispoziția dumneavoastră douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De asemenea, proprietatea este dotată cu sală de fitness de ultimă generație, spa și salon de înfrumusețare, pentru a vă satisface toate nevoile. Aici, confortul este cheia. Doamnelor, bine ați venit în Oasis! Vrem să vă simțiți ca acasă în următoarele șase săptămâni de instruire.

Unsprezece perechi de ochi se holbează la mine, așteptându-mi prima comandă. Niciuna nu vrea să fie prima care să sară de pe scaun, să-și fluture brațele și să strige: *Eu! Alege-măpe mine! învață-mă, vreau să știu tot!* Toate vor același lucru; toate vor să dețină secretul fericirii conjugale. Și sunt conștiente că tot ceea ce le-am spus este adevărat.

Toate aceste femei știu că altele și-o trag cu soții lor din cauză că ele nu știu cum.

Și, în adâncul sufletului meu, sunt alături de ele. Drace, ba chiar le compătimesc. Scopul lor în viață a fost acela de a cunoaște și de a se

căsători cu cineva care să le scoată din societatea mediocră în care au crescut și să le ofere confort, bogăție și lux.

Este sindromul tipic Pretty Woman^[2]. Toate pleacă de la desfăcutul picioarelor gratis sau în schimbul unor promisiuni lipsite de importanță îmbrăcate sub forma unui inel cu diamant ieftin dintr-un magazin de doi lei și ajung să aibă mai multe bijuterii decât încheieturi pe care să le poarte vreodată. Dar lucrul pe care aceste doamne nu reușesc să-l priceapă e că, indiferent ce au făcut pentru a pune mâna pe Richard Gere-ul lor, trebuie să facă înzecit ca să-l păstreze.

Personalul conduce femeile spre camerele lor, lăsându-mă singur în salonul principal, în vreme ce soarele Arizonei începe să se topească, alunecând încet pe cerul azuriu. Se transformă într-un tablou imens cu umbre de oranj, roz, albastru și violet, o vedere uluitoare, neacaparată de clădiri înalte sau de o întortoachere de autostrăzi. Oasis se află departe de civilizație, de paparazzi, de designed și de reality-show-uri.

Asta este partea mea preferată din zi, momentul în care gravitația trage soarele arzător de deasupra noastră, depunându-l în brațele întinse, crestate ale munților și cactușilor. Chiar și cele mai fervente spirite caută alinare și solitudine.

Traversez curtea, îndreptându-mă spre casa de oaspeți. Dețin toată proprietatea, dar nu dorm în clădirea principală. Trebuie să mențin un anumit nivel de intimitate și profesionalism. Să fii blocat cu unsprezece femei într-un conac izolat poate fi... dificil. Afacerea mea este sexul. Predau sex. Trăiesc și respir sex. Și am nevoie de el, la fel ca soții lor duplicitari.

Așa că, în virtutea politicii mele de a *nu defeca unde mănânc*, îndur șase săptămâni de abțință în perioada instructajului, satisfăcându-mi apetitul sexual numai în perioadele dintre cele patru cursuri pe care le susțin anual. Chiar și atunci, sunt discret. Orice alt mod de viață este nerentabil în domeniul meu de activitate.

După ce las dușul să îndepărteze stresul acumulat în timpul zilei, mă îmbrac și pornesc spre sala de mese, pentru cină. Doamnele apar una câte una, așezându-se în liniște în jurul mesei mari. Au rămas toate. Unsprezece femei desperate să se reconecteze cu bărbații de care speră să fie legate până la moarte. Bărbații care au promis că vor muta munții din loc în schimbul promisiunii lor de a se mărita cu ei.

Bărbații care și-au încălcat jurămintele pentru a-și satisface deviațiile sexuale și a-și alimenta orgoliile.

Cât timp ni se servește felul întâi, doamnele sunt tăcute. Aproape nimeni nu se atinge de apetitivul din foie gras garnisit artistic cu mere fierte și smochine în sos. În spațiul vast nu se aude nici măcar clinchetul tacâmurilor.

Mestec încet, cercetându-le din capul mesei pe cele unsprezece femei cu ținute perfecte. Toate se încăpățânează să evite contactul vizual, în timp ce își ciugulesc salatele și își amortesc simțurile cu vin.

— Așadar... încep eu, atrăgându-le privirile șovăitoare. Când v-ați masturbat ultima oară?

Corul de accese de tuse și icnete mă face să zâmbesc satisfăcut. Grupul ăsta o să fie distractiv.

— Poftim? întreabă cu dispreț una dintre ele, după ce-și termină vinul roșu.

Un chelner se apropie și îi umple paharul cu încă o doză de curaj catifelat, știind că va avea nevoie.

— M-am bâlbâit cumva? Sau nu știi ce înseamnă a te masturba?

— Ce? Ba știi ce înseamnă... scâncește ea, clătinând jenată din cap, ce este *masturbarea*. De ce simți nevoia să adresezi întrebări atât de grosolane și necuviincioase?

O examinez pe roșcata focoasă care încă se uită la mine, cu buzele vișinii schimonosite de nervi. Ochii ei prea mari, aproape că ai personajelor din desenele animate japoneze, se îngustează oripilați, săgetându-mă cu acuzații nerostite. Chiar și cu fața schimonosită, arată uimitor. Nu e machiată excesiv sau prea sofisticată. Are frumusețea clasică hollywoodiană, dar și ceva proaspăt, simplu.

Mă încrunt, pentru că tipul acesta de frumusețe este prea mult pentru locul în care se află. Și totuși, nu suficient pentru lumea în care trăiește.

Allison Elliot-Carr. Fiica lui Richard Elliot, proprietar și CEO al uneia dintre cele mai mari bănci de investiții din lume. Soțul ei, Evan Carr, este o odraslă de bani gata dintr-o familie de politicieni influenți și preferatul tatălui ei. Este, de asemenea, un macho, un infidel nenorocit fără muștrări de conștiință când vine vorba de tăvălit din Miami până în Manhattan orice purtătoare de Manolo^[3]. Desigur, această informație nu este mediatizată. E treaba mea să știu aceste lucruri. Să pătrund în mintea lor. Să scot la

lumină cele mai ascunse secrete și să le forțez să le privească cu toată sinceritatea.

Allison strânge din buze și scutură din cap, arcuindu-și gura într-un surâs batjocoritor.

— Îți place, nu-i așa? Să ne umilești? Să ne faci să ne simțim necorespunzătoare și defecte? Ca și cum *noi* suntem cauza mariajelor noastre nici pe departe perfecte? Noi suntem de vină pentru modul în care tabloidele ne fac bucăți? Nu mă cunoști. Nu ne cunoști pe niciuna dintre noi. Dar, cu toate astea, crezi că ne poți ajuta? Te rog. Aberezi.

Las tacâmurile din mână și îmi tamponez gura cu un șervețel de pânză, înainte de a-i oferi un rânjat atotștiutor.

— Aberez?

— Da, spui numai aberații. Adică, cine naiba te crezi?

Schițez un zâmbet. Îmi imaginez cum ling cotletul ca un leu înainte de a devora o gazelă grațioasă, delicată.

— Sunt Justice Drake, declar cu îngâmfare, fără să-mi cer scuze.

Este o promisiune și o profeție, ambalate ca un cadou în două cuvinte scurte.

— Ei bine, Justice Drake... prietene, ești un impostor. Nu știi nimic despre situația noastră. Nu există niciun truc, niciun remediu miraculos pentru căsniciile noastre. Dar tu n-ai de unde să știi, pentru că nu știi absolut nimic despre noi. Nu faci parte din lumea noastră. La naiba, probabil că te informezi citind Page Six sau TMZ^[4].

Arogantă, se reazemă în scaun și soarbe din vinul roșu, cu ochii ei albaștri, ca de căprioară, ațintiți asupra expresiei mele impasibile.

Imitându-i mișcările, mă las în spate și-mi împung bărbia cu degetele, sprijinindu-mi coatele pe brațele scaunului cu spătar înalt. Preț de o clipă, privirea mea pătrunde într-a ei, descoperind umbre de durere, jenă și mânie, sentimente pe care a fost învățată să le ascundă în public. Cu toate acestea, nicio tonă de MAC sau Maybelline nu poate ascunde suferințele iadului gravate în pielea ei ca de fildeș.

— Allison Elliot-Carr, soția lui Evan Winston Carr și fiica lui Richard și Melinda Elliot. Ai absolvit Universitatea Columbia cu o diplomă în Afaceri și Finanțe în anul 2009, deși adevărata ta pasiune este filantropia și îți petreci timpul liber colaborând cu diverse organizații de caritate și nonprofit. În anul doi ai aderat la Kappa Delta Nu, unde l-ai cunoscut pe

Evan, student în an terminal, membru de onoare și președintele frăției înrudite cu a ta. Pe toată perioada facultății ai fost într-o relație exclusivă cu Evan și de Crăciun, în anul 2008, te-a cerut de soție în fața întregii familii, la reședința de iarnă din Aspen a părinților tăi. V-ați căsătorit în vara următoare, la New York, și v-ați petrecut luna de miere în Caraibe. Urăști păianjenii, filmele de groază și consideri că vestele de lână ar trebui interzise. Nu poți să trăiești fără Starbucks, ai o obsesie nesănătoasă pentru reluările serialului *Friends* și mănânci zilnic înghețată. În prezent cred că ești înnebunită după cea de mentă, cu fulgi de ciocolată. Și, conform presei de scandal, soțul tău se culcă cu prietena ta cea mai bună și lasă fără chiloți jumătate din Upper East Side. În plus, voi doi nu v-ați mai tras-o de luni de zile. Dar astea sunt numai câteva chestii pe care nu le-am găsit în Page Six.

Ridic amuzat o sprânceană și mă aplec în față, savurându-i expresia îngrozită.

— Vrei să continui?

Tăcerea asurzitoare se extinde și se transformă într-o liniște extrem de profundă, apăsându-mi dureros tâmpilele și strivindu-mi țeasta, drept pedeapsă pentru lipsa de intervenție a conștiinței mele îndoielnice. Ochiul lui Allison se umple de lacrimi, transformându-se într-un ocean albastru de durere. Nu-mi pasă. N-ar trebui să-mi pese.

— Ei bine, orăcăie ea, cu gura uscată și paharul de vin gol. Felicitări, măgarule! Știi să accesezi Wikipedia.

Și, la fel de grațioasă precum eleganta gazelă cu care a fost educată să se asemene, îndepărtează scaunul de masă, se ridică ținând capul sus și dispare din încăpere.

Mă întorc la savuratul cinei, în timp ce doamnele rămase privesc în gol spre locul în care în urmă cu câteva clipe se afla Allison. De una am scăpat, au mai rămas doar zece. Nu e nici prima și nu va fi nici ultima.

— Cheam-o înapoi, șoptește o voce blândă.

Lorinda. Gospodina pretențioasă și cuviincioasă, pe care o interesează mai mult să fie demnă decât locul în care-și bagă soțul ei scula.

— De ce aș face-o?

— Pentru că are nevoie de tine. Toate avem nevoie de tine.

În jurul mesei, mai multe capete se mișcă aprobator.

— Poate că ea are mai multă nevoie decât oricine altcineva.

Mai multe aprobări. Însoțite chiar și de câteva murmure.

Oftez resemnat, știind exact ceea ce sunt pe cale să fac, deși este împotriva tuturor principiilor după care am învățat să trăiesc în ultimii șase ani.

Niciodată să nu mă implic sentimental cu vreo clientă.

Niciodată să nu fac presiuni asupra lor și să nu încerc să le conving; trebuie să fie alegerea lor.

Și niciodată, absolut niciodată, să nu-mi cer scuze pentru tehnica mea neconvențională, oricât de crudă și de nesăbuită ar părea.

Ușa apartamentului ei este ușor întredeschisă, dar bat oricum și o împing mai mult, dându-i la iveală silueta firavă.

— Ce vrei? se răstește ea, refuzând să-și ridice privirea de la valiza pe care o umple furioasă cu haine.

Pășesc înăuntru, fără să aștept vreo invitație, apoi închid ușa.

— Pleci undeva?

— Acasă. Asta a fost o greșeală.

— E amuzant. Nu mi s-a părut că ești o persoană care renunță atât de ușor.

— Serios? Întreabă ea tăios, aruncându-mi o privire furioasă printre genele dese și umede. Pentru că știi totul despre mine, nu-i așa? Știi toată povestea vieții mele. Înălțimea, greutatea, codul numeric personal... La naiba, n-ai cumva pe apelare rapidă și numărul ginecologului meu?

— Nu fi absurdă, zâmbesc, fluturând din mână. Știi că sub nicio formă n-aș putea afla vreodată greutatea reală a unei femei.

Allison ridică ochii de la geamantanul Louis Vuitton și scutură din cap, expediindu-mă cu tot cu jalnica mea încercare de a face o glumă. Dar, înainte să-mi întoarcă spatele, un mic zâmbet îi apare în colțul gurii.

Mă duc mai aproape de ea, suficient cât să-i simt parfumul Chanel de după urechi.

— Doamnă Carr, este de datoria mea să vă rezolv această problemă. Pentru a-mi servi cât mai bine clientele, adevărul complet este cheia. Nu e loc pentru micile secrete vinovate. Cu toții le avem și, vă rog să mă credeți, ale dumneavoastră pălesc în comparație cu ale celorlalte. În plus, oricât de incredibil ar părea, nimeni din sală n-a venit aici pentru a vă judeca. Toate sunt mult prea îngrijorate de propriile lor motive pentru care se află aici. Acestea fiind spuse, îmi cer scuze dacă vi s-a părut că adevărul spus de mine a fost prea tranșant pentru dumneavoastră. Am fost

prea dur. Totuși, ăsta nu e un motiv să vă dați bătută. Nici măcar n-am ajuns în miezul problemei.

Izbucnește într-un hohot de râs fals și se uită spre fereastră. O puzderie de stele strălucitoare punctează cerul întunecat, țesând o cărare spre luna plină. Paloarea nopții inundă încăperea, scaldându-i fața albă în culoarea diamantelor și a tristeții.

— Ai spus c-am fost într-o relație exclusivă cu el, îmi spune aproape în șoaptă, pe o voce distantă, dar destul de aproape încât să formeze un ecou în mintea mea.

— Poftim?

Se întoarce spre mine, privindu-mă neliniștită.

— Ai spus că eu am fost într-o relație exclusivă cu el în timpul facultății. Nu *noi*. Ca și cum eu i-am fost fidelă, el nu.

Nu e supărată sau surprinsă, nici măcar jenată. A rămas suspendată undeva între plictiseală și indiferență. Într-un infern perpetuu, zvârcolindu-se între a fi rănită mai presus de cuvinte și prea sătulă ca să mai dea doi bani.

Trebuie să-i pese. Am nevoie să-i pese dacă vreau s-o ajut să-și salveze căsnicia.

— Îmi dau seama de anumite lucruri, doamnă Carr. Așa cum vă dați seama și dumneavoastră.

Allison afișează genul de zâmbet care e menit să fie o grimasă. Un surâs schimonosit de rușine și durere profundă.

— Mă crezi proastă, nu-i așa? Crezi că îmi merit soarta, din moment ce am știut de la început ce fel de om este și tot m-am măritat cu el?

— Nu e treaba mea să cred asta, doamnă Carr.

— Corect, zâmbește ea. Doar să scoți în evidență cu ce greșim în dormitor.

Deschid gura să o contrazic, dar ea ridică palma să mă oprească.

— Să știi că înțeleg. Toate ne-am înscris aici pentru asta. Toate știam în ce ne băgăm. Dar asta nu face situația mai puțin umilitoare.

Mă uit la ea, mă uit cu *adevărat*, și frământările îmi inundă mintea. Normal că e frumoasă, toate sunt, dar Allison este absolut fără cusur. E machiată foarte discret, iar chipul ei nu e marcat de semnele chirurgiei plastice sau ale preparatelor injectabile. Mici pistrui cafenii îi punctează nasul subțire, dându-i o înfățișare tinerească, aproape nevinovată. Mă

intrigă faptul că nu încearcă să ascundă această părțică din ea pe care societatea ar considera-o un defect. Fir-ar să fie, asta o face să pară rebelă. Un act de răzvrătire atât de mic, dar un *du-te dracului* monumental pentru o lume care venerază narcisismul și imaginile false.

Aureola înflăcărată de păr roșcat a lui Allison îi cade pe umeri în valuri adânci. Este deasă și sănătoasă, dar nu foarte încărcată cu fixativ și extensii. E... ea. Simplu. Clasic. Perfecțiune.

— La ce te uiți? mă întreabă, cu un amestec de iritare și amuzament în voce.

— La tine.

Cuvintele îmi zboară din gură înainte ca o minciună să încerce măcar să mascheze adevărul. Rahat!

— De ce?

Mai puțină iritare, mai mult amuzament.

— Ai pistrui.

Ea își arcuiește buzele și ridică sarcastic o sprânceană.

— Da, am. Vrei să-mi numeri alunițele? Pentru tine, aş putea reuși să fac rost și de câteva cicatrice.

— Nu, nu în sensul ăsta. Pur și simplu... nu i-ai albit sau îndepărtat cu laser. Nici măcar nu încerci să-i ascunzi.

— Uite care-i treaba, știu că nu sunt perfectă, dar nu e cazul să fii măg...

Exact când se răsucesc, cu fața înroșită de furie, o prind de cot. Privirile noastre înfierbântate se intersectează, apoi a mea coboară pe brațul ei, până în locul în care palma mea îi apucă pielea moale, ca de fildeș. Mă retrag înainte să-mi interpreteze gestul ca fiind la fel de nepotrivit ca gândurile mele trădătoare.

— Îmi place.

Nu. Îmi. Pot. Opri. Diareea. Verbală.

Sunt în multe feluri: bătut în cap, încăpățânat, brutal de onest, egoist. Însă un singur lucru nu sunt: neglijent. Îmi cunosc limitele și nu mi le depășesc niciodată. Într-o afacere în care barierele se pot depăși cu ușurință, aceste limite sunt întărite cu marker negru, conturate cu benzină și apoi aprinse, ca să mă asigur că nimeni nu ajunge destul de aproape pentru a inhala fumul ispitei.

Cu toate astea, iată-mă, atingând, provocând, testând limitele.

Implorând să fiu ars de un înger cu aureolă de foc.

— Scuzele mele, doamnă Carr. Mă îndrept, cu mâinile mele neascultătoare strânse pe lângă corp. Vă asigur că...

— Îți place?

Îi întâlnesc ochii, la fel de mari și de luminoși ca luna care îi învăluie chipul într-o strălucire eterică. Atât de aproape, mult prea aproape pentru a fi nevinovat, observ că nu sunt chiar albaștri, așa cum mi s-a părut inițial. Scânteii verzi și aurii îi luminează, iar eu mă trezesc pierdut în adâncurile lor lichide, întrebându-mă ce secrete se ascund dedesubt. Ce durere trecută se află în spatele acelor gene lungi în nuanțe roșcate.

Da, îmi place. Mult mai mult decât ar trebui să-i placă unui nemernic narcisist ca mine.

Nu simpatia pentru aceste femei m-a făcut ceea ce sunt astăzi. Nu asta mi-a creat reputația solidă. Nu sunt renumit pentru sentimentalism sau pentru vorbe dulci. Sunt cunoscut pentru rezultate. Iar asta e tot ce va primi de la mine Allison – sau, de fapt, oricine altcineva – și nimic mai mult.

Sunt cu fața spre intrarea apartamentului când îmi dau seama că am abandonat-o, că am lăsat-o cu gura căscată și fără un răspuns la întrebare. Îmi închipui acei ochi albaștri-verzui îngustați de confuzie din cauza comportamentului meu ciudat, dar mă forțez să nu mă uit. Nu e nimic din ce nu am văzut deja. O altă săracă fată bogată.

— Cursurile încep la ora zece. Nu întârzia.

Privirea îmi rămâne fixată pe ușa întunecată din lemn de cireș, implorând să o eliberez. Pereții mă strâng, mă sufocă, cerându-mi să mă răsucesc și să-mi înfrunt lașitatea. Să-mi înfrunt slăbiciunea, care acum mă copleșește în timp ce trec pragul apartamentului – îndepărtându-mă de acei ochi enigmatice și de tentația de a-i mângâia pistruii, în speranța că voi descoperi și mai mult din pielea ei frumos pătată.

Fir-ar să fie, Prima Zi. Sunt terminat.

3

Atracție

i

— Dacă nu este beat sau complet disperat, bărbatul nu poate și nici nu vrea să fută ceva ce nu-i întărește scula.

De data asta se aud mai puține suspine, dar fiecare față perfect pudrată

se înroșește ca sfecla, jenată, ceea ce mă face să rânjesc batjocoritor.

Adevărul fie spus, îmi place treaba asta. Îmi place să le zbârlesc penajul îngrijit meticulos. Mă distrează disconfortul lor evident. Ador să văd cum rozul timidității lor începe să se zărească pe sub fardul de obraz. E ca un balsam pentru sufletul meu mic și sadic.

— Și, în cazul ăsta, continui eu, **nu-l** vreți așa. Vreți să vă saliveze la picioare, pe pantofii Jimmy Choo. Și, să recunoaștem, doamnelor... nu se întâmplă așa ceva. De ce credeți că nu?

Liniște. Liniște asurzitoare:

— Răspunde cineva? Haideți, doamnelor. Nu vă pot ajuta dacă nu doriți să fiți ajutate. Deci, dacă nu cumva toate aveți căsnicii perfecte și soți care vă suflă în fund zi de zi, ar trebui să văd niște mâini pe sus.

De data asta sunt recompensat cu unsprezece guri de aer tras în piept aproape simultan. Toate sunt încă aici. Toate sunt gata să-și golească sufletele și să-și arate rufele murdare, într-o încercare disperată de a reaprinde flacăra înăbușită dintre coapsele lor.

Femeile sunt niște mincinoase.

Da, am spus-o. M-I-N-C-I-N-O-A-S-E.

Își doresc relații intime la fel de mult ca bărbații. Însă, pentru ele intimitatea înseamnă mai mult decât partea fizică din actul sexual. Vor să fie prețuite, dar, totuși, vor un bărbat care să facă și chestii murdare. Vor sensibilitate, dar ard de dorința de a fi regulate ca niște prostituate de doi lei. Își doresc un bărbat care să reziste toată noaptea, dar care, după aceea, să mai aibă și energia să le sărute, să le îmbrățișeze și să le vorbească drăgăstos.

Ia ascultați, doamnelor, suntem obosiți, în pana mea! Încercați voi să dați din fund ca iepurașul Duracell, băgați și niște mișcări ca la Cirque du Soleil și apoi vedeți dacă mai sunteți în stare să vă țineți ochii deschiși. Faptul că adormim după sex este un compliment, o dovadă că a fost o partidă excepțională. Și, sincer, dacă bărbatul vostru poate să sară din pat și să se ducă la serviciu sau să alerge într-un maraton, înseamnă că mai are destulă energie. Dar nu vrea să și-o consume cu voi.

Spre surprinderea mea, o mână se ridică și îmi atrage atenția. Evident, soarta are un umor morbid.

— Vrei să spui că soții noștri nu se mai simt atrași de noi, declară sec Allison.

Oricât de mult mi-aș dori să-i contrazic afirmația și să-l blestem pe acel papagal nemernic, cunoscut sub numele de Evan Carr, expresia feței mele nu trădează nimic. Totuși, nu mă bazez pe asta și privesc în jos, consultându-mi notițele. *Afacerile, Drake*, îmi spun. *Afacerile sunt mai importante decât alte tâmpenii.*

— Corect, doamnă Carr.

— Ally, mă corectează, iar eu aproape că-mi înghit cuvintele.

— Poftim?

— Spune-mi Ally. Doar Ally. Nimeni nu m-a mai strigat Allison de când am terminat liceul St. Mary. Și dacă-mi mai spui o dată doamna Carr, mă văd nevoită să te dau în judecată pentru defăimare. Doamna Carr este *distinsa și grațioasa* mea soacră, îmi răspunde ea, sarcastic.

În sfârșit cineva care vorbește pe limba mea.

Nu-i un secret faptul că doamna Elaine Carr este o javră turbată în pantofi de firmă. După apariția ei în „Real Housewives”^[5] of New York, de acum câțiva ani, toată lumea o cunoaște sub numele de Vrăjitoarea cea Rea din Upper East Side. Când programul a fost suspendat din cauza unui discurs de-al ei, lung și îmbibat cu alcool, în care aducea insulte la adresa unui servitor gay, nu a mai fost invitată pentru sezonul următor. S-a înfuriat, desigur, și a amenințat că va da în judecată postul de televiziune. Nu că ar fi avut nevoie de bani. A fost doar efectul umilinței de a i se fi dat cu șutul în fund.

Din fericire pentru ea, Allison a refuzat să fie filmată, dar Evan a fost la fel de expus ca maică-sa. Pe cât de mult îi place să reguleze neveste, pe atât de interesant i s-a părut să *devină* una.

— Ei bine, zic, dregându-mi vocea. Unde rămăsesem? Atracția, doamnelor. E un lucru puternic. Este ceea ce îi acaparează, îi captivează și îi determină să se întoarcă la voi. Și asta întrece cu mult atributele fizice. Pur și simplu trebuie să fiți ceea ce-și doresc. Trebuie să le oferiți ceea ce vor. Vedeți voi, bărbații sunt creaturi simple. Vrem ceea ce vrem. Și dacă voi nu sunteți ceea ce vrem, vom găsi ceva sau pe cineva care să fie.

— E dezgustător, se aude o șoaptă din spatele sălii.

Ridic privirea și recunosc imediat părul blond platinat și fața nefericită a lui Lacey Rose, soția legendarului rocker Skylar Rose, un tip cu patruzeci de ani mai în vârstă decât ea. S-au cunoscut și s-au căsătorit când Lacey avea numai șaisprezece ani, lucru care a declanșat rapid o furtună a

mass-mediei despre intențiile miresei-copil și înclinațiile muzicianului pentru organe genitale de adolescente. Asta a fost acum zece ani, iar acum, când Lacey a devenit femeie și a născut doi copii, Skylar răscolește magazinele Forever 21 și raioanele alimentare din malluri după o nouă tânără floricea pe care să o polenizeze.

Îi mai sună cuiva aiurea tot rahatul ăsta?

— Dezgustător, dar adevărat, doamnă Rose, îi răspund, dând din cap.

— Și, ce să facem? Să ne recondiționăm? Să ne schimbăm felul de a fi doar ca să ne considere ei atrăgătoare?

— Nu neapărat. Gândiți-vă la persoana voastră ca la un cadou cu ambalaj perfect. Toate cheltuiți mii de dolari pe înfățișare, așa că la partea asta nu trebuie să lucrăm prea mult. Vrem doar să prezentăm pachetul într-un mod diferit. Nu să schimbăm ceea ce aveți, ci doar să exploatăm. Lăsați-mă să vă arăt, doamnă Rose.

Îmi părăsesc locul din spatele pupitrului, merg până în fața ei și îi întind o mână. Fără tragere de inimă, mi-o apucă, se ridică în picioare și îmi permite să o conduc în fața sălii.

— Ce ai de gând să-mi faci? mă întreabă îngrijorată, rotindu-și privirea prin încăpere, în timp ce mă așez în spatele ei.

— Relaxează-te, doamnă Rose. După cum ați citit în documentele pe care le-ați semnat, n-o să vă fac niciun rău fizic și nici n-o să vă violez. Cu toate acestea, în unele cazuri, trebuie să vă ating. Să vă îndrum. Dacă la un moment dat vă veți simți stânjenite, spuneți-mi să mă opresc. Asta-i tot. Acum... îmi dai voie să te ating, doamnă Rose?

Se chinuie să respire, iar umerii i se ridică și coboară, anticipând senzația mâinilor mele pe corpul ei. Asta e partea cea mai complicată. Știu ce efect am asupra acestor femei. Știu ce văd la mine și ce sentimente le transmit. Numai faptul că sunt obișnuite cu bărbați puternici și sunt atrase de ei le face să se apropie de mine. Dacă mai pun la socoteală ochii albaștri și trupul impozant, de un metru optzeci și opt, pentru ele, în următoarele șase săptămâni, sunt ca o delicatesă costisitoare. De aceea păstrez profesionalismul. Tonul meu este întotdeauna scurt și la obiect. Încerc să fiu prietenos, dar niciodată afectuos. Așadar, chiar dacă fizic se simt atrase de mine, sunt prea măgar ca să alimentez avansuri nedorite din partea unor neveste lăsate de izbeliște.

— Da, răspunde ea.

Aproape că văd cum i se închid pleoapele.

Din spatele ei, buricele bățătorite ale degetelor mele îi ating ușor brațele, mângâindu-i pielea, ca o șoaptă răgușită. Ea se cutremură sub atingerea mea și răsuflă din ce în ce mai greu, în timp ce restul femeilor încetează complet să mai respire și rămân cu gurile căscate, pline de invidie și excitare.

Mă apropii mai mult și îmi las trupul să se muleze pe al ei. Tremură numai o secundă, apoi oftează și se topește pe conturul rigid al pieptului meu.

— Ai niște brațe minunate, Lacey, îi spun, aproape în șoaptă, aproape atingându-i urechea cu buzele. Fine, bronzate, tonifiate. Și umerii tăi sunt sexy. Ți-a mai spus cineva vreodată asta? Imaginează-ți mâini care ți-i masează, întâi ușor, ca să alunge tensiunea de peste zi. Apoi cu un pic de presiune. Mai tare. Și mai tare. E bine, nu-i așa? Imaginează-ți buze care îi acoperă cu sărutări, înainte de a-ți mea pe gât. O limbă începe să te guste... atât de dulce... atât de fină...

Când din gâtlej îi scapă un sunet de dorință, fac un pas înapoi și Lacey cade pe spate, în brațele mele, făcând-o pe Scarlett O'Hara, înainte să se simtă prea confortabil, o așez pe picioare și îi dau de înțeleas că eu nu sunt Rhett Butler.

Cu fața înroșită de rușine și dorință, Lacey se împleticește rapid spre locul său, urmărită de zece priviri întrebătoare.

— Acum, ridic tonul și bat tare din palme, ca să le captez atenția. Aceasta a fost arta atracției, să folosești ceea ce ai. Să-ți scoți în evidență punctele forte și să fii încrezător în propria ta sexualitate. Mai avem vreun voluntar?

Unsprezece mâini apar pe sus. Ba nu... sunt paisprezece. Câteva doamne le-au ridicat pe amândouă.

* * *

După o zi întreagă de gâdilat orgolii fragile și încă o cină stânjenitoare, în timpul căreia am urmărit cum aproape toți oaspeții plimbă mâncarea în farfurie și pretind că mănâncă, alerg la bucătăria principală, să-mi iau o bere rece și să-mi salut echipa.

— Hei, JD? Cum îți merge cu Cele Unsprezece Erotice? mă salută ajutorul de bucătar Riku.

Băiatul ăsta e o anomalie. Pe jumătate japonez, pe jumătate brazilian s-

a obișnuit cu atacurile nevestelor excitate, fascinate de părul lui negru, umerii lați, pielea arămie și trăsăturile asiatice. Când l-am întrebat cum au reușit părinții lui să-și îmbine culturile, a răspuns:

— Toți cunosc limbajul iubirii.

Da, absolut.

Totuși, e un tip de treabă, deși un pic necopt în ceea ce privește problemele amoroase. Dacă unul ca mine ar avea prieteni, toți ar fi ca Riku. Dar, din păcate, *eu* sunt singurul ca mine.

Iau două beri din frigider și le deschid, apoi îi dau una lui Riku, iar el o acceptă cu plăcere.

Toată lumea de aici știe că, deși le plătesc salariile, nu mă comport cu ei ca un șef. Nu vreau să mi se adreseze cu domnul Drake. Nu există avertismente formale sau teste pe care trebuie să le treacă. Regulile sunt simple: dacă vrei să lucrezi cu mine, foarte bine. Fă-ți treaba. Dacă nu, pe mine nu mă deranjează, nimeni nu este de neînlocuit. Ca și plata salariilor, beneficiile și respectul reciproc între toți angajații, fie că ești spălător de vase sau bucătar-șef, sarcina de a concedia sau angaja personalul îmi revine foarte rar mie.

— Cele Unsprezece Erotice? Hmm... nu sună prea diferit față de grupul trecut. Cum le-ai numit? Cele Șapte Focoase?

Riku râde, mai ia o gură din bere, apoi îi studiază eticheta.

— *Krombacher*, nu? Pe asta de unde ai adus-o?

— Din Germania.

— Așa ți-ai petrecut tu vara? Corupând o grămadă de frumuseți în Berlin?

— E unul dintre locuri, ridic eu din umeri. De fapt, doar am cutreierat prin Europa. M-am oprit în Amsterdam, Bruxelles, Praga, am ajuns și în Spania.

Riku zâmbește și clatină din cap.

— O zici de parcă ai fi mers cu rucsacul în spate și ai fi dormit în pensiuni sau ceva de genul ăsta. Haide, omule! Ai făcut-o în stil Playboy, așa cum faci mereu. Probabil ți-ai găsit și propria Heidi Klum^[6] pe-acolo.

— Nu. Asta niciodată.

Riku are pe jumătate dreptate. Chiar m-am plimbat prin Europa cu stil, mi-am condus mașina de-a lungul coastei Monaco, m-am cazat în stațiuni de lux și am servit cele mai uluitoare preparate culinare. Ba mai mult, m-

am delectat cu pășărică europeană de calitate. Dar, hei, am fost în vacanță.

— Aha, sigur, remarcă el, deloc intimidat de indiferența mea.

Știe deja că viața privată este extrem de importantă pentru mine și că foarte rar dezvălui informații personale.

— Numai să-mi arunci și mie una, în caz că vreodată o să te simți copleșit de toți îngerii Victoria's Secret^[7], pe care îți place să îi ții ascunși.

Un singur manechin de costume de baie. *Atât*. Și, dintr-odată, am devenit Hugh Hefner^[8] cu o nouă rezervă de Viagra.

Îmi termin berea în tăcere și îi ascult polemica despre comenzile incredibil de frustrante ale musafirelor noastre.

— Fără unt. Fără gluten. Fără lactate. Fără grăsimi, fără calorii, fără gust. Ce dracu' vor gagicile astea să mănânce? Aer?

— Dacă ai putea să-l pui pe o farfurie și să-l ornezi cu pătrunjel, ar avea mare succes!

— Ducă-se dracului, declară Riku, clătinând din cap. Eu vreau o femeie care mănâncă. Una pentru care să gătesc și pe care să o hrănesc, în timp ce stă ghemuită lângă mine în pat. Nu-mi trebuie un sac de oase. Adică, le-ai văzut pe cele mai multe dintre ele? Fir-aș dacă se răsucesc într-o parte, dispar. Prefer țâțe și fund în loc de Skeletor^[9].

Aprob din cap, dar simt dublul tăiș al cuvintelor lui. Bineînțeles că aceste femei vor să mănânce. Vor alimente sățioase și deserturi pline de zahăr, ca oricine altcineva. Detestă faptul că trebuie să-și petreacă fiecare moment al zilei obsedate de greutate și calorii. Dar când trăiești într-o societate care laudă lipsa kilogramelor și face de râs pe oricine nu încapă în mărimea XXS, faci sacrificii. Și asta este exact ceea ce au făcut. Și-au sacrificat fericirea, pacea sufletească și, de multe ori, chiar sănătatea. Însă, în cele din urmă, nici măcar nu e vorba despre mâncare sau imagine. E doar o altă bubă a societății distruse din America modernă.

Golesc sticla de bere, apoi traversez curtea, spre casa mea. Vremea este mai caldă decât în mod obișnuit și, la adăpostul mantiei întunecate a nopții, mă hotărâsc să înot, ca să-mi limpezesc mintea. După ce scap de costum și cravată și mă îmbrac în ceva mai lejer, plonjez în apa cristalină, lăsându-i răceala să-mi astâmpere arsura mocnită din josul abdomenului.

De data asta, sentimentul este diferit. Mă ocup de afacerea asta de ani de zile, dar tot mă simt ciudat de nepregătit. E doar sfârșitul Zilei Doi, iar eu sunt deja la limită și tentația îmi testează barierele raționamentului. În

ritmul ăsta n-o să rezist prea mult.

OK, mai devreme am mințit. N-a fost o *minciună*-minciună. Dar n-am spus tot adevărul. Când am zis că în timpul instruirii rezist șase săptămâni fără sex, de fapt *am vrut să spun* că *încerc* să rezist șase săptămâni fără sex. Desigur, aproape întotdeauna reușesc, dar trebuie să mărturisesc, există și excepții. De aceea păstrez mereu o fată la îndemână. Foarte puțini străini știu unde se află proprietatea, iar acei câțiva privilegiați primesc informația în anumite circumstanțe. Fără legături, fără așteptări, doar cineva cu care să-mi astâmpăr nevoia, pentru ca apoi să mă pot concentra la sarcina pe care o am.

Parcurg înot lungimea piscinei, simțindu-mi mușchii cum flexează și se întind, provocându-mi o arsură cu totul diferită pe coapse, gambe și bicepși. Împing din nou în margine și corpul meu taie apa. La naiba, asta e o durere bună. Vreau să continui, să împing, până când o să fiu prea obosit pentru a mă gândi la ceea ce vreau cu adevărat. Vreau să simt arsura efortului din ce în ce mai tare, până când va acoperi focul ce-mi învăluie coloana vertebrală.

Mulți mă cred un maniac al sănătății. Mă văd înotând, alergând, făcând flotări, de parcă aș fi îngrijorat de felul în care arăt. Dar, de fapt, e necesar. Este singura modalitate de a mă abține de la ceea ce îmi doresc. Fără această formă de eliberare aș arde mocnit. Ori fac asta, ori mă masturbez până-mi cade scula. Nu-i bine.

— Uau! Nu-i de mirare că nu găsești pic de mâncare nesănătoasă pe aici. Proprietarul este Ryan Lochte.^[10]

Mă răsucesc și dau de o pereche de picioare palide, acoperite până sub genunchi cu mătase înflorată. Ochii mei curioși le urmăresc până la curbura lină a soldurilor, continuată cu o talie îngustă, care se pierde sub sânii mari, obraznici.

O pășărică îmi șoptește că nu poartă sutien. Alta îmi spune că sfârcurile ei îmi fac cu ochiul de sub mătasea răutăcios de subțire.

Saliva mi se strânge în gură și înghit, ca un leu flămând, apoi mă forțez să privesc în altă parte înainte de a afla dacă e așa sau nu.

Nu am nevoie să văd mai mult. Știu deja. Aproape că-i pot simți parfumul în adierea vântului. La naiba, aproape că-mi pot imagina zâmbetul malițios așezat, fără îndoială, pe buzele ei delicate.

— Serios, unde pot și eu să găsesc înghețată adevărată?

Observ cu coada ochiului cum Allison se așază pe marginea piscinei și, timid, atinge apa cu degetele de la picioare. Uimit, mă întorc și privesc spre gazela fragilă de pe malul piscinei. Se cutremură și ochii îi sclipesc de mirare.

Îmi dreg gâtul și mă rog să scot sunete și cuvinte reale atunci când îmi voi face curaj să deschid gura.

— Cel mai bun loc pentru a vă adresa cererea este, probabil, bucătăria, doamnă Carr.

Prea absorbit de orice altă parte (interzisă) a ei, nici nu observ lingurița și micul bol de înghețată pe care îl ține în mâini.

— Mda, dar asta e o chestie din lapte de soia degresat, cu gust de caca de bebeluș, răspunde ea, încrețindu-și nasul pistruiat.

Îmi permit să fac vreo doi pași spre ea. Îi merit! Am fost băiat cuminte... oarecum.

— Și tu știi ce gust are caca de bebeluș? o întreb cinic, ridicând o sprânceană.

— Păi, evident că nu. Dar după cum miroase, aș spune că înghețata asta e foarte asemănătoare.

Aruncă spre bol un zâmbet jenat, apoi îl lasă jos, lângă ea.

— Așadar, ce faci aici? Credeam că ești epuizat după lecția foarte... *tactilă* de azi. Nemaipomenit de edificatoare, domnule Drake.

— Ei bine, facem tot ce ne stă în putință, doamnă Carr, îi răspund, cu fața inexpressivă, deși vocea îmi trădează amuzamentul.

Allison își rotește ochii și clatină din cap, iar părul roșcat îi atinge umerii goi.

— Te-am rugat să *nu-mi mai spui* doamna Carr. N-am de gând să-mi mănânc progeniturile sau să le alăptez până ajung plătitoare de taxe.

Își ridică picioarele la suprafața apei și își examinează degetele.

— Și... așa va fi tot timpul?

— Ce vrei să spui?

Mă încrunt și mă mai apropiu câțiva pași.

— Adică, mereu vei fi așa de intens cu noi?

Înainte să apuc să mă pregătesc, privirea ei o întâlnește pe a mea, trecând peste fațada inexpressivă.

— Mereu ai să ne... atingi așa? Ai să ne spui lucruri de genul ăsta?

— Tipurile de contact fizic sunt specificate și descrise în contract,

doamnă la... scuză-mă, Allison. Dar dacă vreodată te simți stânjenită din cauza atingerilor fizice sau ți se pare că sunt prea demonstrativ, spune-mi și mă opresc. Ai înțelege? Vrei să spui că te-am făcut să te simți stânjenită, Allison?

Nici nu-mi dau seama cât de mult ne-am apropiat, de parcă fluxul și refluxul mării noastre cu clor ne-ar fi împins unul spre celălalt. Ne mai despart doar câțiva centimetri de apă, aer și haine, dar știu că orice spațiu pe care îl vom împărți mi se va părea prea intim.

Știu ce trebuie să fac. Este lucrul corect, lucrul responsabil.

Trebuie să-i spun să plece.

Trebuie s-o trimit pe femeia asta înapoi, la soțul ei cel nemernic și trădător, și să o las să-și rezolve problemele personale așa cum face restul populației Americii: prin terapie, pastile și ocazionalele decizii proaste. Dar, cel mai important, trebuie s-o facă fără ajutorul meu. Pentru că în acest moment nu pot să mă gândesc decât la cum aș putea să mă ajut pe mine.

— Nu, îmi răspunde brusc, de parcă acei ochi strălucitori mi-ar fi invadat mintea. Nu mă faci să mă simt stânjenită. Și, ține minte, spune-mi Ally.

Își trage picioarele din apă și se ridică, luându-și înghețata degresată, din lapte de soia, cu gust de caca de bebeluș, acum topită, înainte să se îndepărteze, îmi zâmbește, neintimidată de atitudinea mea rece, așa cum m-aș fi așteptat.

Notă pentru sine: fii mai măgar.

Și cumpără înghețată adevărată.

Ispită

Azi, la Hollywood Reporter, playboy-ul miliardar Evan Carr a fost prins cu o altă femeie, în timp ce soția sa își petrece vacanța singură într-un spa?

Surse apropiate cuplului spun că perechea ar avea probleme de mai multe luni, pe fondul unor zvonuri scandaloase cum că el ar înșela-o. Aceleași surse mai spun că soția lui, Allison Elliott-Carr, nu ar fi la un spa retras, ci internată într-o clinică de recuperare, după o cădere nervoasă. Cum ea nu ne poate oferi niciun comentariu și nimeni nu a confirmat locul în care se află, Hollywood Reporter a mers la Evan Carr, care nici nu a

negat, dar nici nu a confirmat zvonurile despre infidelitate.

Închid televizorul și, cu maxilarul încleștat de furie, îmi scarpin bărbia acoperită cu un strat fin de păr. Fir-ar! De asta, în timpul instructajului, este interzisă orice formă de comunicare cu lumea exterioară: rahaturile de genul ăsta acaparează creierul femeilor, le înlătură și ultimul dram de speranță pe care îl mai au și le trimit acasă, cu coada între picioare.

Desigur, ar avea și motiv, din moment ce 95% din poveștile astea au un strop de adevăr în ele. Nu iese fum fără foc, iar căsnicia Carr a fost un focar de minciuni și înșelătorii încă de dinainte ca Allison să spună da.

O știu foarte bine.

Pufnesc nervos, și când femeile și-au terminat micul dejun și ora de yoga, mă îndrept spre clădirea principală. Una câte una, intră sfioase în salon și își ocupă în tăcere locurile. Unele îmi aruncă priviri printre genele false, foarte lungi. Altele își frământă mâinile în poală, cu obrajii fierbinți și înroșiți, la amintirea senzației mâinilor mele pe corpul lor, dându-le latura desfrânată la iveală. Cu toate astea, nu le bag în seamă. Nu le observ privirile flămânde. Continui să privesc, să aștept, până când apare ea.

Când o văd pășind, în șir indian, cu restul doamnelor, ceva greu și fierbinte mi se adună în stomac. E un chin. E o ușurare. E groaznic de tulburător. Sunt prea nervos, prea nerăbdător și nu pot să fac nimic în privința asta. Impulsul preia comanda și mă îndrept spre ea, când se așază pe scaun.

— Ridică-te, îi poruncesc.

Nu o rog frumos. Niciodată nu rog să mi se dea ceea ce vreau.

— Poftim? întreabă Allison, încruntându-se.

Vreau să întind mâna și să-i netezesc acele cute mici, dar nu o fac. Nu sunt un narcisist total.

— Ridică-te, Ally.

Îi întind mâna, iar ea mi-o studiază cu atenție înainte să o accepte. Are palma moale și caldă... exact cum îmi imaginez că este *ea*. Netezindu-și rochia la spate, se ridică și micșorează distanța dintre noi.

O țin de mână un pic mai mult decât ar trebui, apoi îi dau drumul.

— Întoarce-te. Lasă-mă să te văd.

— Ce n-ai...? Ăăă, nu înțeleg ce vrei să...

O prind de umeri, iar îndrăzneala mea o ia prin surprindere și o face să

tresară. O îndrum şi îi întorc trupul la o sută optzeci de grade.

— Asta-i! Asta este ceea ce stabileşte dacă un bărbat vă fute sau nu, doamnelor. Ambalajul. Farmecul. Tentaţia.

O întorc din nou spre mine şi las acei ochi întrebători, de un albastru-verzui, să mă cerceteze ostentativ. Nu pot să mă feresc. Nu pot nici măcar să clilesc. Îi vorbesc de parcă ar fi singura persoană din încăperea, dar mă asigur că vocea îmi ajunge şi la celelalte urechi interesate.

— Bărbaţii sunt creaturi vizuale. Trebuie să fie seduşi. Excitaţi. Iar rochiile largi şi balerinii chiar dacă sunt articole comode, nu sunt sexy.

— E o rochie Alexander McQueen, mă informează ea, batjocoritor.

— E urâtă ca dracu'. Nu-mi pasă ce scrie pe eticheta ei.

Ochii i se măresc şi obrajii i se înroşesc de jenă. Apoi cuvintele mele îşi fac efectul şi umbre de durere apar pe această pânză de porţelan cu pistrui nisipii. Nu vreau să o rănesc, dar, fir-ar să fie, adevărul doare. Viaţa doare. Doare al dracului de rău.

Înainte să poată protesta, îi ating părul şi scot agrafele argintii care îl ţin strâns într-un coc practic. Flăcările i se revarsă pe spate, îi invadează chipul şi îi sărută umerii. Învârt pe deget o şuviţă roşcată şi îmi apropiu faţa de a ei, ca numai ea să poată auzi aceste vorbe pe care n-ar trebui să le rostesc. Aceste cuvinte care ameninţă să-mi corodeze fortăreaţa oţelită a gândirii.

— Părerea mea este că eşti al dracului de sexy, Ally, îi şoptesc, gâdilându-i cu respiraţia pielea de sub ureche. Dar tu încă nu-ţi dai seama.

La fel de rapid, atingerea mea o părăseşte şi mă grăbesc să ajung la pupitru, departe de ea. Departe de tentaţia de a-mi plimba degetele prin coama ei de foc, de a-i strânge în pumn părul de la ceafa şi de a-i trage capul pe spate, pentru a o forţa să se uite la mine. Dar oare asta îmi doresc cu adevărat? Ca ea să vadă cine sunt? Sau mai bine continui să le bag tuturor pe gât iluzia care le trezeşte seducţia?

Îmi dreg vocea, frământând reverul sacoului meu din în Allison e încă în picioare, încă mă priveşte cu ochii măriţi şi gura căscată.

A fost necesar. A trebuit să-i spun toate astea. Cine ştie ce scenariu o să născocască presa de scandal, pentru a-i justifica absenţa?

Da, da, totul face parte din metoda mea de predare.

Mănânc rahat.

O mână se ridică şi mă salvează din tumultul monologului meu

interior.

— Da?

La auzul vocii mele, Allison își reia locul, iar eu îmi întorc privirea spre Maryanne Carrington, o femeie voinică, între două vârste, care din prima zi s-a dovedit a fi matroana grupului. Probabil pentru că soțului ei îi place să reguleze tinere care le-ar putea fi fiice.

— Evident, nu mai sunt o proaspătură, zice ea, cu un duios accent sudist. Nu port măsura treizeci și patru, iar gravitația și-a spus deja cuvântul. Orice mișcări aş încerca, mă fac să arăt ca un măscărici. Cum să fiu atrăgătoare? Ce pot face pentru ca soțul meu să mă considere iarăși sexy?

— Doamnă Carrington, iartă-mă, dar dumneata ai țâțe?

— C-ce? se poticnește ea, strângându-și pieptul cu false palpații.

— Țâțe. Ai, nu-i așa?

— Păi... da. Bineînțeles.

Obrajii i se încing și chicotește nervos.

— Și fund?

— Da.

— Atunci poți să fii sexy. *Ești* sexy. Numai că trebuie să crezi că ești, ca să-l faci pe soțul tău să vadă lucrul ăsta.

Examinez toate capetele din sală, fără să mă adresez cuiva anume, dar, totodată, adresându-mă tuturor.

— Nu trebuie să fiți cele mai slabe, să aveți cei mai mari sâni sau cel mai frumos fund. Noi nu dăm doi bani pe colagenul pe care vi-l injectați în buze sau pe extensiile pe care vi le puneți în păr. Noi vă dorim. Suntem creaturi simple, doamnelor. Dați-ne ceva care să facă să ne lase gura apă. Purtați lenjerii sexy și tocuri, în timp ce ștergeți mobila de praf și încercați să vă prefaceți că nu ne simțiți privirile. Aplecați-vă să ridicați ceva, cu nasturii de la cămașă deschise, ca să ne putem uita în decolteu. Purtați-vă părul desfăcut, ca să ne putem imagina senzația lui între degetele noastre, trăgându-l, în timp ce gemeți cu pasiune.

Aproape ca și cum ar fi fost dresați, ochii mei întâlnesc privirea excitată a lui Allison. Are impresia că vorbesc pentru ea. Probabil se crede specială. Dar nu vede adevăratul motiv pentru care sunt atât de atras de ea... atât de tentat să-i pătez fațada perfectă.

Mi-e milă de ea.

Așa cum ea mă consideră un străin, un simplu spectator în lumea sa, la

fel este și ea. Această viață luxoasă și opulența nu sunt pentru ea. Noi doi suntem făcuți din același aluat. Suntem niște inadaptați printre milionari.

Poate că are bani și statut social, dar se preface. Nu poate nici măcar să fie sinceră cu ea însăși, de aceea mă dezgustă la fel de mult cât mă intrigă.

Cel puțin asta e ceea ce îmi spun.

Termin cursul, cu umerii încordați, și număr minutele, secunde, până când pot să mă retrag acolo unde mă simt liber. Când ajung la ușă, încep să mă dezbrac de lenjeria Calvin Klein. Dar nu-mi pun pantalonii de înot sau pe cei de alergat, așa cum fac aproape în fiecare seară. Mă duc direct la duș, deschid robinetul cu apă fierbinte, chiar dacă afară este atât de cald, încât aerul uscat îmi arde pielea. Apa mă frige, dar nu simt durerea. O altfel de căldură mă mistuie acum, iar corpul meu se chinuie să stingă flacăra.

Îmi prind penisul și îl strâng cu mâna umedă, eliberând o parte din presiune. Simt cum îmi pulsează în palmă și îmi cere să-i curm suferința. Cu pleoapele grele și mușchii încordați, blestem printre dinți și îl mângâi lent. Drept pedeapsă pentru neglijența mea, n-ar trebui să-mi ofer nimic mai mult, dar am nevoie de asta. Trebuie să-mi potolesc această sete. Nu sunt mai presus de acei nemernici infideli, sunt exact *la fel* ca ei, dar cel puțin alternativele mele nu rănesc pe nimeni. Faptul că-mi frec scula nu apare în ziare. E! News n-o să difuzeze videoclipuri cu mine ejaculând în palmă.

Strâng din dinți, îmi trag de mădular și cânt focul din mine cu gemete profunde. Cu ochii închiși, vărs atât de tare, încât îmi tremură genunchii și sperma fierbinte mi se adună în palmă, înainte să cadă în gura de scurgere. Rămân în picioare, gâfâind, sub jetul dogoritor, și mă sprijin de peretele acoperit cu marmură. Chiar și cu pielea înroșită de apa fierbinte, mă simt înfrigorat. Mă simt gol. Mă simt... singur.

Petrec ore bune în baie, apoi ies, cu un prosop pe umăr și îmbrăcat pentru piscină. E o seară liniștită. Vântul nu adie. Nici măcar o briză care să-mi țină companie sub cerul senin, plin de stele.

Înot până când mă cuprinde epuizarea și plămânii îmi ard. Mușchii mă dor și tremură, până îmi simt ca gelatina. Cu toate acestea, îmi prelungesc agonia, împingându-mi corpul peste limită. Peste durere, peste plăcere, peste sentimente, peste toate.

Ea nu apare în seara asta.

Poate că și ei îi e milă de mine.

Adorație

*

— Orgoliul este singurul lucru pe care bărbatul îl vrea gădilat mai mult decât penisul. Punând împreună banii și puterea, rezultă un ego de mărimea lui Hulk, pe care trebuie să i-l alimentezi tot timpul.

Părăsesc pupitrul, un zâmbet diavolesc jucându-mi pe buze. Azi mă simt mai bine. Minte nu-mi mai e împânzită de gânduri prostești, pe care n-ar trebui să le gândesc. Ouăle nu mă mai dor de fiecare dată când dau cu ochii de ea. Și, după ce m-am omorât cu înotul și alergarea, corpul mă doare suficient de mult încât să-mi amintească fizic de ce n-ar trebui să dau doi bani pe ea, pe fața ei perfect imperfectă sau pe cascada de mătase roșie care i se revarsă pe spate.

Nu e pentru mine. Nimic din toate astea nu e pentru mine.

Allison nu a venit aici pentru că își dorește să facă sex cu Justice Drake. A venit pentru că vrea să facă sex cu Evan Carr, soțul ei laș și mincinos. Vrea ca el să o dorească. Vrea ca el să o iubească. Dacă n-ar vrea asta, nu ar fi aici.

— Hrăniți bestia, doamnelor, și va veni la voi ori de câte ori i se face foame. Faceți-vă bărbatul să se simtă cel mai mare și mai tare nenorocit de pe pământ, și în interiorul și în afara dormitorului, iar el o să vă adore.

Lacey ridică mâna și vorbește.

— Și dacă nu-i așa? Dacă e o rămășiță de Făt-Frumos, un boșorog zbârcit, care nu rezistă mai mult de cinci minute?

Câteva doamne pufnesc în râs, dar eu rămân serios.

— Minte-l.

— Să-l mint?

— Minte până nu mai poți. Spune-i cât de mare este, cât de plină te face să te simți. Spune-i că aproape te doare atunci când pătrunde în tine. Spune-i că mori de plăcere. Cine a simulat vreodată un orgasm?

Toate dau afirmativ din cap și murmură între ele, acum mult mai puțin surprinse și dezgustate de îndrăzneala mea. După câteva zile de instruire, cuvintele mele nu le mai șochează aproape deloc. Totuși, din când în când, trebuie să le zgudui puțin, ca să nu se simtă prea comod. Deoarece să fii îndrăgostit, să fii blocat în purgatoriul nesfârșit numit căsnicie este extrem

de incomod.

— Bine, atunci puteți simula orice altceva. Învăluți-vă soții cu iubire și nu lăsați loc pentru ca o altă femeie să vă poată lua locul. Bărbații sunt ca niște copii. Au în permanență nevoie de susținere pozitivă. Și dacă nu o primesc, se mulțumesc cu susținere negativă.

— Vrei să spui că ne înșală? sare Lacey, îngustându-și ochii albaștri, ca de gheață.

Strânge din buzele perfecționate chirurgical, făcându-le să arate ca două cocoloașe gigantice de gumă de mestecat.

— Corect. Nu pentru că femeia respectivă ar fi mai tânără sau mai frumoasă, ci mai mult pentru că îl face să se simtă ca Superman. Invincibil. Atotputernic. Ei vor să creadă în această fantezie.

Lacey se ridică în picioare, își pune mâna în șoldul îngust și toți ochii se îndreaptă spre ea.

— Așadar, dacă asta n-are nimic de-a face cu vârsta sau frumusețea, de ce se prostesc cu puicuțe abia ieșite din liceu?

Câteva doamne încuviințează din cap. Maryanne Carrington aruncă și un „mmm hmmm” aprobator.

— Sincer? Din cauza inteligenței. Aceste fete sunt ușor de impresionat, ceea ce înseamnă că sunt ușor de băgat în pat. O sticlă de șampanie, o limuzină și afacerea e ca și încheiată. Nu vor o femeie pe care trebuie să muncească să o seducă. Pentru asta vă au pe voi.

— Deci, vor sex ușor?

— Întocmai, îi răspund.

— Dar n-are niciun sens, respinge Lacey ideea, clătinând cu neîncredere din cap. Suntem nevestele lor. Ar putea să ne ceară sex de câte ori poftesc!

— Serios?

Mă îndepărtez de pupitru și pășesc spre locul în care se află ea, confuză și plină de îndoieli. Îi invadez spațiul personal, apropiindu-mă cu un pas mai mult decât ar fi confortabil. Dar asta vreau de la ea: trebuie să o incomodez suficient de mult, încât să-mi spună adevărul. Trebuie să o fac să-și recunoască greșeala, ca să nu mai aibă niciun motiv să se îndoiască de mine. Trebuie să aibă nevoie de mine.

Îi ating obrazul cu vârful degetelor și i-l mângâi de la bărbie până la ureche. Se apasă pe mâna mea și îmi absoarbe tandrețea, de parcă ar fi

înfrigurată și flămândă. Și, în multe feluri, este. Tânjește după atenție, după afecțiune. Tremură de singurătate și lipsă de iubire.

Acestea sunt sentimente pe care le înțeleg. Sentimente pe care le-am exploatat, pentru a mă îmbogăți.

— Lacey, îi șoptesc, încet și răgușit. Îl vezi așa cum e. Vezi dincolo de bani, de mașini și de miile de fani înfocați. Îl vezi gol și dezgolit. Iar asta îl sperie. Și, în loc să-și înfrunte lașitatea, regulează javre mici și proaste, ca să se simtă mai bărbat. Dar tu nu vrei asta, nu-i așa?

Îi urmăresc mișcările gâtului subțire, atunci când înghite în sec, înainte să răspundă.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Deci știi ce ai de făcut, nu-i așa? Trebuie să fii mica lui javră proastă. Trebuie să fii târfa lui, fana lui înfocată. Trebuie să-l faci să se simtă în al nouălea cer atunci când e cu tine.

— Adică vrei să faci pe proasta?

Mă uit în sus și mâna îmi cade imediat pe lângă corp, trezind-o pe Lacey din transă. Allison stă în picioare, cu ochii îngustați și buzele strânse. În ciuda iritării vizibile de pe fața ei, când o văd, o senzație nepoftită îmi urcă pe coapse. Strâng din dinți, pentru a-mi suprima sentimentele.

— Într-un fel, da, îi răspund, îndepărtându-mă de Lacey.

Mă simt aproape rușinat, de parcă n-ar fi trebuit să ating o altă femeie.

— Soția conduce nava. Ea e păpușarul. Dar, pentru a menține armonia în cămin, trebuie să-l lași pe bărbat să creadă că el dă ordinele.

— Nu este suficient că le purtăm numele și îi lăsăm să ne dicteze viitorul? Întreabă Allison, sfidător. Acum trebuie să ne prefacem că suntem proaste, doar pentru ca soții noștri să nu se simtă intimidați?

Vreau să-i spun cât de multă dreptate are să fie indignată, însă asta ar contrazice total ceea ce știu și ce cred.

— Mai mult sau mai puțin.

— Asta-i o porcărie. O știm amândoi. Spune-mi, *Justice Drake*, te excită fetele proaste? Îți plac școlărițele care-ți sorb fiecare cuvânt? Te înfierbântă imbecilitatea?

Mă provoacă, speră să mă facă să-mi înghit cuvintele. Mă uit la ea, neclintit și pe deplin controlat.

Ei bine... aproape. Mai puțin partea întărită din pantaloni.

Fără să întrerup contactul vizual, mă retrag în spatele pupitrului pentru a-mi ascunde semierecția.

— Nu, Allison. Nu mă înfierbântă. Dar, așa cum ai subliniat săptămâna trecută, eu nu fac parte din lumea ta. Sunt un străin, îți amintești?

O privesc amuzat și o provoc să-mi conteste declarația, dar urăsc modul în care mă obligă să demonstrez ceea ce sunt. Cine dracu' e ea pentru mine? E o clientă, o altă nevastă casnică, rigidă și singuratică. O sursă de venit îmbrăcată de la Prada. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Allison nu-mi răspunde. Rămâne în picioare, tăcută, săgetându-mă cu o privire disprețuitoare. Îmi place reacția ei, îmi doresc mai mult. Vreau să o presez în continuare, până când, în cele din urmă, o să riposteze.

Mă aplec și-mi așez coatele pe pupitru, cu ochii antrenați, ca un lunetist, pregătit pentru lovitura de grație.

— Și, *doamnă* Carr, ce-ți pasă ție ce mă excită? N-ar trebui să te intereseze mai mult ~~ce-l~~ excită pe *domnul* Carr?

Mă uit cum rozul din obraji ei se transformă într-un roșu sângerieu și ochii i se întunecă.

— Eu nu... Nu mă refeream...

— Oh? Deci nu-ți pasă ce îl excită?

— Ești un măgar! clocotește Allison.

Apoi se întoarce pe călcâie și părăsește încăperea.

Misiune îndeplinită.

* * *

Cerul strălucește în lumina asfințitului, aducând cu el o briză răcoroasă, relaxantă. Stau pe verandă, sorb dintr-o bere și ascult conversația înfundată din interiorul clădirii principale. Mă uit în sus și închid ochii, ca să mi-o înlătur din minte. La fel procedez cu mare parte din lume. Realitatea este doar un zgomot alb.

— Ce naiba ai?

Deschid ochii și o văd pe Allison deasupra mea. Scânteii de mânie îi sclipesc în ochii palizi.

— Poftim? o întreb, cu o sprânceană ridicată și un zâmbet amuzat.

— Ce ai? Care e problema ta? Motivul pentru care te porți de parcă ești mereu cu capsă pusă.

Mă ridic în scaun și îi fac semn lui Allison să ia loc lângă mine, dar ea nu se clintește.

— Înțeleg sentimentul, doamnă Carr.

— Ally, fir-ar să fie! Ally.

— Scuză-mă, Ally; înțeleg sentimentul, deși nu prea știu la ce te referi.

Complet nemișcată, Ally mă privește tăios cu ochii de un albastru ceresc. Nici nu-mi dau seama dacă respiră.

— Deci, asta e perspectiva ta, rânjește, ea, într-un târziu. Am înțeles. Ție toate tâmpeniile astea ți se par amuzante, nu-i așa? Suntem doar o distracție pentru tine; propria ta emisiune de divertisment. Nu-ți dai interesul să ne ajuți; vrei doar să ne rănești și mai mult.

Într-o clipă sunt în picioare și acaparez briza proaspătă, care-i trece prin părul roșu.

— Niciodată să nu-mi pui motivele la îndoială, Allison. Și să nu crezi că vreodată aș putea să te rănesc. Niciodată!

Ochii i se măresc din cauza apropierii și a declarației mele arzătoare, dar tot nu se mișcă. Împarte cu mine acest spațiu, acest moment.

— Bine. Dar tu să nu crezi vreodată că mă aflu aici din orice alt motiv în afară de a-mi repara căsnicia.

Asta ar fi ocazia perfectă pentru a se îndepărta vijelios, cu flăcări țâșnind în urma ei, într-o vâlvătaie de glorie. Momentul culminant al unei declarații fervente. Dar rămâne și mă țintuiește cu o privire la fel de serioasă și întunecată ca a mea.

Poate că nu sunt singura persoană necinstită de aici. De fapt, știu că nu sunt.

Îmi reiau locul pe șezlong și ridic berea. De data asta se așază pe scaun, lângă mine. Gestul reprezintă un armistițiu tacit. Vom coborî armele, pentru moment.

— Știu că nu ești un nemernic, așa cum vrei să pari în fața tuturor, spune ea, după o bună bucată de timp.

Deschid frigiderul de lângă mine, mai scot o bere și i-o întind, îmi mulțumește cu un zâmbet, iar eu înclin din cap.

— Ce te face să crezi că vreau ca lumea să mă creadă un nemernic?

Ea ridică din umeri și ia o înghițitură de bere.

— Habar n-am. Cred că ți-e mai ușor așa. Respingi oamenii înainte de a le da ocazia să te respingă ei pe tine.

— timph, pufnesc. Nu știam că te pasionează psihologia. Se pare că, în cercetarea mea, am ratat unele lucruri.

Ally clatină din cap, apoi se lasă pe spate, în șezlong.

— N-are nimic de-a face cu psihologia. E vorba de experiență.

Preț de câteva minute rămânem tăcuți, în bătaia brizei de vară târzie. În seara asta, stelele strălucesc mai tare, dezvăluind forme și modele pe gigantica pânză întunecată a cerului. Chiar și luna pare mai mare, mai aproape ca oricând.

— Spune-mi, Ally. Ce te-a adus aici?

Ea întoarce capul și îmi zâmbeste trist.

— Credeam că știi totul despre mine.

Rămân cu ochii spre cer, dar o văd pe ea. O văd încă din ziua în care a pășit în casa și în viața mea, cu părul de foc și ochii născuți din stele.

— Știi. Dar vreau să ascult cum o spui.

O aud înghițind în sec, apoi foșnind ușor materialul rochiei.

— Am crezut... Am crezut că, dacă aș fi așa cum își dorește... Am crezut că, dacă aș putea fi...

— Dar ești.

Nu știu de ce am spus-o. Dar numai gândul că s-ar putea considera altfel decât perfectă mă face să-mi încleștez mâna în jurul sticlei de bere. Mă adun și îi dau drumul, înainte să se spargă în strânsoarea mea.

— Adică... ești ceea ce vrea. Doar s-a însurat cu tine, nu-i așa?

— Mda, ridică ea din umeri. Dar, normal, asta nu mai înseamnă ceea ce am crezut eu la început.

— La început?

Nu-mi răspunde, dar o aud oftând. Apoi, fără vreun motiv anume, mă întind, îi iau sticla din mână și o pun lângă a mea.

— Haide, îi spun, în timp ce mă ridic.

— Ce?

Țin mâna întinsă și aștept cu nerăbdare să o ia. Și de ce n-ar face-o? *Un bărbat ciudat, sub influența alcoolului, care o îndeamnă să îl urmeze, fără nicio explicație, noaptea târziu?* Sună perfect normal.

Și totuși, cu ochii cristalini fixați pe expresia mea gravă, își pune ușor mâna într-a mea. Are încredere în mine, fără îndoială, deși nu am făcut nimic pentru a merita un asemenea dar. Însă, ca un ticălos egoist ce simt, i-o iau și o ridic în picioare. Din impuls, îmi împletesc degetele cu ale ei, iar prin vene îmi curge o combinație contradictorie de panică și confort. În timp ce ne îndepărtăm, mă uit în jos, la mâinile noastre unite.

— Urmează-mă.

Mă încrunt și o conduc spre casa de oaspeți. Încalc o altă regulă de-a mea: *niciodată să nu aduc o nevastă la mine acasă.*

— Nu cred că ar trebui să fiu aici, spune Ally, dar pășește înăuntru și îmi cercetează locuința.

Știu ce vede: pereți albi, goi, fără fotografii, fără urmă de personalitate. Nimic să arate cine sunt cu adevărat.

— De cât timp locuiești aici?

— Cam de opt ani, îi răspund, privind-o în timp ce încearcă să-și stăpânească reacția.

— Oh! E atât de... curat.

Îmi zâmbește compătimitor, apoi privește în podea.

Mă încrunt. Știu ce vrea să spună, de fapt: rece și steril. Iar faptul că simte nevoia de a mă compătimi, ca și cum aș fi mult sub nivelul ei, mă enervează la culme. Credeam că avem ceva în comun, că suntem două suflete neînțelese, într-o lume plină de falsitate și ipocriți, când, de fapt, ea este una dintre *ei*. Mereu a fost. Ce prostie din partea mea să cred altceva!

Sunt gata să-i spun să se care naibii de aici cu tot cu privirea ei tristă, când, dintr-odată, se uită la mine cu un zâmbet cald, adevărat.

— Să nu mai spui nimănui, îmi zice, râzând. Dar eu sunt cam dezordonată. Serios. Curățenia nu e punctul meu forte. Face parte din curs? Nu de alta, dar cred că aș putea să învăț câte ceva de la tine.

Las furia la o parte, răsuflu ușurat și mă întorc spre bucătărie, pentru a-mi ascunde zâmbetul. Fir-ar! De ce dracu' mă hlizesc, de zici că sunt motanul Cheshire? Și de ce mărturisirea ei mi se pare al naibii de încântătoare? De parcă faptul că e dezordonată ar face-o mai... reală?

Fără să scot un cuvânt, mă duc la congelator, scot o cutie și o așez pe dulap. Allison se uită la recipient, apoi la mine și, pentru o clipă, jur că văd o mare de lacrimi în ochii ei, dar le îndepărtează imediat și își ascunde fața în perdeaua purpurie.

— Mi-ai cumpărat înghețată? șoptește, cu vocea încordată.

Ridic din umeri, deși ea nu mă poate vedea, pentru că încă refuză să mă privească.

— Nu ți-a plăcut ce avem la bucătărie, așa că...

Îmi scutur din nou umerii.

În cele din urmă, ridică ochii spre mine, cu chipul atât de luminos,

încât aproape mă orbește.

— Mulțumesc.

Zâmbetul ei recunoscător și greutatea acelui singur cuvânt mă izbesc și mă aduc înapoi, la realitate.

— Ei bine, încercăm să vă oferim toate delicatesele de acasă. Acestea includ și înghețată care să nu aibă gust de caca de bebeluș.

Mă întorc să iau un castron și o lingură, apoi deschid cutia și scot fâșii mătăsoase cu frișcă și fulgi de ciocolată amăruie.

— Ah, oricum... mulțumesc, îmi răspunde, luând de bună scuza mea mincinoasă.

Pentru că exact asta este: o minciună. Ceea ce aș fi putut și ar fi trebuit să fac era să duc înghețata la bucătărie și să las personalul să o servească. Dar nu... a trebuit să complic lucrurile și să o aduc la mine, ca să-mi ofer posibilitatea de a-i satisface nevoile, oricât de superficial ar părea.

Așa, are nevoie de mine. Și nu pentru sex sau pentru consiliere. Pentru o nenorocită de înghețată.

Îi dau castronul și aștept să guste. Ea se uită la mine cu aceeași expresie nerăbdătoare.

— Ei bine? o întreb, bătând cu un deget în blatul dulapului.

Fruntea i se încrețește și strâmbă din nas, trezind pistrii la viață.

— Ce? Tu nu mănânci?

Clatin din cap.

— E pentru tine.

Ally se așază pe scaun, ia o lingură plină, apoi pune conținutul pe vârful limbii. Pleoapele i se închid extaziate și un sunet aproape orgasmic îi iese din piept.

— O, Dumnezeule!

— E bună?

Zâmbesc, dar numai pentru că nu mă vede, mult prea absorbită de amestecul cremos cu mentă și ciocolată.

— Nemaipomenită! răspunde, cu gura plină.

În cele din urmă, deschide ochii și obraji i se înroșesc, de parcă abia acum și-ar fi amintit de prezența mea.

— Mulțumesc pentru asta. Sigur nu vrei deloc?

— E toată a ta.

Ally mai ia o gură și pune lingura jos, apoi pune un cot pe dulap și își

sprijină bărbia în palmă.

— Dacă n-ai putea mânca decât un singur fel de înghețată pentru tot restul vieții, ce ai alege? Ciocolată, alune și beza sau mentă și ciocolată?

— **Poftim?**

Stau pe scaunul din fața ei, cu sprâncenele ridicate.

— Doar fă-mi pe plac. Ciocolată, alune și beza sau mentă și ciocolată?

Îmi zâmbește jucăuș, apoi continuă să mănânce.

Nici nu mai știu ce să cred despre fata asta. Întâi mă face măgar, apoi mă întreabă ce aromă de înghețată prefer? Mă încrunt, tulburat.

— Te rog? îmi spune, în șoaptă. N-am mai purtat o discuție normală despre altceva în afară de pantofi, poșete sau cu cine se culcă soții noștri de zile întregi. Vreau să... uit. Măcar pentru câteva momente.

Dau din cap, las să-mi scape un oftat și, dintr-odată, pieptul mi se umple cu un sentiment necunoscut. Milă? Da. Dar mai e și altceva. Ceva care n-are nicio legătură cu mila.

— Păi, pentru că n-am gustat niciodată mentă și ciocolată și îmi aduc vag aminte că am mâncat ciocolată, alune și beza când eram copil, o să aleg această aromă, îi răspund, ridicând din umeri.

Ochii lui Ally se măresc de uimire.

— Nu ai mâncat niciodată înghețată cu mentă și ciocolată?

Clatin din cap.

— Nu.

— Atunci, încă nu cunoști viața!

Ia un pic în lingură și o întinde, până ajunge la câțiva centimetri de buzele mele.

— Haide; gust-o.

OK, am două opțiuni. Prima: refuz să intru în jocul ei și o dau afară din casă, jignind-o și distrugând orice urmă de încredere pe care o are în mine. Sau a doua: îi permit să-mi dea cu inocență o lingură de înghețată și mă forțez să văd gestul exact așa cum este, adică o faptă blândă, platonice, între doi adulți.

Mda, cu siguranță!

Mă aplec în față, astfel încât vârful rece al lingurii să-mi atingă buza de jos. Ally o împinge ușor și mă forțează să deschid gura, iar limba mea iese, din reflex, să guste primele picături. Strâng buzele în jurul ghemului de ciocolată mentolată și îl sug din lingură, aprobând cu propriile mele

sunete erotice.

— E bună, nu-i așa? zâmbeste Ally, clătinând din cap.

— La naiba, da, gem eu, pierzându-mi uzul rațiunii.

Dar e prea târziu. Allison Elliott-Carr mi-a slăbit scutul de apărare cu o singură linguriță de Haagen-Dazs.

— Ți-am spus eu! Înghețata este răspunsul universal. Este leacul pentru orice.

Râd când îmi mai dă o lingură și o devorez cu nesaț.

— S-ar putea să ai dreptate, Ally.

— Aș putea să-mi petrec tot restul vieții mâncând numai asta și nimic altceva.

Își pune pe limbă o altă bucată, din aceeași lingură pe care tocmai am folosit-o eu.

— Încă nu pot să cred că nu ai mai mâncat până acum.

Ridic din umeri și mă simt ca un idiot, pentru că am ridicat din umeri de cel puțin șase ori în seara asta. Dar Ally are ceva care mă face să fiu... nesigur. Poate un pic uluit. Este diferită de toate clientele cu care am lucrat până acum și opusul tuturor fetelor de care am fost atras vreodată. Dar are ceva... ceva atât de autentic și neașteptat, care mă face să fiu aproape fermecat de ea. Poate ea este ghicitoarea pe care n-o pot dezlega. Sau poate că este doar atât de perfect de imperfectă, încât e adorabilă. Dar, indiferent ce-ar fi, m-a captivat. Oricât de tâmpit ar sima, chiar m-a captivat.

De asta nu mi se pare nimic surprinzător atunci când mă trezesc zicând:

— Mi-au lipsit o mulțime de lucruri în copilărie. Și când am crescut, am învățat să mă descurc fără ele.

Ally scapă lingura și mă privește cu ochii mari, turcoaz, plini de compasiune.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

Fac semn din mână și clatin din cap.

— Să nu-ți pară.

— Serios. Scuze. N-ar fi trebuit să presupun că ai fost... știi tu...

Și apoi îmi amintesc totul.

Motivul pentru care păstrez distanța față de toată lumea. Presupunerile, compasiunea. Rahatul ăsta de aici. Acum, Ally crede că mă cunoaște. La naiba, probabil se consideră mai bună decât mine. Și oricât de mult s-ar opune inima ei, îi este milă de mine.

Cât de idiot am fost, să cred că m-ar putea considera mai mult decât un caz social. Sunt doar un ajutor plătit, disponibil pentru a fi cumpărat și vândut, ca un sclav.

— Ai terminat? o întreb sec, dând din cap spre bolul pe jumătate gol.

— Ce? Ăăă, nu a fost cu intenție, dacă ți s-a părut că...

Smulg castronul din fața ei și îl trântesc în chiuvetă. Sunetele de porțelan și metal răsună în toată încăperea. Mă uit la Allison și văd cum tresare, iar buzele ei rubinii formează o grimasă.

— E târziu, doamnă Carr. Cred că ar trebui să te retragi în camera ta.

Fără să comenteze, se întoarce și pleacă rapid spre ușă, flăcările jucându-i pe spate, ca o tristă stea căzătoare. Se oprește în pragul ușii, dar nu se uită înapoi, iar flacăra se încetoșează, în timp ce briza plăcută de vară îi poartă șoapta până la mine:

— Îmi pare rău.

Seduție

— Săptămâna trecută v-am învățat cum să vă puneți calitățile în valoare. V-am arătat cum să procedați pentru ca soții voștri să vă dorească nu numai fizic, ci și emoțional. V-am învățat până și cum să le stimulați orgoliile fragile. Aceasta a fost prima fază a programului nostru, iar dacă simțiți că am ajuns la limita toleranței voastre sexuale, vă sugerez să plecați. Acum e timpul să mărim doza.

Mă apropii de una dintre gospodinele din primul rând și o ajut să se ridice. Nici nu mă uit la fața ei când mâinile mele găsesc acele din părul strâns în coc și eliberează imediat o cascadă de bucle aurii. Apoi, îi trasez cu degetele curbura urechii și cobor pe maxilar, în jos, până ajung la colierul de perle, din dreptul claviculei.

— Te fac să te simți incomod? o întreb, atât de aproape, încât îi ating urechea cu buzele.

— Nu, chițăie ea.

Minte. Minciuna pare să fie singura artă pe care au reușit să o stăpânească. Perfect. E timpul să jucăm la cacealma. Cu un zâmbet răutăcios în colțul buzelor, îi găsesc nasturii de sus ai bluzei. Ochii verzi i se măresc atunci când îl deschid pe primul și îi expun pielea netedă.

— Dar acum? Te fac să te simți incomod?

— Nu, îmi răspunde, cu vocea la fel de răgușită ca a mea.

Închide ochii și un sunet ascuțit i se aude din gât.

— Cum te cheamă? o întreb, desfăcând al doilea nasture.

Tresare când decolteul se lărgeste și îi dezvelește vârfurile sânilor.

— Shayla. Shayla Adkins, îmi spune, gâfâind.

Desigur, știam deja. Shayla Dawn Adkins, căsătorită cu George Adkins Jr., moștenitorul unui program popular de slăbit, pe care multe dintre aceste femei îl adoră. Soțul ei, cunoscut sub numele de alint Georgie, este, de asemenea, gay. Și a trimis-o la mine, cu intenția de a petrece o vacanță prelungită împreună cu prietenul cel mai bun/antrenorul personal Arturo. Este de la sine înțeles că nimic din ceea ce pot să o învăț pe Shayla nu are cum să o transforme în ce-și dorește soțul ei, decât dacă face o excursie în Thailanda și începe să-și spună Sherman. Și partea cea mai tristă este că ea habar nu are. Îi crede minciunile sfruntate, cum că este foarte stresat la serviciu și nu-i mai arde să facă dragoste cu ea. Chiar e mândră de ambiția lui de a face nenumărate ore de „antrenament” în sala de fitness. Biata fată este la fel de naivă ca un miel într-un bârlog de lupi.

— Shayla...

Mă apropii atât de mult, încât trupurile ni se întâlnesc și căldura ei se contopește cu a mea. Trage aer în piept.

— Shayla, vrei să mă opresc?

— Nu.

— Bine.

În jurul nostru se așterne tăcerea. Nici măcar zgomotul respirațiilor înfierbântate sau clinchetul îndepărtat al vaselor de bucătărie nu se mai poate auzi. Numai foșnetul înfundat al țesăturii prin care alunecă un alt nasture sidefat, acompaniat de răsuflarea ei șuierătoare și sacadată.

Degetul arătător îmi cade pe încuietoarea frontală a sutienului ei alb din dantelă, iar ea încetează complet să mai respire. Îmi trec degetele peste materialul delicat și mă joc cu ea, o fac să aștepte cu nerăbdare ceea ce urmează. Ridică privirea și se uită la mine printre genele lungi, implorându-mă din ochii albaștri. Oare cât timp a trecut de când nu a mai atins-o un bărbat? De cât timp nu s-a mai simțit dorită?

— Seducția, îi șoptesc și o simt cum tremură sub atingerea mea.

Îi deschid bluza un pic mai mult, descoperindu-i lenjeria simplă.

Șuieră printre dinți când pun o mână pe pieptul ei gol.

— Se ascunde în unduirea șoldurilor, atunci când mergi. În tonul delicat al vocii tale. În mângâierea părului tău pe pielea fină. În felul în care mă privești printre gene, chiar în acest moment, cu ochii arzători.

Abia îi mângâi cupa sutienului și se cutremură toată, apoi își mușcă buza de jos.

— Seducție, Shayla. O să te învăț cum să mă seduci, la fel cum te-am sedus eu.

Într-o secundă măresc distanța dintre noi la treizeci de centimetri, dar privirea mi-a rămas fixată pe sutienul ei alb, cuminte.

— Sutienul tău e... drăguț. E practic. Dar nu e seducător.

Mă uit prin încăpere și mă adresez tuturor doamnelor.

— Și pot să pun pariu că toate purtați ceva asemănător. De aceea vă dau o temă. Pentru a fi seducătoare, trebuie să fiți încrezătoare. Și asta e ceva ce nu se poate învăța. E ceva ce trebuie să vină din interior. Așadar, astăzi, la proba practică, vom face ceva un pic diferit. Vă veți duce în camerele voastre și vă veți schimba în ceva mai... seducător. Veți descoperi că dulapurile v-au fost aprovizionate cu lenjerie de la Agent Provocateur și nu mai conțin nicio piesă care poate fi considerată cuviincioasă sau practică. Vă vreau sexy, doamnelor. Vreau să fiți târfe suburbane. Combinații de gospodină cu prostituată. Să vă vindeți. Să fiți credibile. Să vi se potrivească mănuașă.

— Vrei să defilăm îmbrăcate în lenjerie intimă? întreabă matroana Maryanne Carrington, strângându-și cardiganul pe lângă corp.

— Nu chiar acum. Dar în cursul zilei de azi veți defila în fața mea. La finalul cursului vă veți simți atât de bine în pielea voastră, încât o să vă plimbați aproape goale pe Rodeo Drive, sorbind dintr-o cafea cu lapte.

— Murmure îngrozite răsună în sală, dar numai o singură voce are curajul să vorbească.

— Nu crezi că e inutil? Am venit aici să ne îmbunătățim căsnicia și viața sexuală. Nu să ne abandonăm principiile și să devenim stripteuzele tale personale.

Mă întorc indiferent spre expresia rigidă a lui Allison. Ochii îi scapără de supărare. Este prima dată când îmi permit să mă uit la ea după întâmplarea de săptămâna trecută. De când am alungat-o din casa mea și am văzut cum stele căzătoare se îneacă în privirea ei.

— După cum am mai spus, doamnă Carr, dacă ai impresia că lecțiile

mele sunt mult prea îndrăznețe pentru gustul tău, dacă ți se pare că nu-ți folosește la nimic acest curs... poți să pleci.

Ally își îngustează privirea și își frământă mâinile, dar nu mai scoate un cuvânt. Ridic o sprânceană, provocând-o să plece din casa și din viața mea pentru totdeauna. Așa mi-aș recăpăta atitudinea nonșalantă, de ticălos care nu dă doi bani, pe care am aplicat-o aproape treizeci de ani. Indiferența a fost întotdeauna plasa mea de siguranță. Iar acum... acum încerc din răputeri să mă agăț de ea.

Respingi oamenii înainte de a le da ocazia să te respingă ei pe tine.

Capul mi se răsucește spre Allison, de parcă ea însăși ar fi repetat cuvintele. Știu că e doar conștiința mea, care își bate joc de mine. Greierile Jiminy din capul meu are un foarte ciudat simț al umorului.

— Așadar... cum funcționează treaba asta? Întreabă Shayla, cu fața încă roșie și nasturii bluzei încă descheyați.

— Peste aproximativ jumătate de oră, cineva din echipa mea va veni la voi, pe rând, și vă va conduce într-o cameră izolați. Acolo vom avea un fel de sesiune particulară. Vreau să vă studiez și punctele forte și slăbiciunile, astfel încât să pot determina care este cea mai bună modalitate de a vă sfătui, personal. Deci, doamnelor, dacă doriți...

Fac semn cu mâna spre coridorul care duce la scări. Personalul este deja aliniat, gata să le ajute în orice fel. După ce îmi dispare din față și ultimul chip speriat, mă duc țintă la bucătărie.

* * *

— Cam devreme pentru băutură, nu-i așa, J.D? Lasă-mă să ghicesc: Ziua Lenjeriei.

Încuviințez din cap spre Riku, înainte să dau berea pe gât, aproape golind-o din câteva înghițituri. Deschid frigiderul și mai iau două, iar una i-o dau lui. O bere înainte de prânz nu dăunează nimănui. Oricum, undeva pe glob e cinci după-amiaza.

Riku o desface și soarbe din ea.

— Stai puțin. Nu cumva, de obicei, faci asta abia prin săptămâna a Treia?

Mai iau o gură sănătoasă. Fir-ar să fie! Dacă nu mănânc ceva, o să mă îmbăt.

— Ba da, dar fetele astea... au nevoie de o doză de șoc. Se simt prea confortabil. Am să le presez puțin, să văd dacă ripostează.

Riku ridică din umeri.

— Tu ești șeful. Dar să nu rămâi surprins dacă vreuna dintre aceste fete prinde curaj și ripostează până te lasă lat.

Mă întorc la frigider și caut ceva de ronțăit, pentru a-mi ascunde expresia. Riku nici nu știe câtă dreptate are.

Cineva chiar a ripostat. Iar acum îmi este fizic imposibil să mă ridic, să mă scutur de praf și să mă retrag.

Îmi umplu gura cu câteva boabe de struguri, ca să nu-i pot spune crudul adevăr. Apoi golesc sticla de bere și mă pregătesc să le ofer acestor femei ceea ce au plătit cu banii câștigați din greu de soții lor.

— Să intre următoarea.

Îmi șterg fruntea cu o batistă și inspir adânc. Până acum, mi-au fost aduse cinci doamne, toate tremurând ca frunzele, pe tocuri de cincisprezece centimetri. Dar au venit. Nu contează cât de stângace au fost, important este că au venit de bunăvoie.

Se scurg câteva minute bune până când încep să disting zgomotul tocurilor pe podeaua de lemn. Se aude din ce în ce mai tare și îmi răsună în cap, ca ticăitul unei bombe cu ceas. Știu că e inevitabil și am făcut asta de sute de ori. Am devenit aproape imun la dantela transparentă, întinsă peste sânii plini, rotunzi. Am văzut o sumedenie de funduri în chiloți tanga. Și orice pășărică arată bine când e sărutată și mângâiată de mătase moale.

Cu toate acestea, niciuna dintre experiențele mele anterioare nu m-ar fi putut pregăti pentru viziunea care a apărut în ușă o clipă mai târziu.

Allison pășește în cameră doar cât să-i permită Diane să închidă ușa în urma ei. Se chircește, deși încearcă din răspuțeri să pară calmă și neafectată de faptul că stă pe jumătate dezbrăcată în fața mea. Rămân la locul meu și aleg să-mi păstrez zona de confort. Dacă mă ridic, dorința de a-i smulge de pe umeri halatul ăla ațâțător va fi și mai puternică.

— Și acum? întreabă ea, ridicând o sprânceană.

— Acum ce?

— Acum, „că am venit aici, ce urmează?

Îmi frec bărbia și îmi cântăresc următoarea mișcare.

E la fel ca toate celelalte. Nu are nimic special. E doar o sursă de venit.

Îmi repet în minte neîncetat, până când devine real. Sau cel puțin credibil.

Mănânci rahat. Este mai mult decât atât, iar tu o știi prea bine! Și nu-ți convine deloc.

— Scoate-ți halatul, îi spun brusc, și încerc să reduc la tăcere vocile din capul meu.

Allison ezită și rămâne la granița imaginară dintre spațiul efectiv al camerei și ușă. Își strânge mai tare halatul pe corp, iar asta îi scoate în evidență curbura șoldurilor. Îmi lasă gura apă.

— Nu pot să te ajut dacă nu-mi dai voie, Ally.

Vocea mea este mai blândă decât ar trebui să fie. Probabil mai blândă decât ar merita.

— Scoate-ți halatul... *te rog.*

Nu opune rezistență, chiar dacă știu că ar vrea. În schimb, inspiră adânc și închide ochii strâns. Apoi, ușor, aproape dureros de lent, slăbește strânsoarea. Pistrui maro deschis îi împodobesc umerii și pieptul. Contrastul dat de părul roșcat și aceste pete mici de pe pielea ei ca laptele îmi amintește de o brișă de catifea roșie. Îmi ling alene buzele, iar dorința de a-i savura dulceața se intensifică simțitor.

Când halatul îi alunecă peste corset, capul și membrele mele devin incoerente și încep să pierd orice urmă de control. Simt cum picioarele vor să se ridice și mâinile îmi ard de nerăbdare să o atingă. Să-i urmărească mozaicul de pistrui cafenii, binecuvântați cu privilegiul de a trăi pe pielea ei fină.

Pe măsură ce satinul îi descoperă sânii și talia, Allison se uită în jos, de parcă le-ar vedea pentru prima oară. Cu ochii măriți de uimire, arată de parcă și-ar stăpâni pornirile la fel ca mine și o surprinde propria sa voință.

Halatul cade pe podea, dezvăluind complet personificarea raiului pe tocuri. Lenjeria din dantelă este albă ca zăpada, cu detalii trandafirii pe cupele sânilor ei voluptuoși. Ciorapii albi sunt prinși cu jartiere de-a lungul coapselor tonifiate.

E un înger. Îngerul meu cu aureolă de foc.

Nu-i pot găsi locul în camera asta cu pereți goi și mobilier puțin. O femeie ca ea ar trebui să fie înconjurată de frumusețe, cufundată în tot ce este moale și catifelat.

Nu aruncată în întunericul dorințelor murdare.

Ochii ni se întâlnesc și gurile ni se deschid, fără să scoată niciun cuvânt. Nu e nimic de zis. Spațiul s-a umplut de tensiune nedefinită și

electricitatea este atât de densă, încât pielea ei pare să strălucească. Este efervescentă.

— Vino spre mine, îi poruncesc.

Allison face câțiva pași șovăitori spre mine, apoi ridic palma să o opresc.

— Stai.

Pe față i se citește durere și confuzie.

— Poftim?

— Nu înainta până aici de parcă ai traversa culoarul morții. Amplifică-ți mișcarea șoldurilor; defilează spre mine. Vezi cum tocurile îți alungesc picioarele și îți sculpează pulpele? Dă-mi timp să apreciez toate astea. Bine? Acum, ia-o de la capăt.

Își dă ochii peste cap, apoi afișează în ei o ambiție de oțel. Cu capul sus, face încet un pas în față și ceva fierbinte mi se scurge în vintre, lăsându-mi o dâră de dorință arzătoare pe șira spinării. Încă un pas păcătos, cu ochii fixați pe mine, ca un lunetist seducător, iar fierbințeala se răsucesce și îmi coboară mai jos. Al treilea pas, șoldurile ei rotunjite se joacă de-a v-ați ascunselea prin lenjeria din dantelă cu volane, iar eu simt că pantalonii îmi vor exploda, lucru care mă obligă să sar în picioare și să înaintez spre ea.

Știu că Allison poate citi disperarea și nerăbdarea din privirea mea flămândă. Știu că observă cum îmi tremură mâna când mă apropii și îi dau după ureche o șuviță de păr roșu-căpșună. Dar nu-mi trăneste nicio remarcă spirituală sau glumă sarcastică. În schimb, își trage buza de jos în gură și o mușcă ușor. Fără să mai stau pe gânduri, ridic degetul mare și încerc să i-o eliberez. Ally îi dă drumul, iar eu i-o mângâi, așa cum e, încă umedă și lucioasă.

În acest moment, între noi nu există decât aer, oportunități și obligații uitate. Nu-mi pasă de ele. Nu-mi pasă de nimic. Cu o mână pe spatele ei și una pe buze, toate regulile și restricțiile dispar cu desăvârșire.

La naiba cu consecințele!

Închid ochii, pentru că imaginea și atingerea ei sunt prea greu de suportat.

— Ce dracu' mi-ai făcut? șoptesc.

Nu mă aștept să-mi răspundă, nici măcar să audă. Dar aș vrea să o facă. *Am nevoie* de răspunsul ei.

Îngerul se prăbușește pe Pământ, în regatul meu de poftă trupească, hedonism și rușine. Cu ochii de culoarea oceanului și aureola arzând la fel de puternic precum soarele deșertului, îmi vorbește. Și chiar dacă e crudă și întunecată, pătată de acest infern minunat, cuvintele ei insuflă viață în cele mai îndepărtate și singuratice părți din sufletul meu.

— Exact ce m-ai învățat.

Revin la realitate și conștiința mă invadează, rece ca gheața.

Ating soția altui bărbat.

Aproape am sărutat soția altui bărbat.

Vreau să regulez soția altui bărbat.

Una e să mă gândesc la asta, să las ideea să persiste la marginea simțirii. Dar să recunosc? Să știu cu certitudine, atât de mult încât să mă doară distanța dintre noi? Să anticipez fiecare privire și fiecare suspin, de parcă mi-ar alimenta existența?

Asta este o nebunie.

Fac un pas înapoi și continui să mă îndepărtez, până ajung la ușă. Și chiar dacă observ durerea care îi întunecă privirea, știu că trebuie să plec. Deoarece, dacă rămân, o să duc la îndeplinire toate fanteziile pe care le-am recunoscut.

Distracție

*

Nuanțe de roz pătează cerul senin, în timp ce soarele se scufundă în adâncurile întunecate ale orizontului. Îl privesc uimit, aproape copleșit de toată această frumusețe. Oamenii văd deșertul ca pe un loc lipsit de viață, uscat și pustiu. Eu văd pace, liniște și libertate.

O aud apropiindu-se, dar nu fac nicio mișcare, încă urmărind cum rozul se transformă în albastru închis, pentru a le permite stelelor să reapară și să strălucească. Mi le imaginez sclipind în ochii ei atunci când zâmbește. Sunt prea speriat pentru a ridica privirea și a vedea cu ochii mei.

Zgomotul sandalelor ei se oprește lângă șezlongul de alături și trage adânc aer în piept înainte de a se așeza. Nu ne spunem nimic. Nu este necesar. Stelele vorbesc pentru noi.

— Ce vezi acolo, sus? mă întreabă în șoaptă, după câteva minute.

Acum ne-am cufundat în întuneric, vedem numai lumina difuză dinspre casa principală.

— Spațiu.

Ally chicotește.

— *Uau!* Ce observație profundă, domnule Drake.

Mă întorc spre ea, la timp pentru a vedea cum își lasă capul pe spate și râde cu poftă. Sunetul este atât de pur și neașteptat, încât mă trezesc zâmbind și eu.

— Nu mă refer la spațiul cosmic. Nu meditez la „ultima frontieră” sau la altceva de genul ăsta. Ci spațiu... loc suficient pentru a respira în voie. Pentru a te dezvolta. Pentru a visa.

— Mmmm!

Sunetul este răgușit și al dracului de erotic.

— Poetic.

Pentru mine chiar este poetic și, imediat, îmi regret cuvintele. Se pare că nu-mi pot opri diareea verbală atunci când sunt în preajma ei. Ally are ceva care mă distrage, atât cât să uit de mine și să-i ascult chemarea de sirenă. Vreau doar să-i mărturisesc, totul.

Poate că într-o viață anterioară am fost prieteni. Sau iubiți.

— De ce m-ai lăsat baltă azi după-amiază? mă întreabă, într-un târziu.

Mă așteptam la această întrebare, dar tot îmi sună ciudat.

— Așa a trebuit.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Am fost distras. Și atunci când sunt distras, nu pot să-mi fac meseria.

Ea se încruntă și se întoarce pe o parte, cu fața spre mine.

— Ai fost distras... de mine?

— Da.

Murmură un răspuns, dar nu mai insistă. În schimb, sare în picioare și lovește asfaltul cu sandalele.

— Hei, ți-e foame?

— Foame?

— Da. Nu ai fost la cină. M-am gândit că trebuie să-ți fie foame.

Clatin din cap. Să stăm la o bere sau la o înghețată e altceva, dar să împart pâinea cu această femeie înseamnă să o caut cu lumânarea. Și sunt în stare să dau de necaz și singur, așa că nu, mulțumesc!

— Nu mi-e foame.

Ally face un pas înainte, destul de aproape cât să-i disting cu coada

ochiului imprimeul floral de pe materialul rochiei.

— Ai luat cina?

— Nu.

Mă uit spre ea și văd că își dă ochii peste cap.

— Ei bine, *eu* vreau să mănânc ceva. Și n-o să mă lași singură, nu-i așa?

Își flutură genele roșcate, iar ochii îi devin mari și rotunzi ca luna.

— Nu mai vrei înghețată?

Nu-i spun că am terminat deja cutia aia și a trebuit să comand alta.

— Nu. Am nevoie de mâncare *adevărată*. Mi-e foame.

— Cum să-ți fie foame? N-ai mâncat acum două ceasuri?

Îi cercetez cu privirea silueta fragilă și mă întreb unde naiba se duc toate castroanele de înghețată pe care le mănâncă zilnic. După standardele societății, Allison ar fi considerată o femeie slabă, poate chiar un pic sub greutatea ideală. Nu are sânii foarte mari și nici umflați cu implanturi de silicon sau soluție salină. Fundul ei este mic și obraznic, atât cât să se potrivească perfect în palmele mele. Și șoldurile simt înguste, dar bine proporționate și feminine.

Allison este o femeie adevărată. Nu cu umplutură peste tot și nici trasă și întinsă, încât abia să mai poată respira. Se simte bine în pielea ei și asta mă face și mai curios în privința ei și mai nedumerit cu privire la motivele pentru care a venit aici.

— Ba da, am mâncat. Însă, deși bibanul de mare la grătar, în sos de bulion și soia e bun, nu e o mâncare... satisfăcătoare. E cam rece și insipidă. Nu are inimă. Nu are suflet.

Îi zâmbesc, apoi mă ridic în picioare și oftez din greu, resemnat. Contrar voinței mele și bunului-simț cu care Dumnezeu m-a înzestrat, îi ofer brațul.

— O să-i comunic bucătăresei mele cu o leafa astronomică și cu stele Michelin.

— O, Doamne! Nu face asta, te rog!

Allison mă ia de braț, fără nimic provocator, de parcă ar fi un gest complet nevinovat. De parcă nu aș fi fost cât pe ce să-i gust buzele, în această după-amiază.

— Nu? Nu ar trebui să o concediez, pentru că servește o mâncare atât de rece, fără suflet? Sau poate că ar trebui să-i fac vânt lui Riku, bucătarul

meu adjunct. E un băiat bun. O să se redreseze, în cele din urmă, îi zic, în timp ce ne îndreptăm la pas de plimbare spre clădirea principală.

— Nu, n-ar trebui. Asta ar face din tine un măgar. Și îmi place partea ta nemăgărească.

Mă întorc spre ea și fac ochii mari, simulând jignirea.

— Partea mea nemăgărească?

— Nu! Nu, nu asta am vrut să spun! Adică tu nemăgar. Nu! Ăăă, tu fără măgăreală.^[11]

Ally își acoperă fața înroșită cu mâna liberă și clatină din cap.

— O, Doamne, sunt groaznică! Taie-mi limba acum, înainte să zic vreo prostie și mai mare.

— Ai o fascinație ciudată pentru măgari, Ally. Freud ar avea mult de lucru cu tine, râd eu, cu lacrimi în ochi.

Îi îndepărtez mâna de pe față, iar ea se întoarce imediat. Dar nu înainte de a-i surprinde un zâmbet strălucitor și un hohot de râs. Are acel gen de râs care te face și pe tine să râzi. Nu este dulce sau delicat. E răgușit, un râs cu gura până la urechi. Genul care este adesea însoțit de un sforăit. Eu râd și mai tare, apoi dau neîncrezător din cap. Da... chiar și sforăitul ei este adorabil.

Și *dracu' să mă ial* Folosesc cuvinte precum *adorabil*.

Hohotele noastre se domolesc treptat, în timp ce intrăm în casă și ne îndreptăm tăcuți spre bucătărie.

— Sper că n-o să avem probleme pentru că suntem aici după ora de culcare, șoptește Ally, cu brațul încă trecut printr-al meu. Aprind lumina și ridic din umeri.

— Sper că nu. Am auzit că șeful e un măgar.

Ea chicotește și se uită la mine, cu ochii veseli, vii, plini de uimire. Privirile ni se întâlnesc și îi zâmbesc femeii din fața mea, ca și cum mi-ar aparține.

Acum că suntem aici și becurile cu halogen îmi luminează zâmbetul murdar, pe care nu am niciun drept să-l afixez, leneșul meu greier Jiminy decide să intervină. Îmi retrag rapid brațul de sub mâna ei caldă și merg să mă sprijin de o masă. Ally nu își dă seama sau nu îmi dă de înțeles că a observat și începe să scotocească prin frigiderul încăpător, din inox.

— Vrei ceva anume? Știi tu... care să nu fie foarte pretențios și să nu necesite un profesor de dicție pentru a se pronunța, întreabă ea, cu capul

încă în frigider.

Ridică ceva și duce la nas, apoi icnește și pune înapoi. Încerc să-mi înăbuș un chicotit.

Of! *Chicotesc*. Ce sunt acum? Un adolescent zâmbăreț, căruia încă nu i-au coborât ouăle? Le pipăi, ca să mă asigur că băieții mei sunt încă la locul lor.

— Orice vrei tu.

Ally reapare, cu o felie de Brie și un cub de brânză Manchego, de parcă ar fi dat peste potul cel mare.

— Ei bine, n-o să fie o delicată, dar pun pariu că aș putea să fac o brânză la grătar al naibii de bună. Acum... ce șanse avem să găsim niște felii de pâine normală, de sandviș?

Strâmb din nas și scutur din cap.

— Puțin probabil.

— Eh! O să mă mulțumesc cu pâinea ta aiurită, fără suflet, îmi face ea cu ochiul.

Și senzația fierbinte de mai devreme apare din nou.

* * *

— Cine ar bate pe cine într-o luptă: Omul de Oțel sau Batman? Ally rupe o bucată din sandvișul ei cu brânză la grătar și o bagă în gură. Stăm pe scaune la o masă și savurăm pâine focaccia, brânză la grătar, struguri verzi și vin roșu. Ally stă în fața mea și ia câteva boabe de strugure, ca să construiască o față zâmbitoare pe blatul metalic al mesei.

Mușc din sandviș și iau o gură de vin.

— De ce Omul de Oțel și Batman sunt singurele mele opțiuni? De ce nu pot să-l aleg pe Superman? Sau pe Omul Păianjen?

— Nu, răspunde ea, clătinând din cap. Poți să alegi numai dintre cei doi. Omul de Oțel sau Batman. Și, bleah... Omul Păianjen? Ce jalnic!

Mai iau o gură din sandviș, apoi îmi analizez răspunsul.

— În regulă. Cred că merg pe Omul de Oțel.

— De ce l-ai ales pe el?

Termină fața zâmbitoare din struguri, apoi îi mănâncă ochiul stâng.

— Păi, are costumul...

— Și Batman are costum!

— Și poate zbura.

— Și Batman poate zbura!

— Dar Batman doar sare de colo-colo cu un cordon elastic. Poate să cadă. De fapt, chiar cade foarte des. Știe cum să cadă.

Ally se încruntă.

— Ba nu cade foarte des. Alunecă. Se pricepe foarte bine la alunecat.

— Cu un costum de cauciuc? zâmbesc răutăcios. Pentru că este mult mai impenetrabil decât armura cristalizată.

— Prostii. Omul de Oțel este bun doar pentru că îl are pe Jarvis. Ar trebui să redenumescă franciza Omul Jarvis, pentru că oricum computerul face toată treaba.

— Omul Jarvis? ridic jucăuș o sprânceană.

— Știi ce vreau să spun. Sau Jarvis și Fanfaronul de Oțel. Ar putea fi o echipă.

Râdem ușor, apoi ducem paharele la gură. Așa pare situația dintre noi: ușoară. Simplă, fără așteptări sau formalități. Suntem doar doi oameni care au o slăbiciune pentru brânză la grătar și supereroi.

— De ce doar două opțiuni? o întreb, în timp ce umplu paharele.

— Hmm?

— Când îmi pui întrebările astea prețioase, pline de informații nefolositoare, nu am decât două opțiuni. Ciocolată, alune și bezea sau mentă și ciocolată. Batman sau Fanfaronul de Oțel.

— Nu știu.

Ally ridică din umeri și rupe coaja bucății de pâine.

— Probabil pentru că, pentru mine... viața este doar o înșiruire de alegeri. Încercăm întotdeauna să le facem pe cele mai bune, dar, de fapt, rămânem cu răul cel mai mic. Sau, cel puțin, asta încercăm.

Se uită la mine și un zâmbet trist i se așterne pe buze. Nu știu cum să reacționez, așa că privesc în jos. *Sunt un laș.*

— Asta simți tu că ai făcut? Ai rămas cu răul cel mai mic?

Nu mai adaug nimic, dar ea știe la ce mă refer.

— Sincer? Nu cred că a fost vreodată cu adevărat alegerea mea.

Știu că ar trebui să schimb subiectul și să găesc unul mai simplu.

Dar, desigur, mă văd nevoit să mă scufund mai adânc în ochii ei turcoaz.

— De ce spui asta?

— Se așteaptă anumite lucruri de la mine. Lucruri pe care nu pot să le ofer decât dacă mă mărit într-o familie influentă și o reprezint într-o

anumită lumină.

Se întoarce spre mine și mă țintuiește cu privirea ei de ocean bătut.

— Toate suntem doar trofee. Trofee strălucitoare, de plastic, inutile. La început suntem interesante, dar nu avem niciun alt rost decât să încununăm grandioasele realizări ale altcuiva.

Înclin gânditor capul într-o parte, fără să îi privesc ochii triști.

— O diversiune, ceva frumos care să le mascheze realitatea mizerabilă, care se impute dedesubt.

Ea încuviințează din cap, dar mă întreabă:

— Așa mă vezi și tu?

Ridic ochii și îi studiez expresia plină de o curiozitate sinceră. Nu pare supărată sau rănită. Clatin din cap.

— Nu. Pe tine, nu.

— Am avut vise, să știi. Idealuri.

Zâmbește, dar se uită în jos, își ascunde strălucirea.

— Acum nu mă deosebesc de ele cu nimic. Sunt la fel ca toate celelalte femei de aici. Ne zbatem și ne agățăm de speranța că am putea fi mai mult decât dame de companie sau incubatoare de lux pentru afaceriști. Că am putea fi iubite cu adevărat, pentru ceea ce suntem, nu pentru ceea ce reprezentăm.

Nu îi răspund. Las cuvintele să plutească în aer, până când se risipesc sub greutatea durerii lui Ally. Se ridică și începe să strângă resturile de mâncare.

— E târziu. Și trebuie să-ți faci somnul de frumusețe, îmi face ea cu ochiul, iar zâmbetul lipsit de griji îi revine.

O ajut să arunce resturile și să ducă vasele în chiuvetă.

— Eu? Somn de frumusețe? Ce te face să crezi că îmi pasă de frumusețe?

Iau o farfurie spălată din mâna ei și o șterg cu un prosop.

— Glumești, nu-i așa? rânjește ea, frecând tigaia. Tu deții frumusețe așa cum femeile dețin pantofi.

— Nu pricep ce vrei să zici.

Și chiar nu înțeleg. Puțin îmi pasă de ceea ce este considerat frumos de standardele societății moderne.

— Ei bine, în primul rând, uită-te la locul ăsta, îmi explică ea, gesticulând cu o mână udă de jur-împrejurul camerei. Această proprietate

este magnifică. Este ca un paradis în mijlocul deșertului. Pare aproape un miraj.

Încuviințez. Oasis este oaza *mea*, refugiul meu. Evadarea mea din tot narcisismul și celelalte rahaturi care vin la pachet cu bogăția. Nu am ajuns din greșeală în mijlocul deșertului, cât am putut de departe posibil de casa mea oficială, din New York. Acum unsprezece ani, când am spus la revedere vacarmului, traficului intens și mirosului permanent de urină și motorină, mi-am spus în sinea mea că n-o să mă uit niciodată cu nostalgie înapoi, la vechea mea viață. Câțiva ani mai târziu am găsit Oasis și am știut că sunt acasă.

— Și apoi, spune ea, întorcându-se spre mine, cu obrajii înroșiți, tu.

Zâmbesc și mă uit în jos, ca să-mi ascund propria roșeață.

Mda. Fir-ar să fie! Roșesc.

Toată viața mi s-a spus că sunt al naibii de frumos și întotdeauna am crezut că așa e. Cu păr negru, ochi albaștri și piele bronzată natural, am arătat mereu ca un manechin al casei de modă Abercrombie. Această teorie s-a confirmat la scurt timp după pubertate, când fetele au început să-și sfideze în mod constant părinții, să-și terfelească numele și să-și desfacă picioarele, fără ca eu să depun vreun efort. În copilărie, știam ce înseamnă sexul, dar nu eram foarte interesat de el. Asta până când, la treisprezece ani, fata de șaptesprezece ani care îmi dădea meditații la algebră, Jessica, m-a dezbrăcat și mi-a înghițit scula, în timpul unei lecții despre ecuații liniare. A fost un act de intervenție divină faptul că am terminat cu media minus zece, pentru că, pe tot parcursul aceluia an școlar, nu am făcut altceva decât să studiez fiecare centimetru din corpul Jessicăi.

Cu toate astea, să o aud pe Allison cum afirmă că mă consideră atractiv, ba chiar frumos, mă face să mă simt ca nou.

Îmi întinde tigaia de prăjit clătite, iar eu i-o iau din mână fără să mă uit.

Mâna mea o acoperă pe a ei.

Acum, în toate filmele siropoase asta este partea în care protagoniștii își întâlnesc privirile și ies scânteii. Gândiți-vă la James Blunt sau la alte clișee sentimentale, cum se apropie încet, cu buzele întredeschise, pregătite pentru primul lor sărut.

Dracu' să le ia!

Vedeți, din cauza acestor tâmpenii relațiile reale, autentice se înfiripă mai greu. E ceea ce le oferă acestor femei speranțe false că bărbații lor

pot fi ceva mai mult decât scule ambulante cu ochi și membre.

Sunt bărbat; cine ar putea ști mai bine decât mine?

Și chiar dacă sunt fascinat de fiecare zâmbet al ei și de fiecare privire amuzată, chiar dacă vreau să petrec ore în șir desenând modele cu pistruii ei, în timp ce stă lungită sub mine, sunt destul de inteligent ca să știu că asta este realitatea. Nu suntem într-un film, în care sărăntocul câștigă fata și o scapă de o viață plină de suferință. Aceasta este viața reală și în episodul de astăzi din „Singuri și bogați” băiatul bun nu salvează fata din ghearele soțului ei afemeiat.

Nu, o învață cum să-l satisfacă.

Trag mâna și șterg rapid tigaia, apoi mă îndepărtez de chiuvetă.

— A fost... distractiv. Mulțumesc pentru sandviș.

— A fost. Mersi că mi-ai ținut companie.

Își usucă mâinile cu un prosop și zâmbește. Mereu îmi zâmbește, îi absorb fiecare surâs, de parcă ar fi format din raze prețioase de soare, deoarece, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, dacă ar ști adevărul, lucrurile ar sta altfel. Nu numai că mi-ar plânge de milă, i-ar fi și silă de mine. Nu știu sigur care variantă ar fi mai rea.

O scot din bucătărie și sting luminile când ieșim. Tot restul casei este tăcut, nemișcat și numai luna îi luminează fața.

— Noapte bună, Justice.

— Noapte bună, Ally.

Mă îndrept spre casa mică și urăsc zâmbetul prostesc de pe fața mea. Îmi face obrajii să doară și îmi dă o speranță pe care nu am dreptul să o simt.

Dar, într-un fel, îmi place.

Anticipare

Aștept să intre și să își ocupe locurile. Observ privirile întrebătoare pe care le aruncă noilor obiecte din cameră. Câteva își dau seama, iar curiozitatea se transformă în șoc.

Ah, uite-! Bubuitul miciei mele inimi negre. A trecut ceva timp.

Este ca în filmul ăla romantic cu zombi, la fel de ridicol precum sună. Cu cât petrec mai mult timp în preajma lui Allison, cu atât mă simt mai viu. Abisul înghețat din inima mea începe să se încălzească, să se transforme în ceva vital și pentru prima dată mă simt... normal. De parcă,

într-un fel, încep să fiu parte din ceva.

Singura problemă este că eu nu vreau să aparțin. Nu cu adevărat. Nu vreau să mă integrez în lumea ei. Nu vreau să fiu definit de percepția mass-media despre mine sau de o imagine inventată de agentul meu. Nu am reușit niciodată să mă înscriu în vreun tipar și nici n-o să încep acum, de dragul unei pipițe măritate, pe care o cunosc de cinci minute.

De asta știu că e mai bine așa. Nu sunt băiatul bun. Sincer să fiu, eu sunt personajul negativ. Băieții buni nu ar face ceea ce urmează să fac eu.

— Doamnelor, astăzi avem o lecție foarte interesantă. Știu că vă întrebați de ce am făcut aceste schimbări în spațiul obișnuit de instrucție. Ei bine, astăzi avem pentru voi o demonstrație specială.

Mă întorc spre tânăra doamnă din dreapta mea și îi pun mâna pe talie.

— Aceasta este Jewel, iar aceasta este colega ei Candi. Ele vă vor arăta arta de a face striptease.

— Vrei să fim stripteuze? scârțâie Lorinda Cosgrove.

Nu mai poartă rochiile și bluzele alea urâte, acum e îmbrăcată cu ceva mai mulat și mai șic. Învăță repede. Indiferent dacă vrea sau nu să recunoască, începe să priceapă.

— Nu contează ce vreau eu. Contează ceea ce se va întâmpla cu sau fără consimțământul vostru. Bărbaților le plac stripteuzele. Frecventează cluburi de striptease. Merg acolo pentru ca femeile să le danseze în poală. Acum aveți două variante: puteți să plângeți în pumni sau să învățați cum se face și să vă faceți o imagine despre ce găsesc ei atât de seducător la dansatoarele exotice. Vă sugerez să fiți atente, pentru că, la evaluarea finală, veți fi rugate să faceți un pic de striptease... pentru mine.

— În niciun caz! vociferează Shayla. Sub nicio formă n-o să mă despoi pentru alt bărbat.

— Nu neapărat, doamnă Adkins. Călătoria este cea care contează, nu destinația. Tentația unei femei care se dezbracă. *Anticiparea*. Ai idee cât de tare ne excită chestia asta? Așteptarea, speranța, dorința de a descoperi fiecare centimetru din pielea fină, mătăsoasă? V-am arătat cum să ne atrageți atenția și acum am să vă arăt cum să ne-o păstrați. *Anticiparea* este ceea ce ne ține acasă, cu scula întărită, gata pentru voi. Ați înțeles?

Toate răspund cu priviri șocate și pline de interes, iar eu scot telecomanda din buzunar și apăs un buton. Zgomot de bas și tobe inundă încăperea, însoțit de vocea lui Justin Timberlake.

Mda. Îl pun pe Justin.

Fetelor le place Justin.

— Doamnelor?

La îndemnul meu, Jewel și Candi încep să se balanseze dintr-o parte în alta, rotindu-și șoldurile. Jewel se îndreaptă lent spre bara din centrul camerei, iar bătaia tocurilor ei de cincisprezece centimetri menține ritmul muzicii. Candi alunecă într-un scaun liber, se răsucește spre mine și își trece degetele peste pieptul meu. Îmi zâmbește obraznic, apoi își mușcă buza roșie și mă împinge înapoi, în scaunul care, din întâmplare, este orientat spre scena improvizată. Nu-și ia privirea de la mine. Ochii ei mari, căprui rămân lipiți de ai mei, oferindu-mi toată atenția. Mă face să mă simt ca și cum aș fi singurul bărbat din lume care o excită.

Unghiile ei acrilice, cu vârfuri roșii, îmi coboară până pe burtă, îmi explorează mușchii abdominali prin cămașa albă, apoi își linge aprobator buzele.

— Ooo, iubitele, ești atât de tare aici, murmură ea. Oare unde mai ești așa de tare?

E o replică de tot râsul, dar ea știe că este exact genul de trăncăneală pe care vor să o audă nenorociții ăia cu mintea îngustă. Măinile ei se mută mai jos, pe coapsele mele, foarte aproape de penis. Se uită la poala mea, apoi din nou în sus. Gânduri poznașe se ascund în spatele dermatografului negru și al tonei de rimel. Ridic o sprânceană, provocând-o. Dacă o vrea, n-are decât să vină să o ia.

Candi chicotește, mă mângâie pe coapse, în jos, apoi se ridică brusc. Cu ochii înfometăți, încă lipiți de ai mei începe să se miște, atingându-și rotunjimile cu mâinile. Își pipăie sânii și îi strânge ușor, apoi abdomenul plat, dezgolit.

Admir felul în care dansează pentru mine, cu lenjeria ei roșie, sexy, dar nu pot să mă gândesc decât la modul în care ar arăta culoarea asta pe Ally, atât de îndrăzneț, pe lângă părul ei de foc. Cât de timidă și poznașă ar fi în fața mea, mișcându-și șoldurile în ritmul muzicii închid ochii preț de câteva clipe și încerc să alung aceste gânduri, ca să mă concentrez la ceea ce am de făcut. Iar acum treaba mea este să mă relaxez și să-mi savurez numărul de striptease. Nu să visez la soția altui bărbat.

Candi îmi observă ochii plini de gânduri și se așază între picioarele mele. Răsucindu-și trunchiul, desface sutienul din dantelă și îl lasă să cadă

pe podea. Sâni ei perfect rotunzi se uită la mine, fără să atârne nici măcar un centimetru din cauza lipsei de susținere. Și-i apucă în palme și-și trece degetele peste sfârcurile tari, de un brun deschis.

— Mmmm, geme ea, cu ochii aproape închiși. Vreau să mă atingi.

Dau din cap, dar nu-i ofer ceea ce-și dorește. În schimb, mă uit la Jewel, care alunecă jos de pe bară, susținându-se doar cu coapsele. Se învârtește, iar părul blond platinat i se răsfiră dramatic în jurul feței, îmi simte privirea și se uită spre mine, pătimasă, senzuală. Candi stă în poala mea și sâni ei perfecționați chirurgical îmi saltă în față, iar Jewel dansează doar pentru mine.

Acesta este visul oricărui bărbat: o femeie cu bustul gol călare pe el, în timp ce alta se freacă lasciv de o bară. Le privesc, dar nu le *văd*. În principiu, nu sunt cu nimic diferit de Candi și Jewel. Oferim un serviciu care are legătură cu sexul. Știu perspectiva lor. Știu că numai banii le excită cu adevărat. Același lucru mă motivează și pe mine.

Ele se dezbracă. Eu încurajez femeile să facă același lucru.

Jewel părăsește bara și se apropie de Candi, care încă dansează, cu spatele lipit de mine. Își freacă fundul de scula mea, deșteptând-o, iar eu o apuc de șolduri și îi conduc mișcările erotice. Jewel vine lângă noi, își apasă pieptul gol pe al lui Candi și gem amândouă. Mâinile li se împletesc în păr, apoi coboară peste piele înfierbântată și dantelă umedă. Fac spectacol, atingându-se una pe alta cu admirație și dorință exagerată.

Pentru actul final, Jewel o împinge pe Candi în jos, să se odihnească pe pieptul meu, cu fața lângă a mea. Limba ei se strecoară afară și linge buzele rubinii ale lui Candi, apoi îi strivește buzele cu ale sale. Sărutul durează câteva secunde, timp în care mâinile lor mă ating extaziate. Apoi, ca la un semn, se ridică amândouă, expunându-și fără pic de rușine trupurile aproape goale.

Unsprezece perechi de ochi se holbează, înmărmurite.

Apoi, dintr-odată, ca și cum creierele lor ar fi procesat în același timp ceea ce tocmai au văzut, întrebări, comentarii și chiar vorbe de ocară se aud peste vocea lui Justin.

— Asta vrei să facem?

— Dumnezeule, nu sărut o femeie nici moartă!

— Chiar trebuie să ne scoatem sutienele?

— Bineînțeles că nu! Familia mea m-ar călca în picioare!

— Nu pot să cred că soțului meu îi plac porcăriile astea!

— Uau! A fost destul de excitant!

Ridic palmele și în sală se așterne tăcerea.

— Doamnelor, vă asigur că nu va trebui să vă dezbrăcați pentru mine. Dar trebuie să vă amintesc faptul că v-am văzut pe toate în lenjerie intimă. Pe unele mai mult decât pe altele. Așadar, vă rog să terminați cu falsa modestie. Eu, probabil, cunosc trupul unei femei mai bine decât voi.

Un hohot de râs sarcastic îmi atrage atenția și instinctiv o caut din ochi pe Allison. Se uită inexpressiv la mine și clatină ușor din cap. Nu pot să-mi dau seama dacă mă dezaprobă cu adevărat sau e doar amuzată. Îmi feresc privirea și îmi spun că nu e treaba mea să aflu.

— Tot restul după-amiezii, Candi și Jewel vor lucra cu voi, personal, arta anticipării. Eu o să vă supraveghez, dar vă rog să pretindeți că nu sunt de față. Nu aveți niciun motiv să vă rușinați în fața mea. Asta e nimic față de ceea ce urmează să faceți pentru mine în următoarele săptămâni.

Îi întâlnesc din nou privirea lui Ally și zăresc în ea ceva nou. Ceva întunecat și arzător. Ceva ce răspunde provocării mele cu un incitant „*la naiba, dar*”.

Poate că gazela blândă și grațioasă pe care am crezut că o văd în Prima Zi nu este deloc o gazelă. Este feroce și sexy. Încrezătoare, dar reținută. Trebuie doar să mă apropii suficient de mult ca să eliberez bestia din interiorul ei.

Doamne, îmi iubesc meseria!

Candi și Jewel împart femeile în două grupuri. Încep ușor, cu o simplă, dar seducătoare rotire a șoldurilor, înainte de a trece la alte mișcări mai picante. Doamnele admiră de pe marginea scenei, prea rușinate pentru a se alătura. Nu mă surprinde. Întotdeauna este nevoie de un pic de timp și o blândă încurajare pentru a le scoate din cochilii. Din fericire pentru ele, mă pricep foarte bine la asta.

Mă apropii de Maryanne Carrington și mă lipesc de spatele ei. Întâi se sperie, apoi se topește toată când îmi simte respirația pe gât și vocea la ureche.

— Relaxează-te, iubire. Ești bine. Sunt lângă tine, îi spun, doar ei.

Încep să-mi rotesc șoldurile și o prind de talie, ca să îi conduc trupul în același ritm. La început e încordată, dar când îmi simte atingerea fermă și vocea calmă, membrele ei se destind și mi se supune. Îi lucrez corpul cu al

meu, iar părțile ei moi se mulează pe mușchii mei duri. Suspină și aproape se prăbușește peste mine, lăsându-și capul să se odihnească pe umărul meu.

— Cum te simți în brațele mele, Maryanne? Sexy? o întreb, la ureche.

— O, da. Doamne, da, oftează ea.

— Bine. Vreau să te simți sexy. Știi de ce?

— Nu-u.

— Dacă te simți sexy, arăți sexy. Trebuie să te simți așa tot timpul. Trebuie să știi că așa ești. Și singura modalitate de a putea face acest lucru este să fii sigură pe sexualitatea ta.

Îmi mut mâna mai în față, de pe șoldurile rotunde pe abdomen. Ea tremură și se împinge în mine.

— Asta face parte din ea. Te ajută să-ți găsești pisicuța interioară și să îi arăți cum să-și pună în evidență calitățile. Poți să faci asta pentru mine, nu-i așa?

— Da. Da, pot s-o fac pentru tine.

— Ești o fată ascultătoare. Acum, o vezi pe Jewel?

— Da...?

— Vezi cât este de frumoasă? Vezi cât este de sexy? Îți place cum se mișcă, nu-i așa, Maryanne?

— Ăăă... ăă...

Corpul ei se încordează lângă al meu, dar continui să îmi țin mâinile pe ea.

— Nu minți! Îți place, nu-i așa? Îți dorești să te poți mișca și tu așa.

Simt cum toate privirile se îndreaptă spre noi, dar continui să mă concentrez asupra ei.

— Spune-mi.

— D-da, se poticnește ea. Îmi doresc.

— Bine. Asta vreau să aud.

Mă uit la Jewel, care vine și se poziționează lângă mine, dansând pe loc.

Fără să pierd ritmul, o las pe Maryanne în mâinile ei. Am mai făcut asta de peste zece ori: am căutat clienta cea mai rezistentă și am făcut-o să cedeze. Celelalte femei îi vor urma rapid exemplul.

Mă îndepărtez și o las pe Jewel să o învețe pe Maryanne să-și folosească trupul așa cum numai o femeie poate, ca să-i înnebunească pe bărbați.

Îi simt privirea ațintită asupra mea. Îi aud întrebările nerostite și îi văd fruntea brăzdată de frustrare. Dar nu mă uit la ea. Dacă aș face-o, ar vedea totul. Ar vedea la ce mă gândeam cu adevărat când îmi plimbam mâinile pe șoldurile lui Maryanne. Ar auzi numele pe care voiam de fapt să îl murmur. Toate secretele mele ar fi expuse întregii omeniri. Și chiar dacă nu dau doi bani pe aparențe, nu vreau să-mi pătez reputația. E tot ce am.

Așadar, merg până când ies dintre acești patru pereți, departe de vocile excitate și de gândurile trădătoare, care devin atât de evidente ori de câte ori mă uit la ea.

Depart de nevoia de a zâmbi atunci când zâmbește ea și de a râde atunci când râde ea.

Intru în casa mea, chiar când personalul de curățenie își termină treaba. Îi expediez brusc, pentru că simt nevoia să rămân singur cu gândurile și suferința mea.

Mi-am spus că nu o să fac asta din nou. Că o să fiu mai puternic. Cu toate astea îmi deschei pantalonii și îi trag rapid în jos, cu tot cu lenjerie. Gem când aerul rece îmi atinge pielea fierbinte.

Sunt atât de tare! Dureros de tare.

Îmi pun mâna în jurul penisului și strâng, prelungindu-mi durerea și nevoia. Pulsează de viață, torturat de promisiunea unei eliberări revigorante. Îl frec și îi simt venele încordate sub pielea subțire.

Nici nu vreau să analizez cât de greșit e ceea ce fac. Niciodată în viața mea nu am fost nevoit să mă masturbez în mijlocul zilei, cu atât mai puțin în timpul unui curs. N-am simțit niciodată nevoia. Dar Allison... ea mă face să-mi ies din mână. Să gândesc lucruri pe care n-ar trebui să le gândesc. Să fac lucrurile pe care nu ar trebui să le fac. Și în acest moment trebuie să îmi dau drumul. Trebuie să o elimin din organism ca pe un virus, ca să-mi pot reveni. Ca să fiu din nou eu însumi.

Încerc. Încerc din răputeri. Îmi frec scula ca un om posedat, ca să-mi îndepărtiez nebunia din oase. Dar punctul culminant nu mai vine. Focul nu îmi mai erupe din vintre. Rămâne înăuntru și se reaprinde, se intensifică și mă arde îngrozitor.

Mă opresc, mormăind, frustrat de incapacitatea corpului meu de a se elibera. Nu pot face asta. Nu mai pot continua așa. Ce dracu' ar trebui să fac?

Fă sex cu ea. Trage-i-o și apoi uită de ea.

Ignor vocea din capul meu și îmi netezesc hainele.

Fă-o și gata. Și ea vrea. Știi că și ea își dorește asta.

Am nevoie de apă. Poate că sunt deshidratat. Mă duc în bucătărie și beau un pahar plin. Câteva secunde mai târziu mai beau unul. O să elimin senzația prin urină. O s-o înec și o să merg mai departe.

Tu o meriți. Nu el. TU.

— FUTU-I!

Trântesc paharul în chiuvetă și se sfărâmă într-un milion de cioburi mici. Nu pot să fac asta. Nu pot să rezist așa încă patru săptămâni.

Scot telefonul și scriu un mesaj.

A intervenit ceva.

Preia tu.

Apoi, după ce termini, vino pe la mine, cu Jewel.

Pasiune

În seara asta e mai rece și, din depărtare, simt miros de ploaie. Totuși, mă scufund în piscină, iar apa rece îmi înțeapă pielea și îmi paralizează încheieturile. Continui să înot și simt cum mușchii și oasele mi se deșteaptă. E mai ușor acum, când greutatea din stomac nu mă mai trage în jos. Aici îmi permit să nu mă gândesc la nimic. Pot lăsa apa să-mi înece rușinea și să le îndepărteze mirosul. Știu că nu am niciun motiv să mă simt prost; n-am făcut nimic greșit sau neobișnuit. Am făcut ceea ce ar face orice bărbat de douăzeci și nouă de ani, cu două dansatoare exotice la el în casă. Am făcut ce am mai făcut și înainte...

Candi și Jewel sunt asociatele mele de ani de zile. Ne-am cuplat în perioada adolescenței mele și am păstrat legătura. Când a venit timpul să caut persoane de încredere care să mă ajute cu programul, am știut că mă pot baza pe ele.

Ar fi trebuit, încă de la început, să întrerup de tot contactul fizic și, în mare parte, am făcut-o. Dar, din când în când, după ce bem prea multe pahare cu șampanie, revenim la vechile obiceiuri: ele pe mine, eu pe ele și ele între ele, în timp ce eu mă uit, cu scula în mână.

Nu înțeleg ce e așa de uimitor. Da, mă culc cu stripteuze. Mane, *scofală*. Ce ar trebui să facem? Să jucăm cărți?

Vedeți voi, cel mai bun lucru cu Candi și Jewel este că afacerile nu s-au amestecat niciodată cu plăcerea. Ele își fac treaba, apoi, mai târziu, bem ceva și, de cele mai multe ori, pleacă neregulate și bine plătite pentru

serviciile oferite.

Dar asta nu a fost una dintre acele dăți.

Au făcut așa cum le-am cerut: le-au predat femeilor mișcările importante, după care și-au luat la revedere și le-au trimis la culcare. Apoi au venit la ușa mea, cu o sticlă de șampanie Dom Perignon și cu sclipiri răutăcioase în priviri.

— Pari încordat, mi-a spus Candi, pășind înăuntru.

M-a dezbrăcat de sacou și a început să îmi maseze umerii.

Jewel a desfăcut sticla de șampanie, fără să verse vreo picătură.

— Da, și eu am observat. Arăți... diferit. Nu mai ești la fel de concentrat, a adăugat ea.

— Frustrat, a completat Candi.

Jewel a revenit lângă noi cu paharele de șampanie. Am terminat-o pe a mea din două înghițituri.

— Lăsați trăncăneala și dezbrăcați-vă.

Nu a fost nevoie de preludiu. Nici nu m-am așteptat să-mi facă un dans personalizat ca să mă încingă. Ele știu foarte bine ce mă excită, așa cum și eu știu unde să le ating.

Și asta am făcut.

Acolo, în mijlocul livingului, am aplecat-o pe Candi peste brațul canapelei și am luat-o pe la spate, iar pe Jewel am penetrat-o cu degetul. Candi a terminat imediat, ca întotdeauna. Cu numai o mângâiere a clitorisului în timp ce împingeam adânc în ea a explodat sub mine în câteva minute. Jewel a vrut să ne jucăm. Mi s-a urcat în poală, pe scula mea învelită în latex, încă umedă și alunecoasă de la Candi. A gemut zgomotos, când bumbul ei hipersensibil s-a frecat de osul meu pubian. Candi i-a supt sânii prietenei sale și s-a jucat cu fundul ei, până când am simțit cum se contractă și se cutremură.

Apoi a țipat și mi-a strigat numele atât de tare, încât a trebuit să îi astup gura cu o mână, iar pe cealaltă i-am încolăcit-o în jurul taliei și am balansat-o cu putere, în sus și-n jos, pe mine, pentru a-i prelungi orgasmul.

Când țipetele i s-au transformat în scâncete, a descălecat și mi-a scos prezervativul. Apoi ea și Candi m-au supt pe rând, gemând pe mine și gustându-se una pe alta în picăturile care mi s-au scurs pe bile.

Și asta a fost tot. Nici urmă de romantism sau de afecțiune. Fără strop de conversație erotică. Doar sex, scurt și cuprinzător. Am râs cu toții când,

în euforia de după sex, Candi s-a îmbrăcat, din greșeală, cu chiloții lui Jewel. Am făcut planuri pentru sesiunea din sezonul următor. Apoi au dispărut. La fel ca toate celelalte persoane din viața mea.

Iar acum... sunt contrariat. De parcă i-aș fi fost infidel sau necredincios cuiva. Dar cui? Mie? Rahat! De fapt, eu sunt foarte mulțumit de mine. Și, fizic, mă simt de o mie de ori mai bine. Cu toate astea, ceva din mine regretă profund. Simt cum mă cuprinde singurătatea și ceva mă apasă în piept. Inspir și expir cu fiecare mișcare a brațelor, dar nu mă opresc. Nu capitulez în fața apei. Nu îi permit să mă înfrângă.

* * *

— Ești ud leoarcă.

Continui să mă uit spre cer.

— Da.

— Dar e frig aici. Cred că ai înghețat.

— N-am nimic.

În mare parte, chiar sunt bine. M-am obișnuit să înot târziu, după asfințit, pentru că multe dintre doamne vor să facă plajă în timpul zilei. În plus, sunt prea frustrat ca să mai simt altceva.

Aud pașii lui Allison apropiindu-se de mine. Și, înainte să-mi pot ridica ochii pentru a vedea ce face, îmi învelește cu un pulover corpul ud. Parfumul ei mă învăluie și își croiește drum pe pielea și în părul meu... *în mine*. Ea nu numai că mă afectează, dar mă și infectează.

Vreau să dau puloverul la o parte, dar știu că i-aș răni sentimentele. A fost destul de respinsă până acum și tot ce-i mai lipsește este ca eu să pun sare pe rană. Și nu e vinovată cu nimic de faptul că am făcut o pasiune pentru ea.

— Azi ai plecat mai devreme, îmi spune, așezându-se pe șezlongul alăturat.

— Am avut ceva de rezolvat.

Tot nu mă uit la ea. Nici măcar nu îi mulțumesc pentru pulover. Sunt atât de contrariat de sentimentele pe care le nutresc pentru ea! Și în același timp frustrat, pentru că îmi alimentez această boală, acest chin care mă obligă să fiu o ființă umană oarecum decentă și să fac ceea ce trebuie. Nu vreau să o rănesc, dar știu că, la un moment dat, o voi face. Nu există altă soluție.

— Foarte interesantă lecția de azi.

— Da.

Simt cum se întoarce spre mine.

— Ești bine?

— Da.

— Am făcut... am făcut ceva greșit?

— Nu.

— Dar pari...

Distant. Rece. Exact așa cum ar fi trebuit să fiu tot timpul.

— Am multe pe cap.

E o minciună. Acum, că nu mă mai gândesc doar la sex, am mintea limpede și pot să judec rațional, cât de cât. Îmi dau seama cât de greșit este să continuăm așa. Ea o să se atașeze de mine. Eu o să-i permit s-o facă. Și apoi o să se întoarcă la soțul ei. Și eu ce-o să fac?

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu.

— Bine.

Pentru un timp se așterne liniștea și mă pregătesc mental pentru momentul în care va pleca. Când se ridică de pe șezlong, închid ochii, pentru a diminua sentimentul de abandonare. Apoi aud un pleoscăit puternic și deschid pleoapele. Sar în picioare, înainte să-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— La naiba, ce rece e! exclamă Allison, clănțănind din dinți.

Părul ud i se lipește de față și de gât, iar rochia ei este complet scufundată în apă. Această prințesă de rang înalt, care, probabil, nu a purtat niciodată aceleași haine de două ori, tocmai a sărit în piscină, complet îmbrăcată. Înaintează spre margine și îmi zâmbește.

— Ai înnebunit? E frig! O să te îmbolnăvești! îi zic, fluturându-mi mâinile.

— Zice tipul cu pantalonii flească și nimic altceva pe el.

— Serios, Ally. Ai să răcești. Este de datoria mea să vă asigur siguranță și confort, iar ție, în acest moment, îți lipsesc amândouă. Te rog, nu-mi îngreuna slujba.

Ea își dă ochii peste cap și stropește cu apă în direcția mea.

— Bine, bine. Dai vina pe mine. Am înțeles.

Ajunge la scară, unde o aștept, cu mâna întinsă, pregătit să o iau în brațe... *ăăă*, adică să o scot din piscină. *Da, da, corect!*

— Dă-mi mâna, îi poruncesc brusc, iritat de imaturitatea ei. Cu o zi în urmă, jocurile ei mi se păreau adorabile. Acum le consider doar enervante.

Mă ascultă, cu ochii mari, de căprioară, ațintiți într-ai mei, și pășește pe scară, sprijinindu-se de mâna mea. Și exact când am impresia că vrea să iasă pe uscat, se smucește înapoi. Tare. Mai tare decât ar putea o ființă minusculă ca ea. Înainte să ne ciocnim, sare spre dreapta și râde cu poftă.

Desigur, toate astea se întâmplă în timp ce eu îmi pierd echilibrul pe marginea piscinei și cad, foarte dizgrațios, în apa înghețată, încă o aud râzând, când mă duc la fund, ca toporul.

— Ești nebună? urlu eu, scuipând o gură de apă cu clor.

— Da, chițăie ea, printre hohote de râs.

— Aaa, ți se pare amuzant, nu? o întreb, coborând puțin vocea.

Simt cum mi se încălzește fața.

— Da! îmi răspunde, încă râzând, ignorându-mi expresia ucigașă.

Mă apropii de ea.

— Crezi că o să scapi și acum, nu-i așa?

Asta îi captează atenția și ochii i se măresc, mai mult albaștri decât verzi, datorită efectului piscinei.

— A fost doar o glumă. Îmi pare rău dacă... se oprește.

Acum sunt mai aproape. Nu mă mai despart decât vreo doi metri de trupul ei fragil.

— Doar o glumă. Te crezi al dracului de amuzantă. Crezi că poți să faci absolut tot ce vrei.

— Nu, nu cred asta, spune ea, clătinând din cap.

Încearcă să înoate către scară, dar îi blochez drumul.

— Faci mereu ce vrei tu, cui vrei tu, fără să te gândești la consecințe. Nu-i așa, Allison? Nu-ți pasă de nimeni altcineva. Lumea se învâрте în jurul tău, nu?

— Nu, n-am vrut să las impresia asta. Ai înțeles greșit...

Cuvintele i se opresc în gât, iar eu mă apropii cât mai mult posibil. Pieptul mi se atinge de al ei. Simt cum sfârcurile i se întăresc de frig și țesătura udă i se lipește de piele.

Privirea îmi coboară pe buzele ei tremurânde, a căror nuanță de roz s-a transformat în mov închis.

— Nu, Allison. Cred că m-am lămurit în privința ta.

Încearcă să mă contrazică, dar rămâne fără suflare când o ridic și o arunc pe umărul meu. Nu mai poate decât să țipe, în timp ce mă îndrept rapid spre partea mai adâncă a piscinei, cu un zâmbet diavolesc pe buze. Apoi o las să alunece în jos, cu pieptul lipit de al meu. O manevrez ca pe o păpușă de cârpă. Ea țipă, flutură din mâini și împrășcă apă din părul roșcat, ca dintr-o stropitoare. Apoi scutur din umeri și încep să râd în hohote, surprinzându-mă chiar și pe mine.

— Ce naiba?! Ești un om *morți* scâncește ea, dându-și la o parte din gură și ochi părul ud flească.

Când își recapătă vederea, încearcă să mă prindă, iar eu mă retrag imediat, încă râzând cu poftă. Ne mișcăm ca într-un balet lent, alergăm pe nisipuri mișcătoare și încercăm să ne anticipăm unul altuia atacurile. Cu ochii însuflețiți de plăcere, Ally vine din dreapta, iar eu mă feresc din calea ei. Apoi sare în stânga, o apuc de talie, cu o mișcare circulară, și mă lipesc de spatele ei. Degetele mi se plimbă pe coastele ei acoperite doar cu un strat subțire de bumbac umed.

Atât de multe oportunități! Atât de multe posibilități! Dar aleg varianta A. Singura alegere pe care merit să o am.

O gâdil.

O gâdil pe Ally până când mă imploră să încetez, până când îi dau lacrimile și vocea i se asprește. O gâdil numai ca să-i aud râsul cristalin și micile sforăituri captivante, pe care le scoate între gurile de aer.

O gâdil numai ca să o țin în brațe.

— Nu-i corect! Ești un înotător mult mai bun decât mine! Jos de pe mine, Ryan Lochte!

— Te dai bătută? o întreb, căutându-i punctele gâdilicioase de sub brațe. Ea țipă și se zvârcolește, ca un frumos animal rănit.

— Niciodată!

— Mie-mi convine.

Nu mă opresc, iar ea, epuizată, lasă capul pe spate și îl lipește de umărul meu.

— Renunță, Ally. Am câștigat! Recunoaște-ți înfrângerea și mă opresc!

— Nu! O să mă piș pe piciorul tău!

Clatin din cap la grosolănia ei și trec mai jos, ca să o gâdil pe burtă. Sunt un om foarte ciudat. Gândul că această fată ar putea să urineze pe

mine de la prea mult răs nu mi se pare total dezgustător. E groaznic de amuzant.

— Bine, bine! Nu acolo! Renunț! Mă predau! țipă ea.

Amândoi găfâim și încercăm să ne tragem sufletul. Broboane de sudoare îmi acoperă fruntea.

— Ah, deci te gâdili mai mult pe burtă. Asta e kryptonita ta.

— Să nu îndrăznești să spui cuiva. Sau să încerci să folosești asta împotriva mea!

Nu o mai gâdil, dar nici nu i-am dat drumul din brațe. Se uită în jos și îmi dau seama ce vede: brațele mele strânse în jurul trupului său. O eliberez din strânsoare și fac un pas în spate.

— Ești înspăimântător când te înfurii.

Se întoarce spre mine, cu un zâmbet delicat.

— Adică, atunci când te prefaci înfuriat.

Îmi trec o mână prin părul ud și picăturile de apă zboară în toate părțile.

— Mda... în liceu, mama m-a obligat să fac un semestru de actorie. Mereu și-a dorit să ajung star de cinema. Spunea că am *aspectul* potrivit

— Păi... știa ea ceva.

Iar începe. Îmi face complimente subtile, iar eu roșesc, de parcă aș fi o puștoaică preadolescentă. Nu-mi place. *Îmi place la nebunie*. Nu știu ce să înțeleg din asta. Sunt jenat de reacția mea. Drace, sunt stânjenit de aberațiile care îmi trec prin cap.

Îmi întorc privirea spre marginea piscinei, doar ca să-mi forțez mintea să se concentreze la altceva.

— Ei bine, ar trebui să ieșim și să ne uscăm. Vorbesc serios. Nu vreau să te îmbolnăvești.

— Bine, bine, oftează ea. Norocul tău că am înghețat atât de tare, încât nu îmi mai simt degetele de la picioare, altfel ți-aș fi tras un șut în fund.

Ieșim din piscină, iar aerul rece al nopții ne învăluie instantaneu. Ally începe să tremure și să clănțâne tare din dinți. Alerg până la șezlonguri, unde mi-am lăsat puloverul, și i-l așez pe umeri. Dar, cumva, în timp ce întind materialul pe pielea ei rece și umedă, se cuibărește la pieptul meu, sub braț, și își ascunde fața aproape de sfârc. Rămân pe loc, încremenit, cu mâna îndepărtată de corp, ca să evit îmbrățișarea. Să evit ceea ce instinctul și sentimentele mă imploră să fac. Fir-ar să fie!

— Oh... Doamne... ce... frig... e.

Tremură din toate încheieturile trupului ei subțire, iar eu o înconjur stângaci cu brațul, să o mențin în picioare. E rece toată, totuși, inexplicabil, ceva din ea mă înfierbântă.

— Haide. Să intrăm în acasă.

Acum, un om rațional ar fi dus-o în casa principală. E mai aproape și acolo are toate hainele uscate. Moare de frig, iar căldura și confortul sunt la numai câțiva pași distanță. Dar partea mea rațională a fost lipsită de oxigen și de fluxul sangvin din clipa în care i-am simțit pielea fină, ca de porțelan, lipită de mine și răsuflarea caldă pe piept.

De aceea am străbătut distanța mai lungă, până la casa mea, departe de privirile indiscrete și de posibilitatea de a ne spune noapte bună. Încă nu am terminat cu ea. Nu pot să o am, dar încă nu am terminat.

— Uite, lasă-mă să-ți aduc niște prosoape.

Mă desprind de ea și merg la dulapul cu lenjerie, să găsesc prosoape curate. Iau și o pătură moale. Când revin, Ally stă în picioare, în bucătărie, și încă tremură. O acopăr cu două prosoape mari, apoi o învelesc cu pătura, pe care o înfășor în jurul ei și obțin cel mai frumos și mai sexy burrito.

Jalnic!

Folosesc un alt prosop pentru a mă usca, după care pun ibricul pe foc, să fac un ceai. Părăsesc bucătăria și merg să mă schimb. În timp ce mă îmbrac, observ în fundul dulapului niște pantaloni de trening mai vechi, care mi-au rămas mici. Ce naiba... nu mai am nimic de pierdut.

— Ți-am adus haine uscate, îi spun, când revin.

Ally a reușit să se desfășoare destul cât să se așeze pe un scaun de la bar.

— Niște chestii mai vechi, care nu-mi mai vin. Nu trebuie să le folosești dacă nu...

— Mulțumesc! îmi răspunde, sărind jos de pe scaun și înhățând hainele.

— Unde e baia?

— Pe hol, a treia ușă pe stânga.

Când reapare, înotând în pantalonii gri, cu trei numere mai mari, torn ceaiul în căni. E minunată. Îmi feresc privirea, pun cănila pe o tavă și le aduc la insula de bucătărie.

— Mulțumesc. Ai învățat la liceul Triton?

Mă uit la emblema școlii, imprimată pe bluza de pe ea.

— Foarte puțin.

— Aha... Acolo a învățat Evan. L-ai cunoscut?

Pun două cuburi de zahăr în ceai, cu ochii fixați pe tava cu căni, fursecuri și briose.

— N-am stat decât un an.

— Oh? Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

— M-am transferat.

— OK.

Își face de lucru sorbind din ceai și ciugulind dintr-un fursec.

— Eu am învățat la liceul St. Mary, din Boston. Dar sunt convinsă că știi deja.

Se îmbujorează și privește în jos.

— Știam.

Ridică bărbia și ochii plini de curiozitate i se întâlnesc cu ai mei.

— Triton este o școală bună. Poate cea mai bună din țară. Trebuie să fi avut o medie astronomică pentru a intra acolo.

Ridic iarăși din umeri. La naiba cu umerii ăștia!

— Da, a fost acceptabilă.

— Acceptabilă? Dacă părinții mei nu s-ar fi încăpățânat să mă crească departe de oraș și să mă înscrie la un liceu de fete, sunt sigură că tata ar fi făcut o donație generoasă ca să intru acolo. Unde te-ai dus după Triton?

— La Academia Denton.

— Oh! E o școală bună.

Încearcă să-și recapete zâmbetul, dar pot deja s-o văd.

Denton nu este Triton.

Eu nu sunt Evan.

Exact când comparația e pe cale să îmi invadeze mintea și să-mi umple capul cu mii de motive pentru care nu voi fi niciodată demn de cineva ca ea, fața lui Ally se luminează și ochii ei albaștri izbucnesc în flăcări.

— Ia-o ca pe un compliment. Sunt convinsă că una dintre condițiile esențiale pentru a intra la Triton este să fii măcar pe sfert jigodie arogantă. Cred că am stabilit deja că tu nu faci parte din categoria asta. Nu pe sfert, în orice caz.

— Jigodie arogantă? întreb, ridicând jucăuș dintr-o sprânceană. Ești

sigură că ai absolvit la Columbia? Pentru că asta nu e o expresie.

— Da. Cu onoruri. Și ți-aș explica bucuroasă ce înseamnă jigodie arogantă, dar nu vreau să arunci cu fursecuri după mine. Fără niciun apropo, râde ea, foarte mulțumită de sine.

Pun cana jos și mă întorc spre frigider.

— Ei bine, din fericire pentru mine, am înghețată.

Ally scoate un zgomot care seamănă cu un amestec între un porc agitat și o pisică sugrumată. Oricum ar fi, mă face să râd și o studiez cu admirație.

Ce are ea? Ce face ca fiecare ciudățenie, fiecare particularitate care de obicei mă enervează la culme, acum să mi se pară de-a dreptul adorabilă? Râd ca un idiot, de fiecare dată când sunt în preajma ei. Mi-e frică să nu îi rănesc sentimentele sau să nu fiu prea nepoliticos. La dracu', am mâncat înghețată ca o pipiță plină de hormoni, cu sindrom premenstrual! Pur și simplu nu reușesc să înțeleg. Ce mai urmează? Să ne uităm la cel mai recent film al lui Nicholas Sparks și să ne ștergem lacrimile unul altuia?

— Nu ți-e prea frig pentru înghețată, nu-i așa?

Ea clatină hotărât din cap.

— Bineînțeles că nu. Dacă aș fi în Antarctica și aș pluti pe un aisberg, în timp ce aș patina pe gheață împreună cu o familie de pinguini, tot mi-ar fi poftă de înghețată.

Iau cutia și două linguri, apoi îi întind una. Începe să mănânce, iar eu îi urmez exemplul.

Ally umple lingura cu vârf și o întinde spre mine.

— Noroc!

Ciocnim lingurile și savurăm acea primă gură de mentă cu fulgi de ciocolată, cremoasă și rece, cu gemete de plăcere.

— Ia zi-mi... dacă ar trebui să renunți la ceva, ai prefera să-ți pierzi vederea sau auzul? mă întreabă, cu gura plină.

— Asta e ușoară. Auzul. Cu siguranță aș renunța la auz dacă aș fi nevoit.

— Explică-ți alegerea, domnule.

— Ei bine, în primul rând, omul poate să comunice foarte bine chiar dacă este surd. Poate să vorbească prin semne sau să citească pe buze. Și, să recunoaștem, trăim în era tehnologiei excesive. Aș putea să-ți scriu mesaje sau să te caut pe Instagram.

— Da, dar nu ai putea să ascuți niciodată muzică. Nu ai auzi niciodată râsul unui copil sau pe cineva spunându-ți „te iubesc”. Ai avea foarte multe de pierdut!

Mă uit la ea și o văd așa cum e. Încerc să o fac să mă vadă așa cum sunt.

— Dar să nu pot vedea cum, la asfințit, nuanțele de roz luminos se transformă în violet sau milioanele de stele de pe cer... astea sunt lucruri care nu se pot fabrica. Tehnologia nu poate crea un zâmbet atât de cald încât, fără să vrei, te face și pe tine să zâmbești. Nu poate să manipuleze frumusețea adevărată. Poate să încerce, dar n-o să reușească niciodată să redea culoarea exactă a părului roșu ca focul. Sau modelul pistruilor cafenii de pe nasul tău. Sau felul în care ochii tăi se transformă din albaștri în verzi, ca un inel de stare de spirit. Nu poți să falsifici perfecțiunea. Genul acesta de frumusețe nu are nevoie de sunete, de cuvinte sau de muzică. Nu are nevoie de nimic altceva. Orice adăugire te-ar coplesi.

Ea tace, la fel și eu. Am spus destule. Am spus prea multe.

În cele din urmă, continuăm să mâncăm, dar atmosfera din jurul nostru este plină de confuzie. Știu că se întreabă de unde am scos toate astea. Drace, nici eu nu-mi dau seama, dar un lucru este clar.

Am depășit măsura. Și orice ar fi fost până acum între noi s-a murdărit cu adevăr.

— La naiba, e târziu, zice, în cele din urmă, rupând tăcerea stânjenitoare.

Se uită la mine și ridică o sprânceană.

— Păstrezi restul pentru data viitoare?

— Desigur, aprob din cap, întrebându-mă dacă va mai exista o dată viitoare.

Îi dau o pungă pentru hainele ude și o conduc la ușă. Înainte de a trece pragul se întoarce și îmi spune:

— Apropo, și eu aș fi ales la fel.

Pleacă, iar eu rămân zâmbind. Nu îmi spune la revedere. Poate că o parte din ea nu a plecat cu adevărat.

Senzație

i

Noutăți în ziarul E!... Știri de ultimă oră despre prințul playboy Evan

Carr, după apariția unui film porno, în care poate fi văzut alături de o necunoscută. Înregistrarea a fost postată noaptea trecută pe internet și s-a răspândit ca un virus, câștigând aproape jumătate de milion de accesări în ultimele douăsprezece ore. Femeia misterioasă din videoclip nu a fost încă identificată, dar în mod clar nu este Allison Elliot-Carr, care este căsătorită cu Evan de aproape cinci ani. Relația celor doi a fost foarte expusă publicului, inclusiv zvonurile despre infidelitatea lui Evan. Niciunul dintre cei doi nu a făcut vreun comentariu cu privire la acest subiect, dar surse apropiate cuplului spun că Allison lipsește de la reședința lor din Manhattan. Oare acesta să fie începutul sfârșitului pentru cuplul regal din Upper East Side? Rămâneți cu noi pentru mai multe detalii, numai în E!

Rahat!

Rahat, rahat, rahat!

Îmi scot telefonul pentru a apela, dar sună deja.

— Ai văzut știrile?

Fără preambul. Direct la subiect. Este agenta mea de publicitate, Heidi. Nu mă miră că e deja la curent cu totul. O plătesc foarte bine, tocmai pentru a se asigura că poveștile de genul ăsta nu se transformă în spectacole pline de mizerii. Cât timp apele sunt liniștite la suprafață, pot să-mi fac treaba în interior. Dar dacă lucrurile încep să se ducă dracului în absența lor, riscăm ca femeile să afle și să-și ia tălpășița. Și să-mi dea la iveală identitatea. Pentru că, pe lângă altele, Heidi mă ajută și să-mi mențin anonimatul. Nimeni nu mă vede până în Prima Zi și sunt obligate să semneze contracte de confidențialitate, pentru a-mi proteja identitatea.

— Mda, aproape gem în telefon.

Da, este dificil să ții sub tăcere subiecte atât de publice, dar faptul că i se întâmplă lui Allison... Fir-ar! Fir-ar fir-ar fir-ar!

— Cum dorești să procedăm în continuare? mă întreabă Heidi.

În condiții normale, o astfel de poveste s-ar risipi în vânt imediat ce ar strănuta o Kardashian, dar soții Carr sunt mereu subiect de bârfă. Și cum ticălosul de Evan își vâără scula într-o nouă pipiță, de două ori pe lună, presa de scandal trăiește foarte bine de pe urma lor.

— Ia legătura cu managerul lui, dar fii discretă. Nu vrem ca mass-media să explodeze și, în mod clar, nu vrem ca Allison să aibă de suferit din toate astea.

— Allison?

Aud amuzamentul din tonul ei. Are mintea ascuțită ca briciul și e conștientă că niciodată nu vorbesc atât de lejer despre clienții mei. Este un rechin, la fel ca mine. Și rechinii nu se lasă pe tânjală. Nu fac greșeli.

— Doamna Carr. Știi la cine mă refer, îi răspund ferm.

Încă sunt un rechin. Chiar dacă Allison mă face să mă simt ca un guppy, sunt un rechin, la dracu'!

— În regulă. Știi că asta n-ar fi o problemă dacă m-ai asculta din când în când. De câte ori ți-am spus...

Închid.

Nu am nevoie de așa ceva, nu acum. Nici Allison n-are nevoie de așa ceva. Și faptul că am aflat că mariajul ei e pe ducă, în timp ce ea a stat aici, mâncând înghețată cu mine, mă face să mă simt un pic vinovat. Dar, totuși, nu suficient de vinovat încât să vreau să mă opresc.

Mă îmbrac și merg spre clădirea principală, mai hotărât ca niciodată să îi îndrept situația. Să o transform în perfecțiune erotică, astfel încât să nu trebuiască să mai treacă vreodată prin asemenea durere și umilință.

Să o transform în curva pe care și-o dorește Evan.

Nu e corect față de ea. Drace, nu-i corect nici față de mine, dar el n-o să se oprească. N-o să-și schimbe comportamentul de afemeiat. Asta e tot ce știe, tot ce a văzut. Iar Allison, așa de deșteaptă, amuzantă și al dracului de minunată cum este, n-o să-l părăsească niciodată.

Bine ați venit la *adevăratul* joc al Vieții, în care toți suntem concurenți, dar nimeni nu câștigă.

Când Allison intră în cameră și se îndreaptă spre scaunul ei, mă apropii de ea. O apuc de umeri și o trag spre mine, iar ea tresare, surprinsă. Ochiul ei mari, strălucitori îmi cercetează fața, încercând să descopere un motiv pentru comportamentul meu bizar. Mă uit la ea, căutând același lucru.

— Ally...

Înghit în sec, copleșit, dintr-odată, de emoția cuvintelor pe care urmează să le rostesc. Nu pentru că ar fi mai șocante decât ceea ce am spus până acum. Ci pentru că sunt, probabil, cele mai pline de adevăr și mai reale pe care mi le-am permis vreodată.

— Ally, trebuie să te ating. Și am nevoie să mă atingi și tu.

Ea nu răspunde, dar corpul său, atât de moale și fragil în strânsoarea mea, tremură ascultător. Îmi las mâinile să-i alunece de pe umeri în jos,

spre palme, apoi îmi împletesc degetele cu ale ei. O aduc în fața sălii, fără să o slăbesc din ochi. Nu se împotrivește. Picioarele i se mișcă unul în fața celuilalt, potrivindu-și pașii cu ai mei, într-un dans sincronizat. Își dorește asta. Și poate, într-un fel, mă dorește pe mine.

Vocea mea este clară și puternică, dar vorbesc numai pentru ea.

— Acțiunea de a face dragoste, sexul, este o desfătare pentru simțuri. Nu înseamnă doar să simți, ci și să-ți vezi iubita îmbătată de extaz. Să o auzi cum îți geme numele. Să-i simți mirosul bogat al excitării.

Îmi ling buzele, anticipându-mi următoarele cuvinte.

— Să-i simți gustul pe limbă.

Allison deschide buzele, dar nu scoate niciun sunet. Ochii îi zăbovesc pe buzele mele doar o clipă, apoi se îndreaptă spre mâinile noastre împletite. Sunt foarte conștient de ceea ce vede ea și toată lumea din sală, așa că fac im efort să mă îndepărtez. Îi întorc trupul cu fața spre restul clasei.

— O să vă arăt cum să vă simțiți partenerul cu toată ființa voastră. Cum să explorați puterea senzației și să-l înnebuniți înainte de a deschide picioarele, anunț, cu vocea răgușită și aproape sufocat de chin autoprovoocat. Împărțiți-vă în perechi; e timpul să vă cunoașteți mai bine colocatarele.

Îi dau într-o parte lui Allison părul stacojiu și mă aplec să-mi apropiu buzele de urechea ei.

— Dragă, tu rămâi cu mine.

* * *

O melodie lentă și senzuală se aude în surdină. Luminile sunt reduse la un nivel ambiental. Iar femeile... sunt legate la ochi. Toată lumea este, în afară de mine.

— Începeți de la baza gâtului, atingeți pielea doar cu vârfurile degetelor și lăsați-le să alunece până la umeri. Da, așa. Perfect, doamnelor. Acum, pe rând, plimbați-le în sus și în jos, pe brațe, spre interiorul palmelor. Ușor. Foarte ușor. Amintiți-vă: preludiul este important. Bine. Acum mișcați-vă încet degetele pe pieptul lor. Mângâiați-le sânii. Da, chiar acolo.

Toate fac exact cum le spun, bazându-se numai pe sunetul vocii mele și pe simțurile lor ascuțite, pentru a se ghida. Le aud suspinele și răsuflările

sacadate, în timp ce descoperă noi senzații, explorându-și reciproc trupurile, dar nu o pot vedea decât pe cea din fața mea. Doamna care mi-a captat atenția din momentul în care a pășit în viața mea și mi-a incendiat oaza din deșert.

Degetele mele îi mângâie pielea goală din scobitura gâtului, apoi îi alunecă în jos, până la partea de sus a sânilor. Îmi doresc atât de mult să o ating! Vreau să-mi las mâinile să coboare pe această pantă alunecoasă, până la sfârcurile ei împietrite, ce-i împung bluza de mătase verde. Inspiră adânc, pieptul 1 se ridică, și pot jura că își împinge sânii spre mine, ca și cum și-ar dori același lucru.

— Apropiați-vă, doamnelor. Lăsați-vă învăluite de parfumul lor. Folosiți-vă toate simțurile, fără frică. Spuneți-le cât de plăcut le simțiți în mâinile voastre. Cât de sexy vă simțiți când le atingeți.

Toate mă ascultă. Știam că așa va fi. Suntem aici de aproape trei săptămâni și femeile mor după contact fizic. Așa e, credeți sau nu, femeile sunt mai dezinhibate sexual decât bărbații. În timp ce bărbații sunt mai expresivi cu dorințele lor și se excită până și dacă o adiere puternică de vânt le trece printre picioare, femeile pot fi stârnite cu aproape orice. Filme porno cu gay, vorbe murdare, mângâieri blânde, priviri arzătoare... toate astea le stimulează. Atâta timp cât femeia este deschisă psihic, deschide și picioarele. Dar aceasta este o lecție complet diferită. Ar dura mai mult de șase săptămâni să predau toate formele de a atrage și seduce o femeie. La naiba, aş avea nevoie de șase luni.

— Simțiți? Felul în care bățile inimii accelerează atunci când le atingeți sânii? Cum li se umezește pielea când vă treceți degetele peste ea? Asta este excitare. Sunt înnebunate după voi. Felicitări! Ați făcut niște femei căsătorite, heterosexuale să tânjească după atingerea voastră.

Realizez pe deplin că trec în revistă toate reacțiile pe care le are Allison față de *mine*. Aș putea să-i fac mult mai multe. Sunt atât de multe feluri în care aş vrea să o simt cum freacă în mâinile mele capabile! Vreau să mă apropiu, dar nu o fac. Și cum scula îmi pulsează întărită și mă imploră să o eliberez, nici nu pot. Așadar, deocamdată, mă mulțumesc doar cu atât. S-ar putea să fie singura mea șansă.

Fac un mic pas înainte, astfel încât trupurile abia ni se ating, iar căldura noastră creează o fricțiune de necontestat, care ne electrizează pielea. Apoi îi iau mâinile tremurânde și i le așez pe pieptul meu, înăbușindu-mi un

geamăt.

— E rândul tău, Ally, îi șoptesc la ureche. Atinge-mă.

Ea trage adânc aer în piept și își mușcă buza.

— Cum?

Vocea mea este scăzută, răgușită și tremură de reținere.

— Așa cum te-am atins eu. Exact cum vrei tu să fii atinsă.

Ia câteva guri de aer pentru a-și stăpâni emoțiile. Apoi ușor, chinuitor, de parcă ar vrea să-mi înlătore și ultima fărâmbă de autocontrol pe care o mai am, își trece mâinile delicate peste umerii mei și îmi masează mușchii încordați, acoperiți de cămașa albă. Este uimitor cum poate să facă dintr-o atingere nevinovată ceva atât de lasciv și sexual. Mă simt de parcă m-ar dezbrăca, m-ar expune. M-ar corupe.

— Mai mult, mârâi eu.

Respir cu greutate și pielea îmi ia foc. Allison își mișcă mâinile în jos, pe brațele mele, până când îmi mângâie cu degetele interiorul palmelor. Apoi îmi atinge talia, abdomenul. Urmărește cu unghiile conturul dur al mușchilor mei, făcându-și timp să îi simtă pe fiecare în parte. Îmi țin respirația, de teamă să nu-și continue călătoria mai jos. Nu sunt rușinat de reacția corpului meu la atingerea ei, dar știu că palma ei pe erecția mea nu are cum să aducă nimic bun. Și e foarte posibil ca ea nici să nu știe ce să facă cu ea.

— Vorbește-mi. Spune-mi ce simți.

Allison înghite în sec și buzele i se deschid. Observ cum limba ei roz iese la iveală, doar cât să le umezească.

— Ești atât de... tare, șoptește ea.

Dacă nu aș fi fost atât de cufundat în viziunea limbii sale alunecându-i peste buze, nici n-aș fi înțeles ce a spus.

— Altceva?

— Ăăă... Ești cald. Fierbinte. Pari atât de puternic sub mâinile mele. De parcă pot să-ți simt fiecare mușchi.

— Continuă, Ally.

Vreau să sune ca o comandă, însă nu reușesc să articulez decât 0 rugămintă.

— Și, ăăă. Ești atât de mare! Mă faci să mă simt mică. Și fragilă. Dar, totodată, mă simt în siguranță, ca și cum tot trupul tău ar putea să mă acopere fără să mă strivească.

Obrajii i se încălzesc și se colorează în roșu aprins.

— E o prostie. Mă simt ca o idioată când îți spun toate astea, încercă să își scoată eșarfa de la ochi, dar o opresc, punându-i mâinile pe pieptul meu.

— Nu, nu te opri. Nu e o prostie.

Un zâmbet i se așterne pe buzele roz, lucioase și face un pas spre mine. Suficient de aproape încât sfârcurile ei să-mi atingă baza pieptului. Suficient de aproape încât să-mi simtă erecția.

Tresare, dar nu se îndepărtează. Zâmbesc ironic.

— Continuă, Ally, îi spun, apropiindu-mă și mai mult. O las să simtă efectul pe care îl are asupra mea. Îi arăt că, deși o fac să se simtă mică și blajină, ea deține puterea.

Inspiră adânc, apoi își sugă seducător buza de jos. Așa cum am învățat-o.

— Miroși atât de bine! A mascul și sex sălbatic. A raze de soare și apă de ploaie.

— Da? Și cum te face asta să te simți?

— Încinsă.

Capul îi coboară, dar nu înainte să observ că roșeața din obraji 1 se accentuează.

— Și excitată.

Un fascicul de mișcare sau de lumină, poate chiar o voce îmi atrage atenția. Mă uit și văd zece perechi de ochi descoperiți, ațintiți asupra noastră, fiecare arătând diferite grade de șoc și indignare.

Gura mi se usucă și simt cum sângele mi se scurge din obraji. Mă îndepărtez, dar nu atât de mult încât să-mi poată interpreta retragerea ca pe un semn de vinovăție.

— Toate v-ați descurcat minunat. Și vreau să-i mulțumesc doamnei Carr pentru demonstrația bună și pentru că a încercat una dintre tehnicile noastre mai avansate.

Fără să-i mut corpul prea mult și să dezvălui întregii adunări imensa mea erecție, o întorc pe Ally și îi îndepărtez eșarfa de la ochi, apoi îmi așez cast mâinile pe umerii ei. Rămâne pe loc, apăsându-și spatele și fundul pe scula mea încordată. Îmi mușcă obrazul, ca să-mi stăpânesc un mârâit.

— Haideți să luăm o pauză pentru un prânz timpuriu.

Așteptăm până când restul cursantelor părăsesc sala, apoi Ally revine cu fața spre mine. Are obrajii încă înroșiți și părul ciufulit, ca și cum tocmai și-ar fi tras-o.

— Mama ta a avut dreptate, remarcă ea, uitându-se la mine cu ochii umeziți.

— Mama mea? mă încrunt.

— Ar fi trebuit să te faci star de cinema. Ești un actor foarte bun.

Ridic o sprânceană.

— Poate că eu ar trebui să-ți spun ție asta

Allison scutură din cap și râde nervos, coborând privirea.

— Nu. Eu nu știu să joc teatru. Deloc.

Nu o las să se ascundă de mine și îi ridic bărbia.

— Atunci, asta ce a fost?

Ea clatină din cap, cu bărbia încă prinsă între degetele mele. Lacrimile îi inundă ochii mari și buzele îi tremură.

— Nu știu. Nu știu ce a fost asta. Nu știu nimic.

Dintr-odată, dorința de a-i poseda trupul devine un gând foarte îndepărtat. Când o văd atât de supărată din cauza mea, din cauza acestui... lucru, a acestei atracții nedefinite, care o răvășește la fel de mult ca pe mine, mă face să realizez cât de neglijent am fost cu sentimentele ei delicate. A fost rănită și, cumva, într-un fel pe care se pare că eu nu pot să-l înțeleg, acum o rănesc și eu. O pot vedea chiar în ochii ei triști, plini de lacrimi.

— Vino aici, îi spun, cuprinzând-o cu brațele.

Își ascunde fața în pieptul meu preț de numai un moment, apoi își dă seama de ceea ce face.

— Nu. Nu, nu pot să fac asta. Scuză-mă... îmi pare rău.

Cu șiroaie de lacrimi pe obrajii ei de porțelan și un drum de foc pe spate, îngerul fuge din acest iad părăsit, conceput special pentru mine.

Stimulare

Trec zile întregi. Poate o săptămână.

Totul e la fel. Muncesc. Înot. Câteodată beau. Foarte rar mănânc. Oricum, nu se schimbă nimic. Allison nu mai vine noaptea. Nici măcar nu se uită la mine. Simt că am murdărit-o, că am violat-o, într-un fel. Că am pătat-o cu tentație perversă. Și pentru prima dată sunt ușurat.

Nu am putut să stau departe de ea, iar ea nu a fost atât de dezgustată încât să păstreze distanța. Deci, poate că a fost necesar. Poate că a trebuit să simtă pe pielea ei de ce sunt în stare, ca să elimine complet din viața ei spațiul pe care îl păstra pentru mine. Acum, poate să dea la o parte pancarta pe care scrie rezervat. Nu mai sunt pe lista de invitați.

Și asta e un lucru bun. E mai bine așa.

Totuși... e nasol.

Să simt că am un fel de legătură cu o persoană, chiar și platonică, este ceva ce nu am mai experimentat de ani de zile. Să o cunosc pe ea a fost ca și cum aș fi privit un răsărit de soare după ce am fost închis într-o cameră gri, fără ferestre. A fost prima gură de înghețată într-o zi fierbinte de vară. Fără ea, totul este monoton. Surd. Fără sens.

Singuratic.

Dar nu mă plâng. Rolul tipului solitar și deprimat mi se potrivește mănuișă. Sunt singur pe o insulă pustie și așa îmi doresc să rămân.

De aceea nu pot să-mi dau seama unde a dispărut tot entuziasmul meu pentru această zi specială. A fost întotdeauna una dintre preferatele mele. Gospodinele urmează să fie extrem de stânjenite. Este o zi care le testează toate limitele și le forțează să-și reevalueze propriile dorințe. Îmi plăcea la nebunie să le văd așa, cu obrajii înroșiți de rușine și gurile deschise, agitate în scaune de excitare. Trăiam pentru aceste emoții primitive.

Cu toate acestea, acum mă lasă indiferent, poate chiar un pic trist. De parcă această lecție ar fi ca un cui în sicriu pentru mine și Ally.

Eu și Ally.

Hmm. Nu pot să pronunț asta și să-mi păstrez expresia serioasă.

Le privesc plin de interes când intră în sală și se uită cu ezitare spre mecanismul amplasat în mijlocul încăperii. Unele fac speculații curioase, altele sușotesc entuziasmate. Toate își dau seama că urmează să se petreacă ceva ciudat și cine sunt eu să le dezamănesc?

— Bună dimineața, doamnelor. Astăzi avem un invitat special.

Înclin din cap spre partea din spate a sălii, de unde înaintează o brunetă subțire, îmbrăcată cu un halat din mătase roșie, și toate capetele se întorc spre ea. Îi întind mâna pentru a o ajuta să urce pe scaunul medical.

— Ea este Erin. Erin a fost alături de noi în ultimii ani și în prezent este studentă la medicină. Astăzi va fi, de asemenea, ajutorul nostru.

Vocea îmi coboară la un bariton răgușit, ca și cum le-aș împărtăși un

secret obraznic.

— Ca să oferiți plăcere, trebuie să știți ce înseamnă să o primiți. E timpul să cunoașteți corpul feminin. Să vă cunoașteți trupurile. Erin?

La semnul meu, Erin își deschide halatul și rămâne goală. Sâni ei rotunzi stau fermi deasupra abdomenului plat, impecabil. Fără ezitare, desface picioarele, își așază călcâiele în extensiile metalice ale scaunului și dezvăluie o păsărică goală, roz. Zgomote înăbușite de uimire răsună în toată încăperea, dar ea se prefacă că nu le aude. S-a obișnuit cu astfel de reacții. Și cum banii pe care i-i ofer pentru cele patru zile pe care le lucrează anual pentru mine îi plătesc studiile aproape în întregime, puțin îi pasă de părerea câtorva femei cu creier de găină.

— Vedeți ceva cunoscut, doamnelor? le întreb, cu un zâmbet răutăcios. Nu? Probabil pentru că v-ați neglijat corpurile și astfel v-ați negat posibilitatea de a le cunoaște. Cum vă așteptați ca partenerii să vă fută bine dacă voi înșivă nu o faceți? Nimeni nu are de unde să știe ce vă stimulează mai bine decât voi. Așadar, din moment ce eu nu posed cele necesare pentru a vă arăta cum funcționează, ca să spun așa, Erin mă va ajuta. Să începem cu sfârcurile.

Din nou, la comanda mea, Erin își apucă sâni cu palmele și își prinde sfârcurile între degetul mare și arătător. Șoapte îngrozite se aud de peste tot, iar ea le răspunde ciupindu-și zâmbitoare mameloanele umflate.

— Sfârcurile sunt cele mai evidente puncte de plăcere care nu se află în zona genitală. Cu toate astea, de obicei sunt neglijate. Cui îi place să i se stimuleze sfârcurile?

La început, nimeni nu răspunde, dar, în cele din urmă, o mână se ridică. Lacey Rose, soția de rocker și fostă jucărie sexuală. Câteva femei îi urmează exemplul. Fac tot posibilul să nu mă uit în direcția lui Ally. Dacă aflu asta despre ea, dacă știu că aș putea să îi provoc un orgasm numai prin stimularea sfârcurilor ei apetisante, aș înnebuni. Ce nu știu nu mă afectează. Cel puțin în cazul meu, ignoranța este necesară.

Îmi concentrez atenția la Erin, care îmi zâmbește.

— OK, bine. Acum, cui îi place să se joace cu sfârcurile atunci când este singură?

De data asta se ridică mai puține mâini, dar două femei se încumetă să mărturisească.

— Excelent. Prietena noastră Erin o să vă exemplifice toate modurile

în care vă puteți provoca plăcere doar prin stimularea mameloanelor. Erin?

Tânăra brunetă cu bust generos începe să-și ciupească, să-și frământeze și să-și răsucescă sfârcurile bronzate cu degete abile. Își lasă capul pe spate, geme și își mușcă buza de jos. Este expertă în seducție, își duce degetele la gură, le umezește, apoi le repoziționează pe sâni săi umflați. Chiar și cu picioarele fixate în suporturi încearcă să-și apropie coapsele, în speranța de a-și stimula prin fricțiune păsărică neglijată. O privesc atent, fascinat de modul în care carnea ei roz, sensibilă tremură de dorință. Erin se uită la mine, implorându-mă din priviri să o ating și să-i alin suferința.

În afară de scârțâitul scaunelor, provocat de agitația doamnelor, în sală este liniște deplină. Toată lumea urmărește mișcările lui Erin. Unele femei chiar își ating inconștient pieptul, tânjind să fie atinse.

Când Erin este pe punctul de a ajunge la orgasm, o bat ușor pe interiorul coapsei și îmi las mâna să rămână acolo. Perfect echilibrată, mai puțin respirația sacadată, ea își lasă mâinile pe lângă corp.

— Foarte bine. Acum, ce-mi puteți spune despre ceea ce ne-a arătat Erin?

După o secundă, o mână se ridică. Lorinda Cosgrove, bruneta timidă care începe încet, încet să prindă curaj.

— Ăăă, atunci când i-a ciupit... a gemut mai tare?

— Bine, doamnă Cosgrove. Altceva?

Lacey adaugă:

— Iar când și-a lins degetele ca să-și ude sfârcurile, spatele i s-a arcuit.

— Când și le-a răsucit între degete i-au tremurat genunchii, completează o altă casnică.

— Toate observațiile voastre sunt corecte. Altceva?

— Când a văzut că o privești s-a excitat și mai tare. A vrut să o atingi. Se putea citi în ochii ei.

Încremenesc, dar mă forțez să nu privesc în direcția vocii. Am fost cât pe ce! Cât pe ce să depășesc acest moment fără să mă gândesc prea mult la el. Cât pe ce să nu simt că fac ceva greșit. Dar acum, vina aceasta nejustificată se strecoară înapoi și îmi umple capul cu iluzii de moralitate. Mă face să mă gândesc de două ori la următoarea mea mișcare.

— Păi... a fost... mă bâlbâi.

Rahat! *Drake, concentrează-te! Afacerile sunt mai importante decât alte tâmpenii.*

— Deci... bine. Trecem mai departe. În continuare, Erin o să vă prezinte câteva dintre cele mai cunoscute zone erogene, începând cu clitorisul. Priviți cu atenție; urmăriți-i mișcările degetelor. Observați care sunt zonele cele mai sensibile.

Fără să aștepte semnalul meu, Erin își lasă mâinile să-i alunece pe burtă, până între coapse. Întâi își deschide sexul și le oferă femeilor o imagine detaliată a celei mai intime zone a ei. Apoi, folosindu-se de cealaltă mână, își mângâie clitorisul și își geme plăcerea, înainte de a aplica mai multă presiune.

Cu mâna încă pe interiorul coapsei sale, îi deschid și mai larg picioarele, pentru ca femeile să-i poată vedea fiecare parte întărită și umedă.

— Înțeleg că multe dintre voi aveți copii și nu mai sunteți la fel de tinere ca Erin, le spun, peste scâncetele ei înfierbântate. Dar ăsta este genul de păsărică pe care toate ar trebui să-l aveți. Treaba voastră nu se rezumă numai la nașterea copiilor și gestionarea gospodăriilor. Trebuie să fiți proaspăt epilate tot timpul. Păsărică trebuie să fie roz și moale. Dacă nu este, există proceduri prin care i se poate reda acest aspect. *Asta este ceea ce vor să vadă soții voștri atunci când deschideți picioarele. Nimeni nu vrea să și-o tragă cu Chewbacca*^[12]. Îngrijiți-vă păsărică de parcă ați fi Sharon Stone în faimoasa scenă din filmul „Instinct primar”.

Erin își masează din nou clitorisul, trasând cercuri în jurul micului ghem de nervi. Apoi alternează cu mișcări rapide dintr-o parte în alta și lovește ușor carnea umflată, țipând la punctul culminant. Se uită din nou la mine, cu aceeași privire rugătoare, și tremură pe valurile orgasmului. Știu la ce se gândea atunci când se atingea. Știu că și-ar fi dorit ca mâinile mele să-i atingă pielea mătăsoasă.

Îmi feresc privirea și mă port ca și cum aș fi absorbit de sexul ei trepidant.

— Stimularea clitorisului poate să vă ofere cele mai puternice orgasme pe care le veți simți vreodată. Și pentru multe femei, aceasta este singura formă de orgasm pe care o vor primi vreodată. Dar mai există un fel de orgasm, pe care, din păcate, foarte puține femei au avut norocul de a-l experimenta. Desigur, mă refer la orgasmul prin stimularea punctului G.

Acum, doamnelor... asta nu e Atlantida, orașul dispărut. Nu aveți nevoie de un cod special pentru a descifra acest mister. Tot ce vă trebuie este răbdare și exercițiu. Și dacă voi îl găsiți, puteți să vă îndrumați și iubitul către el.

O bat pe Erin ușor pe picior, iar ea îmi execută comanda nerostită, mutându-și mâna doar câțiva centimetri mai jos și introducându-și vârful degetului în păsărică. Își freacă degetul umed pe clitorisul umflat, înainte să-l introducă din nou, de data asta mai adânc. Intruziunea o face să tresară și mușchii i se strâng în jurul degetului subțire. Îl retrage un pic, după care îl împinge înapoi, stabilind un ritm păcătos de lent.

— Perfect, păpușă. Lent și adânc, o îndrum, masându-i coapsa. Mai adaugă un deget. Uplete-te.

Erin mă ascultă și prinde viteză după ce introduce al doilea deget. Pot auzi sunetele umede din strânsoarea ei, implorând pentru mai mult.

— Acum îndoiaie-ți degetele în sus, iubito. Simți? Simți cum pulsează pentru tine? Simți cum te cheamă? Freacă-l, fetițo. Apropie-te de orgasm și dă-ți drumul pe degete. Fă-o pentru mine.

Cu un strigăt sugrumat, Erin își dă drumul și, printre spasme, un val de nectar proaspăt i se revarsă din păsărică. Încă masându-i coapsa, o cobor din extaz și îi șoptesc laude liniștitoare. Când mă uit spre mulțime, niciun ochi sticlos nu clipește și toate fețele sunt roșii ca racul.

— Înțeleg că este dificil de explicat în cuvinte ceea ce tocmai am văzut, așa că vom scurta lecția de astăzi. Vă puteți retrage în camerele voastre, unde vă așteaptă un cadou special, din partea prietenilor noștri de la Lelo.com. Vreau să vă explorați propriile puncte de plăcere. Să aflați ce tehnici vă stimulează cel mai mult. Și în timp ce o faceți, folosiți oglinzile generoase din apartamentele voastre. Priviți-vă în timp ce vă eliberați. Vedeți ceea ce văd *ei* atunci când vă oferă plăcere.

Fără să aibă nevoie de vreun alt stimulent, doamnele se grăbesc să părăsească încăperea, toate contemplându-și în tăcere tema pentru acasă. Când rămânem singuri, întorc spre Erin o privire arzătoare.

— La mine acasă. *Acum.*

* * *

— Ce dracu' a fost asta?

Înconjur încăperea cu pași apăsăți și încerc să mă calmez. Acoperită numai cu halatul, Erin stă picior peste picior pe canapeaua mea.

— Cea fost ce?

— Nu face pe proasta, Erin. Știi foarte bine ce-ai făcut.

Ea îmi zâmbește inocent.

— Nu știu la ce te referi.

— Minți cu nerușinare! răcnesc eu, ridicând mâinile. Tot timpul te-ai uitat la mine cu privirea aia gen *fute-mă*. Și să nu crezi că nu te-am auzit când mi-ai gemut numele.

Ea privește în podea, ca să-și ascundă expresia înfrântă.

— Mă bucur că ai fost atent. Mă faci să mă simt ca și cum aș fi invizibilă pentru tine.

Îmi masez cu frustrare ceafa, apoi îngenunchez în fața ei. Chiar dacă e sigură pe ea și nu se teme de nimic, Erin e tot femeie. Tot are nevoie să se simtă dorită.

— Sigur că nu ești invizibilă pentru mine, Erin. Te văd. Ce naiba, te-am atins... și ți-am vorbit așa cum n-ar fi trebuit să o fac. Pentru un minut, am uitat unde mă aflu.

Ea își ridică ochii și pe chip i se citește speranța.

— M-ai dorit, nu-i așa? Ți-ai dorit să fii în mine?

Înghit în sec și nu pronunț *da*-ul care-mi stă pe vârful limbii.

— Aș fi un nebun să nu te doresc, Erin. Ești o femeie frumoasă. Dar știu că nu pot să întrec măsura cu tine. Niciodată.

— Dar... dar înainte am făcut-o.

Clatin din cap, deoarece știu exact încotro se îndreaptă discuția asta.

— S-a întâmplat demult, Erin. Și n-o să se mai repete niciodată. Ți-am spus foarte clar. Dar dacă nu poți respecta acest aranjament, o să găesc pe cineva care poate.

Cu ochii plini de lacrimi, ea scutură din cap.

— Nu. Nu, e în regulă. Îmi pare rău, eu doar...

O sărut pe frunte și mă ridic în picioare.

— Ești o fată bună.

De data asta, chiar nu încerc să fiu personajul negativ. O plac pe Erin, dar nu așa cum vrea ea. În urmă cu câțiva ani, am abordat-o într-un bar din Chicago, unde stătea fără niciun ban și căuta un ticălos bogat care să-i cumpere ceva de băut și, poate, să-i devină sponsor. În ciuda faptului că era incredibil de frumoasă, duhnea a disperare. Trebuia să o ajut. Era de datoria mea să îi întind o mână înainte să ajungă într-un anturaj nepotrivit.

— Cum te cheamă, drăguță? am întrebat-o, și m-am așezat pe scaunul de lângă ea.

— Amy, mi-a răspuns, cu un zâmbet mult prea larg.

— Amy? Care e numele tău adevărat?

S-a bosumflat și s-a uitat fix în paharul cu gin tonic, pe care îl avea în față de o oră.

— Erin.

Fără să scot un cuvânt, i-am strecurat o carte de vizită.

Fără nume. Fără alte informații. Doar un număr de telefon. Apoi am trântit pe bar o bancnotă de o sută de dolari, m-am răsucit pe călcâie și am plecat.

Cinci minute mai târziu, Erin m-a sunat pe mobil.

— Este un restaurant pe strada Michigan, am răspuns, fără vreo formulă de salut.

— Care? m-a întrebat.

— Cel în care mă găsești.

Am închis.

După o jumătate de oră, Erin s-a așezat în același separeu, confuză și iritată. Mi-am ridicat ceașca de cafea și am sorbit relaxat, apoi i-am dat un meniu.

— Nu am venit aici să mănânc, mi-a spus ea, și l-a împins înapoi, spre mine.

— Comandă-ți ceva. Ți-e foame. Și nu încerca să mă minți și să-mi spui că nu-i așa. N-o să ne mințim niciodată unul pe altul, ai înțeles?

Ochii i s-au mărit, dar nu m-a contrazis. Era perfectă pentru mine. Am știut că așa va fi. Nu aveam timp sau răbdare să instruiesc pe cineva care nu știa cum să se supună.

Am continuat să sorb din cafea, în timp ce Erin a devorat o farfurie întreagă de ouă, bacon, cârnați, chifteluțe din cartofi și pâine prăjită. După ce a terminat de mâncat, am decis că e timpul să trecem la treabă.

— Spune-mi povestea ta.

Fără prea multe insistențe din partea mea, Erin mi-a spus că este studentă în anul întâi la Medicină, fără familie care să o susțină sau alte mijloace de întreținere. Pierduse apartamentul minuscule pe care îl obținuse, iar bursa ei nu acoperea nici măcar contravaloarea primului an

de studii, nici vorbă de locuință. N-avea de ales decât să abandoneze facultatea și să se întoarcă acasă, în Idaho, sau să găsească o modalitate mai puțin atractivă de a se întreține. În acea zi, se hotărâse că poate visul ei de a deveni medic nu avea să devină realitate.

— Am o propunere pentru tine, i-am spus.

— Nu sunt o prostituată, a intervenit ea rapid.

— Am zâmbit amuzat.

— Sper că nu.

— Am întins mâna și i-am explicat ce vreau să facă și care va fi recompensa ei. Acolo, într-un mic restaurant din centrul orașului Chicago, am întrebat-o despre antecedentele ei sexuale (doi tipi: un fost iubit din Idaho și o minune de o noapte, la colegiu), despre nivelul inhibiției (se considera curioasă sexual: încerca orice, o dată) și despre situația sănătății (complet curată: nu prezervativ, nu sex), exact cum îmi imaginasem. Apoi am achitat nota de plată și am dus-o în camera mea de hotel, ca să semneze toate documentele necesare și să înceapă prima etapă a instruirii.

— Acum, dulceață trebuie să știi cât de departe ești dispusă să mergi. Nu ești obligată să faci nimic din ceea ce nu vrei, dar sunt câteva locuri în care o să te ating și o să te excite. Lucru care o să mă excite și pe mine. Și o să vreau să ți-o trag. La naiba, vreau să ți-o trag chiar acum.

S-a așezat pe pat, și-a încrucișat picioarele lungi și netede, apoi a privit în jos.

— Și eu vreau.

Am atins-o în zone despre care habar n-avea că îi pot provoca atâta plăcere. I-am sărutat trupul zvelt, până m-au usturat buzele. Apoi i-am tras-o mult, tare și profund, până când a udat toată lenjeria.

Mi-a zâmbit somnoroasă, îmbătată de extaz.

— O, Dumnezeu! Nici măcar nu știu cum te cheamă.

M-am uitat la tavan, pentru a-i evita privirea tandră.

— Sunt Justice Drake.

— Mmmm, Justice Drake. Îmi place.

Deja puteam să o aud cum încearcă să-l pronunțe, ca și cum ar urma să-i devină nume de familie. Am oprit-o imediat.

— Da. Și asta a fost de plăcere. Însă, de acum înainte, ori de câte ori te voi atinge, va fi strict profesional. Ai înțeles?

Fără să o sărut măcar pe obraz, am lăsat-o pe Erin în camera de hotel,

obosită și satisfăcută, cu câteva bancnote și instrucții pentru săptămâna următoare.

Iluzie

Am știut că trebuie să-i fac bagajul lui Erin din momentul în care a început să bocească. Dar, adevărul fie spus, nu sunt chiar așa de canalie. Numai că uneori îmi place să-mi etalez jigodia interioară. Se pricepe mult mai bine decât mine să evite nuanțele sociale.

Așa că am lăsat-o să-și usuce lacrimile, ba chiar i-am făcut o cană de ceai. Apoi am insistat să-și îmbrace sâni perfecti și să plece înapoi în Chicago.

— Sună-mă când aterizezi pe O'Hare, îi spun, deschizându-i ușa de la intrare. I-am tot insinuat pe tot parcursul serii și am fost cât pe ce să recurg la săgeți luminoase.

— OK. Îți mulțumesc încă o dată, Justice. Ești întotdeauna atât de bun cu mine! Nu știu ce m-aș face fără tine.

Se ridică pe vârfuri și mă sărută în colțul gurii. Sunt gata să o cert pentru că a întrecut măsura, când orice gând coerent îmi dispare din minte, odată cu toată pofta de a-i ține morală.

În ușa mea, cu flăcările zburlete în aerul rece de toamnă timpurie, stă Allison, cu mâna încă ridicată, pregătită să bată.

— Ally... ăăă... bună.

Uite, acesta este momentul în care soțul infidel începe să strige „*nu e ceea ce pare! Pot să-ți explic!*” cu pantalonii în vine și cu scula încă întărită.

Dar eu nu sunt soțul nimănui. Și nu am cum să înșel o persoană care nu îmi aparține. Deci... de ce mă simt ca și cum aș fi făcut ceva greșit?

— Ah, îmi cer scuze, zâmbește ea forțat, încercând să-și ascundă disconfortul. N-am știut că ai musafiri. Revin mai târziu, domnule Drake.

— Nu, nu. Erin tocmai pleca, îi răspund, deschizând ușa mai tare și aproape împingând-o pe Erin afară. Te rog, intră.

— Nu este nevoie. Ar fi trebuit să vă anunț. Îmi pare foarte rău.

Allison se întoarce să plece, dar o prind de cot, înainte să poată face vreun pas. Se răsucesc cu fața spre mine și își îngustează întrebător ochii aprinși, dar nu se îndepărtează. La naiba cu tot. Oricum am belit-o.

— Rămâi, Ally. Te rog, rămâi.

Ea dă ușor din cap, fără să mă slăbească din ochi. Lângă mine aud foșnet de mătase fină și un pufnit supărat. Fir-ar să fie! Erin.

— Păi... cred că o să plec, acum.

Trece rapid printre noi și se duce direct spre casa principală, ca să-și strângă lucrurile.

— Dă-mi de știre că ai ajuns cu bine! strig după ea.

— Da, da, îmi face ea cu mâna, fără să se uite înapoi.

Știu că ar trebui să mă duc după ea și măcar să încerc să calmez lucrurile, înainte ca imaginația ei bogată să născocească tot felul de teorii născătoare de zvonuri, dar ce aș putea să-i spun? Și cum aș putea să plec, acum, că am în palmă acest înger prețios?

Erin va trebui să aștepte. Logica, etica, obligațiile, toate va trebui să aștepte.

— Intră, îi șoptesc, ținându-mi răsuflarea, în timp ce Ally trece pragul.

Mă urmează în bucătărie, de unde iau cutia noastră, pe jumătate golită, cu înghețată și două linguri.

— Nu pot să stau. Doar că... Eu ăăă... Am întâmpinat o problemă cu tema dată de tine.

Îmi mușc tare buza de jos, pentru a-mi stăpâni râsul.

— Oh? Ai nevoie de o mână de ajutor?

Mă întorc exact la timp, pentru a vedea privirea de gheață a lui Ally. Scutură din cap.

— Știi ce? A fost o greșeală.

— Nu, nu, îmi pare rău. Spune-mi ce-ai pățit. Serios, vreau să te ajut.

Deschid cutia cu înghețată de mentă și ciocolată, îmi pun o porție, apoi i-o întind ei. Ally face o pauză și își cântărește următoarea mișcare, după care, în cele din urmă, oftează frustrată și acceptă oferta mea de pace, cremoasă și rece.

— Nu e nimic... Adică, nu cred.

Își introduce lingura în gură, geme aprobator și închide pleoapele, extaziată. Se așază pe un scaun, apoi scufundă încă o dată lingura în cutie.

— Doar că... Bine, să nu râzi. Promiți?

— Promit solemn, îi răspund, cu gura plină de înghețată dulce, delicioasă.

— Bine, uite... Cum îți dai seama dacă ai avut orgasm? Întreabă, aproape în șoptă.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

— Adică, de unde știi? Că... nu știu sigur dacă sau cum... știi tu. Și n-am făcut niciodată asta... singură... O, Doamne, e prea jenant!

Trânțește lingura în cutie și își acoperă fața cu ambele mâini.

— Ally...

Las și eu lingura din mână, apoi încerc să o calmez, mângâind-o ușor pe umăr. Un umăr nevinovat. Nimic extraordinar de văzut.

— Îmi vine să intru în pământ de rușine! A fost o mare greșeală!

— Nu a fost. De asta sunt aici. Poți să mă întrebi orice, mă auzi? Orice.

Încet, își ia mâinile de pe față, însă rămâne cu privirea în jos.

— Jur că nu sunt o ignorantă. Dar... nu am fost decât cu Evan, iar el nu m-a întrebat niciodată dacă am ajuns sau nu... știi? Așa că nu știu sigur dacă s-a întâmplat și dacă da, cum.

Încuviințez din cap. Înțeleg ceea ce spune și sunt cât pe ce să cad pradă instinctului de a o strânge în brațe și a o săruta pasional. Mă inspiră naivitatea ei. Doamne, câte aș putea să-i fac...

— Ei bine, Ally. Dacă îți pui întrebarea dacă ai avut sau nu vreodată un orgasm, atunci, cel mai probabil, nu ai avut.

Ochii i se măresc.

— Serios?

— Serios.

— Atât de bune sunt? Adică, voi fi capabilă să le deosebesc de sexul normal?

Zâmbesc, dar sper să-mi iasă mai mult reconfortant decât batjocoritor.

— Gândește-te la actul sexual ca la un foc mocnit. Are urcușuri și coborâșuri, desigur. Unele zone ard mai tare decât altele. Dar, de cele mai multe ori, doar arde până se stinge. Însă, pentru orgasm, imaginează-ți că focul mocnit se transformă într-o flacără. Iar flacăra crește și devine un incendiu. Și incendiul explodează într-un uriaș foc de artificii. Zeci de culori magnifice trosnesc, sfârâie, pocnesc. Iluminează cerul cu scântei orbitoare. Poți să faci diferența între un foc mocnit și un foc de artificii, nu-i așa?

Ally își ridică lingura și sapă în cutia cu înghețată, evitându-mi privirea.

— Da, bineînțeles.

— Atunci ar trebui să știi dacă ai avut sau nu orgasm.

Ridic și eu lingura din castron, ling restul de înghețată de pe ea, apoi o îndrept spre ea.

— Așadar, spune-mi, Ally... Te-a făcut Evan, vreodată, să simți un foc de artificii?

Tace timp de câteva minute și îmi dau seama că am întrecut măsura. Dar, în loc să-mi tragă o palmă peste ochi, ca în telenovele, sau să fugă mâncând pământul din casa mea, ea râde. Râde cu un râs fără griji, care luminează întunericul inimii mele singuratice. Genul de râs care, de obicei, este însoțit de un horcăit și/sau de lacrimi în ridurile fine din jurul ochilor. Genul de râs care mă face și pe mine să râd fără niciun motiv.

— Nu, scutură ea din cap, încă râzând. Nu, Evan nu m-a făcut niciodată să simt foc de artificii. Dumnezeu, cât de penibilă sunt? Am douăzeci și șapte de ani și n-am avut niciodată orgasm!

Ilaritatea situației o cuprinde din nou și bate cu palma în hiatul barului.

— Ally... îi spun, trăgându-mi sufletul. Ally, nu ești deloc penibilă. El este cel penibil. Are perfecțiunea în mâini, dar nu poate să te satisfacă? Ai fost pură și neatinsă când l-ai cunoscut. Imaculată. I-ai făcut un cadou foarte frumos. Ar fi putut, cel puțin, să-ți ofere plăcere.

Asta îi atrage atenția și orice urmă de umor îi dispare de pe chip.

— Cred că ai dreptate. Dar asta nu a fost niciodată o prioritate pentru Evan.

Fața i se întunecă și trăsăturile ei delicate sunt cuprinse de tristețe.

— *Eu* nu am fost niciodată o prioritate pentru el.

Îmi doresc atât de mult să o ating! Vreau să-i ridic bărbia, ca să mă poată vedea... să poată simți convingerea din următoarele mele cuvinte.

— Atunci, de ce naiba ți-ai dori să fii cu o persoană pentru care nu ești decât o opțiune? Când, în mod clar, *el* este o prioritate pentru tine?

Privirile ni se întâlnesc, iar durerea nedisimulată și confuzia sunt atât de evidente în ochii ei albaștri!

— Justice... nu...

— Vreau să spun, de ce suporti așa ceva, când știi că meriți ceva mult mai bun?

Ea clatină din cap.

— Nu știu. Adică, oare într-adevăr merit ceva mai bun? *Există* ceva mai bun? Creștem cu imaginea liderilor națiunii noastre, care sunt escroci

și mincinoși. Auzim în fiecare zi cum trădarea distruge căsniciile. Care este alternativă? Singurătatea?

Nu. Eu. Eu sunt alternativă.

Dar asta ar fi o minciună, nu-i așa? Asta m-ar face la fel de rău ca Evan și toți ceilalți nemernici care fac femeile să sufere.

— Fericirea, îi spun, în schimb. Prietenia. Libertatea.

— Ha, libertate, pufnește ea. Există așa ceva pentru noi? Când viețile ne sunt exploatare și transmise la televizor?

— A mea nu este, o corectez, într-o doară.

— Da, asta pentru că nu ai fost crescut ca un animal de companie din Upper East Side. Ai avut o copilărie adevărată, cu părinții care nu te-au lăsat pe mâna bonelor și prieteni care te au plăcut pentru ceea ce erai, nu pentru personalitățile cu care le-ai fi putut face cunoștință.

— Nu fi atât de sigură, murmur eu, dându-mi ochii peste cap.

— Oh, da? Atunci, cum ai scăpat de nebunie? Cum te-ai ferit de paparazzi, de falsitate și iluziile grandorii?

— Așa au fost circumstanțele.

Ridicăm amândoi din umeri și ne întoarcem la înghețată. Nu vreau să-i explic, iar ea nu vrea să-mi audă explicația. Ne simțim bine în această iluzie de siguranță și normalitate, în care nu există camere video spion și tabloide acuzatoare.

— Bine, dacă ai fi la prima întâlnire cu o femeie, ai fi mai impresionat dacă și-ar comanda o salată sau un hamburger succulent, plin de carbohidrați?

Ridic o sprânceană, amuzat de spontaneitatea ei.

— Ce?

— Salată sau hamburger? Ce ar fi mai bine să comande o fată? mă întreabă ea, luând o gură de înghețată.

Mă uit cu fascinație cum linge lingura, prea absorbit pentru a încerca să-i răspund la întrebare. Ally mă vede și pune lingura jos, cu un zâmbet răutăcios.

— Concentrează-te, Drake. Răspunde-mi la întrebare, altfel o să mă văd obligată să-ți fur rezerva de înghețată și să o mănânc pe toată, singură, închisă în camera mea.

Îmi revin din transă și dau din umeri.

— La ce te aștepți? Sunt și eu om.

— Lipsa ta de atenție nu are nimic de-a face cu faptul că ești om și are totul de-a face cu faptul că ești bărbat. Așa că lasă testosteronul deoparte și răspunde-mi.

— Bine, bine.

Îmi aplec capul într-o parte și în alta, contemplând răspunsul.

— Trebuie să aleg fata hamburger.

— Fata hamburger? Chiar dacă miroase a carcasă de animal prăjit și transpiră abundent?

— Nu, nu, râd eu, clătinând din cap. Pentru că nu îi este frică să arate cum este.

Ridică nedumerită ambele sprâncene.

— Cum este? Adică balonată?

— Nu, Ally, îi zâmbesc. Reală. Nu îi este frică să-mi arate cine este cu adevărat

— Interesant, remarcă ea, atingându-și lingura de buze. Mai ales că mie îmi este foarte greu să te fac să-mi arăți cine ești.

Mă uit în jur, de parcă n-ar avea cum să vorbească cu mine.

— Ăăă, sunt destul de sigur că, acum, ești în casa mea. Și că aproape am făcut schimb de salivă când am împărțit înghețata. Mi-ai folosit chiar și hainele!

— Dar ești atât de vag! Ești ca un seif din oțel, pe care încerc să îl sparg cu un ciocan de carne.

— Ai o obsesie ciudată pentru carne azi, remarc, încercând să nu zâmbesc.

— O, ai vrea tu, amice, mi-o întoarce ea, fără să își dea seama cât de adevărate îi sunt cuvintele.

Sau poate știe?

Ally își așază cotul pe bar, oftează adânc și își odihnește bărbia în palmă.

— Oricum, nu contează. Pentru că mănânci rahat.

Au! mă chircesc.

— Fără niciun dubiu, ai alege fata salată. Ai agăța-o și ai aduce-o la tine acasă și ai cânta la coastele ei ca la xilofon.

Acum e rândul meu să râd isteric.

— O, Doamne, nu! în niciun caz.

— Toți bărbații aleg fata salată. Este un fapt dovedit, afirmă ea, dând

încrezătoare din cap. Nimeni nu iubește fetele hamburger.

Ce-i cu fata asta? E atât de frumoasă, amuzantă, și... *reală*. Ea este fata mea hamburger. Restul sunt doar salată: reci și nesatisfăcătoare.

Terminăm restul de înghețată, apoi mergem în camera de zi, să ne uităm la televizor. Ally îmi smulge telecomanda și schimbă imediat pe canalul Nick-at-Night, unde rulează un episod vechi din *Friends*. Este episodul în care Monica și Chandler se căsătoresc.

— Îmi plac tipii ăștia, îmi spune, și se așază lângă mine.

Întind brațul pe spătarul canapelei, iar ea se cuibărește și mai mult în mine. Fir-ar să fie! *Te rog, nu te întări; te rog, nu te întări; te rog nu te întări!*

— Da? De ce? o întreb, încercând cu disperare să mă gândesc la altceva.

— Păi... sunt cei mai buni prieteni. Șase prieteni care locuiesc în aceeași localitate și experimentează viața împreună. Despărțiri, aventuri, dragoste, romantism, prietenie. Îmi place totul la ei.

Ross amenință că îl snopește în bătaie pe Chandler și Ally chicotește. O privesc în timp ce urmărește impresionată episodul, și zâmbesc. Este ca și cum aș observa o ființă extraterestră, ceva atât de ciudat, exotic și interesant, încât nu poți să-ți iei ochii de la ea. Nu vrei să te miști, nici măcar să clipești, de teamă să nu dispară.

— Mi-e dor de acele zile, oftează, privind-o pe Monica, în drum spre altar.

Știu la ce se referă și ceva mi se strânge în piept. Vreau să mă retrag și să o las să-și trăiască amintirile în voie, dar continuă.

— Nu de ceremonie. De acel sentiment de uniune. De a avea prieteni cu care să experimentez urcușurile și coborâșurile vieții. De asta mi-e dor.

Ridic din umeri. Ally îmi simte mișcarea pieptului și privește în sus, îngruntată.

— Ție nu?

— N-am avut niciodată așa ceva.

— Ei, haide. Niciun vechi prieten, din timpul facultății, cu care ai făcut nebunii? Dacă nu mă lasă memoria, îmi aduc aminte că băieții de la Denton aveau o reputație destul de proastă.

Clatin din cap și zâmbesc. Da, am făcut nebunii. Ce mai, am fost legendar. Dar ea nu o să afle asta niciodată.

— N-am avut prieteni de genul ăsta. Nici acum nu am prieteni de genul ăsta, îi răspund.

Ally își lasă mâna să alunece, până o găsește pe a mea. Mi-o strânge, cu o privire zâmbitoare, de parcă tocmai ar fi descoperit un bănuț nou nouț.

— Ei bine... mă ai pe mine. Suntem prieteni, nu-i așa?

Prieteni. *Prieteni.*

Asta sunt pentru ea? Am vreo altă opțiune?

Am intrat în chestia asta cu intenția de a-i fi ceva diferit. Profesor. Consilier. Ghid.

Dar apoi... apoi am vrut să devin altceva. Prietenul ei, da, dar, fără să vreau, am crezut că însemn ceva mai mult. Ceva mai profund.

Iubitul ei.

Am vrut să fiu iubitul acestei femei. Iubitul acestei femei căsătorite.

Oricât de slab, egoist și pervers mă face asta, este ceea ce vreau. Și chiar dacă știu că nu se va întâmpla niciodată, tot am această iluzie. Vreau să-mi scobesc inima cu o linguriță și să o pun pe jar, pentru că sunt conștient că mă va distruge. Că această femeie, acest porumbel delicat, mă va distruge.

— Suntem.

E tot ce pot să-i spun, fără să-mi dau de gol adevăratele sentimente. Fără să analizez toate posibilitățile care îmi trec acum prin cap.

Îi strâng brațul și mă uit din nou la televizor. Joey oficiază căsătoria și le spune Monicăi și lui Chandler să se mai sărute o dată. Râd. Pentru că asta ar face un prieten.

Dependență

Sex, minciuni, înregistrări video și zvonuri despre o sarcină?

În cursul zilei de ieri, magnatul din Upper East Side Evan Carr a fost prins cu o altă femeie, în timp ce părăsea o clinică izolată din Hoboken, îmbrăcat în haine simple, cu șapcă și ochelari de soare, îmbrăcată asemănător, femeia pare a fi aceeași din înregistrarea video care a apărut în urmă cu o săptămână.

Zvonurile despre infidelitate nu sunt o noutate pentru playboy-ul din Manhattan în vârstă de douăzeci și nouă de ani, iar sursele noastre spun că femeia din filmuleț și din fotografii este, de fapt, Kelsie Van Weiss, cea mai bună prietenă a soției sale, Allison Elliot-Carr. Kelsie și Allison au

urmat cursurile aceluiasi liceu, St. Mary, ba chiar au si studiat impreuna, la Columbia. Potrivit unor surse apropiate cuplului, Allison a parasit cu adevarat domiciliul conjugal din oraș și s-a internat într-o clinică de recuperare, pentru a-și trata dependența de analgezice, apărută ca urmare a infidelității soțului. În acest moment, încă nu știm cum se numește centrul de tratament în care se află, dar rămâneți alături de noi, pentru alte știri senzaționale...

Citesc articolul încă o dată. Apoi din nou, în speranța că poate am înțeles greșit. Adică, e vina internetului. Orice frază este răsucită, întoarsă pe toate părțile și sensul cuvintelor se pierde în răstălmăciri. Știrea asta nu poate fi corectă. Și ce dacă sunt încă îmbătat de boarea roz-bombon lăsat în urmă de prezența lui Ally noaptea trecută? Nu i se poate întâmpla ceva atât de îngrozitor, de dezgustător și dureros. Nici măcar un nenorocit ca Evan n-ar putea să decadă atât de mult.

Închid alerta Google de pe telefon și caut în contacte. Heidi răspunde la primul apel.

— Mă ocup de asta, Drake, țipă ea, peste zgomotele ascuțite ale claxoanelor și strigătele vânzătorilor de produse alimentare.

— Spune-mi că nu e nimic adevărat din toate rahaturile alea.

— Ce? Ai citit Page Six, nu? Știrea e peste tot pe E! Și pe TMZ.

— Știu.

Mă mustru în tăcere, pentru că i-am acordat lui Evan prea multă încredere. Bineînțeles că poate să facă ceva atât de josnic. Este în firea lui. Asta se întâmplă atunci când doi oameni de nimic se înmulțesc. Se nasc progenituri de nimic, care cresc și devin soți de nimic.

— Cum am spus, mă ocup de asta. Deja am strecurat informații despre poziția doamnei Carr. Chiar și câteva poze cu ea la masaj și la îngrijire cosmetică, pe care le-am extras de pe camerele tale de supraveghere. Totul o să se termine cu bine pentru ea. În ceea ce-l privește pe Evan... nu putem face nimic.

— Și te-ai asigurat că antetul apare pe documente?

Pentru scopuri fiscale, Oasis este, tehnic vorbind, un centru SPA ultraexclusivist. Puțini oameni știu de existența lui și mai puțini știu exact unde se află. Nici serviciile secrete n-ar ști unde să caute.

— Da, desigur, Justice. Nu e prima dată când fac asta. Știi, nu?

— N-aș fi crezut.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Heidi, enervată.

Când vine vorba de afaceri, Heidi este foarte insipidă. Foarte rar se simte provocată și nici n-are motive să fie. Reputația ei vorbește de la sine.

Îmi strâng puntea nasului și simt cum o migrenă îmi urcă de la pleoape spre tâmpile.

Categoric, nu așa am plănuit să-mi petrec dimineața de sâmbătă.

Parcă te-am rugat să pui pe cineva să-l supravegheze pe Evan.

Și am pus! Nu-i putem controla orice mișcare, Justice. Știi, de fapt, mai am și alți clienți.

— Nu-mi pasă de ceilalți clienți ai tăi, Heidi. Ocupă-te de asta.

Aud o bătaie în ușă și sar în picioare, agitat și plin de furie.

— Uite care-i treaba, repară tâmpenia asta. Ultimul lucru care îi lipsește acum lui Ally sunt zvonuri cum că ar fi dependentă de chimicale. Fă orice trebuie să faci.

Închid.

Mă îndrept spre ușa de la intrare și îmi pierd răbdarea cu fiecare pas. Absorbit de gânduri, o deschid cu putere, fără a mă deranja să mă uit pe vizor.

Privirea lui Ally îmi parcurge corpul, plină de curiozitate, și buclele ei roșii strălucesc în soarele de dimineață. Este îmbrăcată cu blugi, o cămașă de mătase verde și un cardigan violet, mult mai lejer decât am văzut-o vreodată. Însă eu sunt mult mai indecent, în pantaloni de pijama din flanel moale... și nimic altceva.

— Ei, bună dimineața, îmi zâmbește răutăcios și mă atinge cu umărul când intră pe ușă. Are înmână o pungă din hârtie maro, pe care o lasă în bucătărie. Se simte bine aici. Se simte bine *cu mine*.

Ce faci aici? întreb eu și mă grăbesc să închid ușa, nu înainte de a verifica dacă n-a urmărit-o cineva până aici.

Maaamă, ești morocănos dimineața. Dacă vrei să știi, am vrut să te surprind cu ceva foarte dulce și nemaipomenit, dar pot să plec dacă vrei.

Își dă părul pe spate și se îndreaptă din nou spre ușă. Îi țin calea, înainte să reușească să se apropie de ea.

Scuză-mă, ăăă, dar nu mă așteptam să te văd, îi spun, și mă uit în jos, la ea.

Încerc să-mi stăpânesc impulsul de a-mi apropia degetul de gura ei și a-i netezi buzele strânse.

— Și am avut o dimineată grea. Te rog să rămâi. Am nevoie de ceva foarte dulce și nemaipomenit.

Îi zâmbesc radios, pentru a o înmuia. O față atât de blândă și delicată nu ar trebui să se încrunte niciodată.

— Îți bați joc de mine, Drake? surâde ea.

— Poate. Depinde ce ai în pungă.

Ally zâmbește și mă cuprinde un val de căldură. Nu tipul de căldură pe care o simt atunci când îmi imaginez trupul ei mic și strâmt peste al meu. O căldură mângâietoare, tangibilă, reală. Zâmbetul ei este ca soarele: luminos și contagios. Mai bine să rămân orb privindu-l decât să trăiesc fără el.

Se întoarce în bucătărie și așază punga pe dulap.

— Ei bine, e ziua ta norocoasă, pentru că, sincer, asta va fi o desfătare și pentru mine, la fel de mult cât va fi pentru tine.

Începe să despacheteze punga de hârtie și scoate diverse chestii pe blatul de marmură.

— În primul rând, micul dejun! Prietenul tău, Riku care, apropo, e al naibii de sexy, a făcut rost de mâncarea mea preferată pentru micul dejun: pui fript și vafel

Dă la o parte capacul de pe un recipient mare și aroma îmbătătoare de friptură, condimente și sirop umple încăperea. Stomacul meu face zgomote aprobatoare.

— Mănânci pui și vafe? o întreb, apoi fac un pas înainte, pentru a vedea mai bine festinul bine pătruns.

— Absolut! exclamă ea, cu mândrie. Nici nu pot să-ți spun de câte ori am fost la restaurantul Melba, în Harlem. Tu ai fost?

— N-am avut plăcerea.

Mă lovește ușor peste pieptul gol și aproape chițăie.

— Trebuie să mă lași să te duc! E prea tare!

— Și se pare că trebuie să ne întoarcem în timp, până în 1996, ca să mâncăm acolo, adaug, iar ea mă lovește din nou, jucăuș, cu palma.

Râde, iar eu mă relaxez și fac la fel. Ally are intenții bune, dar nu își dă seama ce efect are asupra mea. Face planuri pentru perioada de după curs, de parcă cu aş avea vreun loc în viața pe care o are dincolo de acești patru pereți. Ca și cum eu și ea am putea continua această... legătură.

Nu știu dacă ar trebui să fiu supărat pe ea, pentru că îmi dă speranțe

false sau să mă bucur, deoarece mă vrea în viața ei. Dar când mă uit la ea, atât de fericită, fericită *cu mine*, nu pot decât să-i mulțumesc pentru această șaradă, chiar dacă o să mă omoare după ce se lasă cortina.

Ally ridică vasul până la nivelul ochilor și mă ademenește cu aromele dulci de condimente.

— Taci! Sau nu primești nimic din asta.

— Riku a făcut-o?

— Da. De fapt, a fost foarte surprins de cererea mea. Probabil celelalte doamne sunt foarte îngrijorate de câteva grame în plus și nu se pot bucura de o masă adevărată, ridică ea din umeri. Uau, am înțeles de ce îl ții închis în bucătărie. Ar fi hăituit de toate nevestele astea excitate!

Îi zâmbesc cu jumătate de gură, apoi mă îndrept spre dulapuri și încerc să-mi ascund gelozia. N-ar trebui să fiu posesiv cu Ally. Nu îmi aparține. Dar, la naiba, n-am fost niciodată o persoană rațională.

— Frumos din partea lui, remarc, pe cel mai rece ton posibil.

Da. Oricum, planul meu este să te umplu cu grăsime și colesterol, ca apoi să fii suficient de satisfăcut încât să-mi faci pe plac...

Mă întorc spre ea, cu farfurii și tacâmuri, tocmai la timp pentru a-i surprinde privirea jucăușă.

— Să-ți fac pe plac?

— Da.

Lasă vasul jos, deschide din nou punga și scoate fericită următorul obiect, pe care și-l apasă pe piept, ca și cum ar fi cel mai de preț lucru al ei.

— Maraton *Friendst*

— Glumești, nu?

Ally îmbrățișează cutia cu DVD-uri și scutură din cap.

— Nu glumesc *niciodată* când e vorba de *Friends*. Haide, Justice! O să fie distractiv! Am adus și provizii, ca să nu trebuiască să ieșim din casă toată ziua, se smiorcăie ea, și scoate pungi de chipsuri, pachete de popcorn pentru cuptor cu microunde, dulciuri și doi litri de suc. Doar eu, tu, Ross, Monica, Rachel, Phoebe, Chandler și Joey. Și destulă mâncare nesănătoasă, cât să ne înfunde toate arterele.

Ridic o pungă mare de arahide M&M's.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

— Am implorat-o pe Diane să mă ajute. I-am spus că am pofta serioase, din cauza sindromului premenstrual, și că nu-mi trec decât cu carbohidrați. Am vrut să-ți fac o ofertă pe care să nu o poți refuza.

Îmi frec ceafa, descumpănit. Ally se bosumflă.

— Ei bine, norocul tău că arterele înfundate sunt la modă sezonul ăsta.

Ally zâmbește și soarele îi strălucește în ochi. Mă uit pieziș la ea, apoi zâmbesc și eu.

4 c 4 c 4 c

— O, Dumnezeule! A fost...

— Mmmmm!

Îmi mângâi stomacul plin și înghit ultima bucată de pui fript crocant, vafă pufoasă și sirop dulce. Este îmbucătura perfectă.

— ... incredibil, delicios. Mai bun decât sexul.

— Nu prea cred, o contrazic, ștergându-mi gura cu un șervețel, într-adevăr, Riku este un bucătar nemaipomenit, dar nimic nu se compară cu sexul.

— Meh!

Ridic o sprânceană.

— Meh?

— Meh! Adică, nu mă înțelege greșit, e destul de bun. Dar sexul este doar... nu știu. Doar sex. Înțeleg de ce oamenii sunt înnebuniți după el, dar pur și simplu nu pricep de ce îi atribuim atât de multă putere. Este un act

fizic de dragoste sau afecțiune, nu dragostea sau afecțiunea în sine. Relațiile înseamnă mult mai mult decât sex. Înseamnă încredere, loialitate, cinste, bunătate, respect, iar toate acestea se pot oferi fără ca femeia să deschidă picioarele.

Îi arunc o privire nedumerită.

— Știi *cu cine* stai de vorbă, nu-i așa?

— Da, da, știu, domnul Sexpert Extraordinar. Și recunosc: îți cunoști foarte bine meseria.

Dar nu crezi că într-o relație sau căsătorie există și alți factori care se pot răsfrânge asupra sexului? De exemplu, dacă iubitul tău este dulce, sensibil și te tratează ca pe o comoară, nu crezi că sexul ar fi minunat? Chiar dacă nu e atât de spectaculos din punct de vedere fizic?

— Nu.

— Nu?

— Nu.

Împing farfuria la o parte, îmi sprijin coatele pe bar și mă aplec spre ea.

Perfect de acord că toate aceste elemente sunt necesare, ba chiar obligatorii într-o relație, dar, să fiu sincer, toate duc la sex. Vezi tu, suntem dulci, amuzanți și buni, pentru că vrem sex. Urmărim emisiuni pentru femei, teatru și balet pentru că vrem sex. Așteptăm răbdători, cât timp probați optzeci și trei de variante de pantofi cu toc, negri, decupați, pentru că vrem sex... cu voi încălțate cu acei pantofi.

Gândește-te așa: încrederea, loialitatea, respectul... toate acestea sunt ca meciurile de playoff din fotbal. Trebuie să le joci. Sunt necesare, pentru a ajunge acolo unde vrei: în Liga Campionilor. Sexul este Cupa Campionilor, Ally. Și chiar dacă meciurile din playoff te-au adus până acolo, ele nu pot câștiga partida în locul tău. Nimeni nu zice: *Au jucat foarte bine cu câteva săptămâni în urmă, așa că este în regulă să piardă acum*. Contează cum joci în acea zi. Țasta e singurul lucru de care le pasă.

Ally încuviințează solemn din cap, în timp ce întinde neglijent cu furculița restul de sirop rămas în farfurie.

— Deci... ce se întâmplă dacă nu ai toate celelalte lucruri? Dacă nu există încredere, loialitate sau respect? Dacă partenerul tău pierde *toate meciurile*? Nu ar trebui să se simtă îndreptățit să stea nici măcar pe banca de rezervă, cu atât mai mult în Liga Campionilor.

Mă uit în jos, unde mâna ei continuă să treacă furculița prin siropul lipicios. Mâna pe care poartă verigheta cu diamante. Apoi o privesc în ochi și o implor să mă vadă. Să mă audă.

— Poate că ții cu echipa greșită.

Rămâne tăcută, dar îmi susține privirea, iar ochii ei sălbatici descoperă fiecare strat complicat al afirmației mele. Știu că ar vrea să mă întrebe la ce mă refer și în acest moment nu o pot minți. Când mă privește așa, ca și cum, într-un fel, chiar contez în lumea ei, ca și cum aș ocupa un loc, undeva, în gândurile ei, mă poate întreba orice. Și o să-i ofer pe tavă toate secretele mele.

— Haide, îi spun, ridicându-mă în picioare și rupând vraja.

Îi întind mâna și îi ofer singurul lucru pe care pot să i-l dau. Singurul lucru pe care sunt în stare să i-l dau: *acum*.

— Vreau să mă uit la *Friends* cu prietena mea.

* * *

— Cred că ăsta este episodul meu preferat, îmi spune Ally, în timp ce jumătate de baton Twizzler îi atârână dintre buze.

Rup o bucată și o bag în gura mea.

— Ai spus asta despre ultimele cinci episoade.

— Știu, dar ăsta este cel mai tare. Este cel în care merg cu toții în Insulele Bermude și părul Monicăi se trezește la viață. Și poartă o mică pălărie albă, deasupra unei căpițe de păr negru, încrețit. Mor de fiecare dată când îl văd!

Clatin din cap și zâmbesc. *Bineînțeles*. Mușchii mei faciali nu au avut atât de mult de lucru de când... de când, ei bine, niciodată. Mă uit la Ally, cuibărită lângă mine, ca o pisică, și cu picioarele goale ascunse sub ea. Urmăresc fascinat cum rostește replicile favorite și râde, chiar dacă știe pe de rost glumele care urmează. Îmi strânge coapsa și se uită râzând la mine. Bine că am fost suficient de înțelept încât să-mi iau un tricou și o pereche de blugi uzați.

— Ce? chicotește ea.

— Nimic. Doar că... e drăguț cât de dependentă ești de chestia asta. Probabil că ai văzut fiecare episod de cel puțin zece ori, dar tot ți se pare amuzant. E un pic înfricoșător. Dar, într-un fel, și adorabil.

— Nu pot să mă abțin, ridică ea din umeri. Este viciul meu. Unii oameni fumează. Alții consumă alcool sau droguri. Eu sunt dependentă de

înghețată și de reluările din serialul *Friends*.

— Foarte tare!

— Și, uneori, când mă simt mai obraznică, mă uit la *Friends* în timp ce mănânc înghețată. Hashtag *BOOM*.

— Bine, asta *chiar e* înfricoșător. Și nu în modul în care crezi tu.

Izbucnim într-un râs ușor, destins, care mă face să o trag mai aproape și să mă hrănesc din căldura și bunătatea ei, ca un demon. Știu că ar trebui să mă opresc. Știu că, indiferent cât de nevinovate ar părea gesturile mele, nu sunt deloc așa. Cu toate astea, nu mă pot opri. Nu pot să o pierd acum. S-ar putea să nu mai ating vreodată un înger.

— Așadar, Justice, tu ce viciu ai? mă întreabă, și întinde mâna după niște bomboane acre. Și să nu îndrăznești să-mi spui că e ceva prostesc și sănătos, cum ar fi înotul sau alergarea, pentru că mă voi vedea nevoită să reevaluez prietenia noastră.

— Nu am vicii.

Se ridică, se întoarce spre mine și mă privește cu neîncredere.

— Pe naiba! Nu există om care să nu aibă un viciu. Haide, trebuie să ai și tu unul. Unul care te face fericit? Promit să nu te judec. Asta dacă nu e ceva ciudat, cum ar fi pornografie cu caprele. Sau papuci Crocs.

Îmi rotesc ochii, clatin din cap și îmi stăpânesc râsul.

— O, Doamne, e ceva ciudat? E pornografie cu capre, nu-i așa? Sau, mai rău, Crocs! Pun pariu că ai o întreagă colecție, în culori diferite! Oh; mamă...

— Nu mă dau în vânt după Crocs.

— ... și eu care credeam că ești normal...

— Și nici după vreun soi de pornografie care implică animale domestice, continui, peste trăncăneala ei.

— Atunci, după ce? Scurpă tot, Drake.

Expir îmi masez ceafa și încerc să o calmez cu un răspuns care să nu mă facă să par un măgar.

Sexul.

Banii.

TU.

Numai faptul că mă gândesc la ea în același context cu celelalte pare greșit, chiar dacă banii și sexul au adus-o la mine.

— Munca, declar.

— Munca? Viciul tău este *munca*?

Aruncă în mine cu o bomboană acră și mă nimerește în umăr.

— Ce fel de viciu e ăsta? E penibil, frate. Rușine!

— Hei, nu e vina mea că nu am fost corupt de mâncare nesănătoasă și seriale proaste. În afară de asta, îmi place ceea ce fac. Este un lucru foarte important pentru mine.

Ally strânge din buze și ochii i se îngustează.

— Hmm... Știi foarte bine ce faci, da? Nu vindeci cancerul și nici nu creezi prăjituri fără calorii.

Ridic o sprânceană.

— Dar tot e important. De asta ai venit aici, nu-i așa?

Își coboară privirea, iar eu mă simt imediat ca un ticălos lipsit de tact, pentru că o șicanez cu prezența ei la Oasis. Sunt ca un pește pe uscat... mă preocup de sentimentele oamenilor, gândesc înainte să-mi dau drumul la gură. ăsta nu sunt eu. ăsta nu este Justice Drake, cel cunoscut și detestat de toată lumea. Cu toate acestea, cu Ally vreau să fiu numai așa. Îmi place persoana în care mă transform, atunci când simt în preajma ei. Pentru prima dată, pot să respir. Pot, pur și simplu, să exist.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să...

— Nu, ai dreptate, îmi spune, clătînând din cap. Ai dreptate. Sunt aici. Și mă bucur că am venit.

— De ce?

Întrebarea îmi zboară de pe buze înainte să o pot opri. Mă roade încă din ziua în care mi-a pus pe jar paradisul singuratic.

Ea scutură iarăși din cap, se uită în jos, la cele câteva dulciuri rămase.

— Am venit pentru că... pentru că am crezut că asta își dorește Evan. M-am gândit să așa putem repara stricăciunile. Dar, imediat, am realizat că nu poți repara ceva complet defect. Ceva ce a fost sortit eșecului încă de la început.

Nu vreau să-i analizez prea mult cuvintele, dar nu-mi pot anihila mugurele de speranță care îmi încolțește în spațiul dintre cutia toracică și piept. În acel spațiu minuscul care bate mai tare atunci când îmi zâmbește cu dinții albi și buzele roz, de parcă aș fi singurul din lume care o poate face să râdă. De parcă aș fi singurul bărbat de pe Pământ pentru care păstrează acele zâmbete.

Este dulce, lipicios și total diferit de felul meu de a fi, dar este adevărat.

Și după mulți ani în care i-am mințit pe toți, inclusiv pe mine, este o dilemă bine-venită.

— Și acum? o întreb, făcând-o să-și întoarcă privirea spre mine.

— Acum?

— Ai spus că te bucuri că ai venit. De ce? De ce acum?

Obrajii i se înroșesc, zâmbeste, și își studiază timid mâinile.

— Am învățat multe. Despre mine și... despre sex. Despre ceea ce îmi place și despre ceea ce îmi doresc.

Își ridică ochii spre mine și zâmbeste obraznic. Probabil, nici nu își dă seama că e obraznic. Dar, după modul în care îl simt, până în vârful penisului... Oh, da, e al dracului de obraznic.

— N-am știut niciodată să îmi exprim sexualitatea. La naiba, de obicei mă folosesc de umor, pentru a-mi ascunde disconfortul ori de câte ori vine vorba de așa ceva. Dar acum mă simt mai încrezătoare și liberă să explorez această nouă latură a mea. Iar asta este foarte, foarte interesant. Așadar, chiar dacă nu are niciun efect și nu pot să-mi repar relația cu Evan... data viitoare o să știu mai bine.

— Data viitoare?

— O să știu cum să fiu o iubită mai bună. Pot să fiu ceea ce vor bărbații.

Am nevoie de fiecare fărâmbă de bun-simț și autocontrol să nu o apuc de umeri, să o scutur cu putere și să îi spun că *este* ceea ce vor bărbații. Că a fost perfect plămădită să fie o zeiță pentru orice bărbat pe care îl înnobilează cu prezența. Nu e nimic în neregulă cu ea, absolut nimic. Dar cum să o fac să vadă și să creadă asta fără să par un șarlatan? Sau mai rău: să îi arăt că sunt unul?

— Trebuie să fii conștientă că indiferent cât de bună ai fi la pat, Evan rămâne Evan.

Mereu va fi un laș și un infidel nenorocit.

Ea se încruntă, dar încuviințează din cap.

— Știu. Am știut-o din ziua în care ne-am căsătorit. Dar totuși... Am crezut că viața de cuplu îl poate schimba. Am crezut că eu îl pot schimba.

— E o concepție greșită foarte des întâlnită, îi explic, și iau un Twizzler. Îi ating ușor nasul cu vârful batonului, în încercarea de a detensiona atmosfera. Ea mușcă momeala, ca un pește flămând.

— Știu, știu, îmi răspunde, mestecând bomboana roșie.

— Și, sincer, nu ar trebui să faci asta. El ar trebui să vrea să se schimbe... pentru tine. Pentru că meriți.

Cu ochii încă lipiți de ai ei, pun bomboana între buze și o ating cu limba exact în locul din care a mușcat ea mai devreme. Îmi urmărește mișcarea și îmi studiază buzele, în timp ce savurează batonul roșu. Este ca și cum aș săruta-o, aș gusta-o. Ca și cum mi-aș hrăni dependența de ea. Nu este nici pe departe suficient, dar este mult mai mult decât ar trebui să fac.

Imaginați-vă muzică porno și lumini difuze, ca în anii 1980, pentru că, în mod normal, acesta ar fi momentul în care i-aș spune femeii să se dezbrace și să-și îngroape fața în poala mea. Dar Ally nu este o femeie oarecare. Și, măritată sau nu, nu aș putea să o tratez așa cum le-am tratat pe multe altele înaintea ei.

Chipul lui Ally se înroșește și se întoarce spre televizor, apoi se cuibărește la locul ei, *locul ei*, lângă mine.

— Îmi retrag cuvintele, o aud spunând, cu un căscat ușor. Țsta este preferatul meu.

Episodul s-a schimbat, dar grupul este încă în Insulele Bermude. Monica își face codițe à la Bo Derek, iar Ross se cuplează cu iubita lui Joey, Charlie. Joey nici nu se poate supăra cu adevărat, pentru că are sens. Ross i se potrivește mai bine; o merită. El nu ar putea să îi ofere lui Charlie ceea ce își dorește. Nu ar putea să o mulțumească niciodată. El e Joey... Joey cel afemeiat și iresponsabil. Nu se va schimba niciodată. Tipii că el nu se schimbă.

Pasiune

Mă plimb nerăbdător pe scenă. Aștept și urmăresc intrarea, ca un vultur. Simt cum neliniștea îmi crește cu fiecare secundă, iar amintirea căldurii lui Ally îmi arde corpul. Nu am fost în stare să simt nimic altceva de când a plecat din brațele mele, în zori, când răsăritul soarelui a aprins cerul dimineții de duminică, transformându-l într-o pânză din vată de zahăr.

Am adormit după ce, în sfârșit, Rachel s-a cuplat cu Joey. Ally s-a cuibărit lângă mine ca o mică pisică sălbatică și și-a ridicat genunchii pe canapea. Cu mâna strânsă pe tricoul meu și părul de foc peste ochii închiși, mi-a folosit corpul pe post de pernă și a început să sforăie ușor, la pieptul meu. M-am trezit când soarele era deja la orizont, la timp pentru a urmări

cum lumina leneșă îi dansează pe chip. Chiar și privită cu ochii grei de somn, era fantastică. Pură și renăscută într-o nouă zi, plină de noi posibilități. Noi oportunități de a fi alături de ea și de a-i lăsa căldura să anihileze ceea ce a rămas dincolo de culmile zimțate ce mărginesc oaza mea.

Când ochii mei o găsesc în mulțime, răsuflu ușurat. Privirea mi se limpezește. Când ea este aproape, sunt mai bun, chiar dacă nu-mi permit plăcerea de a o privi. În cele mai multe zile este mai bine să nu mă uit direct la ea. Aceasta este una dintre ele.

— Știu că sunteți curioase de ce, în această dimineață, v-am cerut să ne întâlnim în amfiteatru. Ei bine, astăzi avem o demonstrație specială. Cu toate acestea, înainte de a începe, o să vă întreb cum v-ați *descurcat* cu tema pe care v-am dat-o la ultimul curs. Cine dorește să povestească tuturor experiența?

Un zâmbet sarcastic mi se așterne pe buze, când observ cum se foiesc pe scaune, în timp ce își imaginează trupurile tremurând în propriile mâini. Nu pot să mă abțin. Asta mă satisface. Indiferent ce simt pentru Ally și pentru viitorul pe care **nu-l** vom putea avea niciodată, nu pot schimba ceea ce sunt. Și nu sunt soțul ei. Așadar, nu ar trebui să conteze că îmi place tot ce fac. Nu ar trebui să conteze că mă excită gândul că o femeie își introduce degetele tremurânde în păsărică umedă, pentru prima dată. Și nu ar trebui să conteze faptul că vreau sex, am nevoie de sex și intenționez să fac sex cât mai curând posibil. Poate că mintea mea nu e foarte împăcată cu asta, dar corpul meu cu siguranță nu simte același lucru. Iar după lecția de astăzi s-ar putea să îl urmeze și ea.

Lacey este prima care ridică mâna și se ridică pe tocurile cui cu ținte. Arată... e puțin spus diferit. Cămașă roșie strâmtă, fără sutien și o fustă scurtă, din piele. Ha! Interesant.

— Evident, pentru mine nu a fost prima oară, începe Lacey, cu o urmă de aroganță în glas.

Câteva colegi își dau ochii peste cap și murmură insulte printre dinți.

— Dar mi-a plăcut foarte mult acea jucărie. A fost foarte... puternică. Joc la cacealma.

— Ce ți-a plăcut la ea, Lacey?

— Păi... a fost...

Se bâlbâie și strânge în pumn cămașa care îi expune pieptul. Roșeața își

croiește drum de pe acea porțiune de piele, pe gât, în sus, până îi ajunge în obraji.

— A fost tare. Intens. Din momentul în care m-a atins, am simțit că îmi pierd controlul. Dar nu voiam să mă opresc. Voiam să apăs mai mult.

Închide ochii și îmi vorbește de parcă am fi singuri, în sala asta mare. Ca și cum mi-ar comunica ceva... dorințele și aspirațiile ei.

— Aveam nevoie de ceva înăuntru.

Fac un pas spre ea și umplu încăperea cu o energie nevăzută. Acum pare mai mică, mai intimă.

— Și ai introdus ceva acolo, Lacey?

Vocea ei este răgușită și plină de dorință.

— Da.

— Și te-ai simțit bine?

Folosesc același ton afectat.

— Da.

Vocea mea coboară și mai mult.

— Ai ajuns la orgasm, Lacey? Ai terminat cu degetele băgate adânc în păsărică?

— D-da, abia șoptește.

— Bine! declar, și bat tare din palme, trezind-o din transă.

Lacey este vizibil agitată de schimbarea bruscă din atmosferă și respirația i se accelerează.

— Acum, să începem.

Dacă asta ar fi fost o lecție obișnuită, dintr-o zi obișnuită, nu ar scăpa atât de ușor. Mi-aș părăsi locul de pe scenă și m-aș așeza în spatele ei, destul de aproape încât să îmi poată simți căldura, dar suficient de departe încât să tremure de dorința de a fi atinsă. I-aș mângâia ușor umerii goi și aș urmări cu fascinație cum i se face pielea de găină. Ea ar tremura de anticipare, dar nu i-aș oferi mai mult. În schimb, mi-aș apropia buzele de urechea ei, astfel încât să-i pot privi în decolteu și să văd cum sfârcurile i se întăresc în sutienul subțire.

Apoi i-aș murmura o comandă, numai pentru ea, iar cuvintele mele ar îmbăta-o și înfricoșa-o, în același timp.

— Arată-mi cum te atingi, Lacey.

Ea mi-ar bolborosi toate motivele pentru care nu ar trebui să facă asta și ar clătina ferm din cap. Dar corpul... Corpul i s-ar înfierbânta de

excitare. S-ar umezi de emoție. Atât de tare, încât i-aș simți mirosul și mi-aș da seama că nu poartă chiloți care să-i estompeze aroma.

Atunci când mâna mea ar atinge-o pe a ei, încă înțeleștată la piept, ea ar tresări, dar nu s-ar retrage. M-ar lăsa să i-o conduc între sâni umflați și mai jos, peste abdomenul plat, unde i-ar atinge peticul de piele expus de marginea ridicată a cămășii. Apoi i-aș lăsa degetele să se joace cu cercelul din buric și i-aș manipula fiecare mișcare, ca și cum micul diamant ar fi de fapt clitorisul. Așa i-aș arăta cum i l-aș stimula.

Când ar începe să suspine și să geamă ușor, i-aș curma suferința și i-aș orienta mâna mai jos, până când și-ar atinge coapsele cu vârfurile degetelor. După care i-aș șopti:

— Haide, Lacey. Atinge-te. Arată-mi cum să te satisfac.

Dar încă nu aș pleca de lângă ea. Încă nu ar fi destul de sigură pe ea. I-ar plăcea să creadă că este, dar i-aș simți bătaile puternice ale inimii. Așa că i-aș conduce mâna între coapse, la spațiul umed care imploră să fie atins. Și-ar dori să o fac eu, dar nu aș face-o, iar asta ar dezamăgi-o. Așa că i-aș spune din nou, de data aceasta cu voce mai groasă, pe un ton mai poruncitor.

— Atinge-ți păsărică, Lacey.

Cu lacrimi de rușine în ochi, și-ar scufunda degetele între pliuri și și-ar stimula clitorisul, așa cum am făcut mai devreme cu bijuteria din buric. S-ar simți umilită și un pic dezgustată, dar ar geme și și-ar lăsa capul să-i cadă pe umărul meu. Nu ar putea să se stăpânească. Deoarece, oricât de jenată ar fi, nimic nu s-ar compara cu excitarea. Iar eu aș sta acolo și aș zâmbi satisfăcut, pentru că am reușit să o corup. Am dezlănțuit demonul adormit sub zidurile inhibiției. Și când ar introduce primul deget adânc înăuntru, în timp ce eu împreună cu alte zece perechi de ochi am privi-o cu uimire, ar simți eliberarea. Și ar ști că nimeni nu ar putea să o mai încătușeze vreodată.

Asta aș face dacă circumstanțele ar fi diferite. Asta am făcut până acum, de nenumărate ori. Dar nu mă excită gândul de a o atinge pe Lacey. Nu-mi face micul diavol să se bucure de posibilitatea de a o transforma în gelatină, aici, în amfiteatru. Mă cam întristează ideea că, în trecut, mi s-a părut un lucru bun. Iar această mică senzație de regret mă enervează la culme.

Micul diavol stă pe umărul meu și îmi biciuiește ceafa cu coada

ascuțită, după care mi-o înfige în piele. *Tâmpitule!* îmi șoptește la ureche. Nu am cum să mă supăr pe el.

* * *

— O, da... da. Acolo, iubire. Oh, Doamne, da!

— Stop!

Mă apropii cât de mult posibil de cuplul poziționat în mijlocul scenei. Se uită la mine cu ochi flămânzi, dar își opresc mișcările. Bărbatul este adânc îngropat în pășărică fierbinte și umedă a partenerei lui. Își folosește toată stăpânirea de sine pentru a nu împinge din nou. Pieptul gol al femeii tremură odată cu respirația ei sacadată și se reazemă de fotoliul din piele, cu formă ciudată, care îi ridică pelvisul.

Exact.

Ne uităm la oameni care fac sex.

De ce sunteți surprinși?

Cuplul este format din soț și soție, care predau Tantra Yoga în California. De asemenea, sunt cunoscuți pentru prestarea de spectacole de sex online, asemănătoare cu cel pe care ni-l oferă astăzi. Singura diferență este că eu îi plătesc un pic mai mult de trei dolari pe minut.

— Ați văzut cum împinge Brad în Laura? vorbiți-mi despre ea. Ce ați observat că face? le întreb.

Așa cum era de așteptat, nimeni nu spune un cuvânt.

— Bine, din moment ce, evident, nu sunteți atente, vreau să urmăriți mâinile Laurei. Veți observa că sunt în continuă mișcare: se încleștează pe scaun, îi ciupesc sfârcurile, apucă fesele lui Brad și îl împing mai adânc. Mâinile nemișcate sunt un semn al sexului prost. Ar trebui să vă pipăiți partenerii ca niște leoaice în călduri. Să-i faceți să simtă că sunteți atât de copleșite de plăcere, încât pur și simplu nu puteți sta nemișcate. OK? Continuați.

Cuplul continuă partida. Brad îi ține Laurei coapsele depărtate și se mișcă în ea, la început încet. Apoi prinde viteză și i-o trage ca un apucat. Laura îi cântă numele, în timp ce își trece unghiile peste pieptul lui gol.

— Vedeți? Urmăriți ceea ce face, le îndemn, când degetele ei coboară, pentru a-și stimula clitorisul. Și vedeți cum se uită la el? Cum își susțin privirile? Ce credeți că reprezintă această acțiune simplă?

— Intimitate, strigă cineva, peste gemetele celor doi.

— Corect, încuviințez eu din cap. Și mai ce?

— Uniune.

— Pasiune.

— Exact.

Mă plimb pe scenă, de parcă la câțiva metri de mine nu ar avea loc un spectacol live de sex.

— Există două tipuri de iubite, doamnelor. Genul care regulează și genul care este regulat. Să fiți întotdeauna genul care regulează. Indiferent în ce poziție vă aflați, să fiți pasionale. Să fiți active. Să vă dedicați complet momentului.

Le zâmbesc încurajator, pentru că progresul lor îmi provoacă un sentiment de mândrie.

— Acum, haideți să vedem cât de bine călărește Laura.

Din nou, cei doi se mișcă ușor, în sincron perfect. Brad își lipește spatele de scaunul tantra, iar Laura îl încalecă și se lasă încet pe lungimea lui, tresărind la adâncimea pe care i-o oferă noua poziție.

— Câte dintre voi se uită la filme porno? le întreb.

Mai multe femei ridică mâinile, fără urmă de ezitare. Nici nu mă uit în direcția lui Ally, să văd dacă este printre ele.

— Bine. Obişnuiți-vă să vă uitați. Puteți învăța foarte multe lucruri despre pozițiile sexuale și despre manevre pe care partenerii voștri ar putea fi interesați să le încerce. Nu toată pornografia este creată la fel; sigur există lucruri care pot mulțumi pe toată lumea.

Laura începe să se balanseze din ce în ce mai repede, cu pumnii încleștați în părul lui Brad, în timp ce sare sălbatic. El o apucă de șolduri și împinge în sus, întâlnindu-i mișcările intense, apoi întinde mâna și o plesnește peste fund.

— Nu vă speriați de câteva palme la fund, doamnelor. Poate fi plăcut pentru amândoi, iar asta nu înseamnă că sunteți masochiste sau altceva de genul ăsta. Partenerii voștri nu vă vor judeca. Vor crede că este nemaipomenit de excitant.

Toți ochii rămân fixați pe dansul licențios care se desfășoară între pereții amfiteatrului. Nimeni nu vorbește; nimeni nu clipește. Este seducător și hipnotizant, ca și cum ai privi două animale în sălbăticie, care se mușcă și se zbat, în încercarea de a se domina unul pe celălalt și de a-și satisface nevoile carnale. Actul natural, intim, mă fascinează la fel de mult cât mă înfierbântă. Poate chiar mai mult. Este linia de bază a naturii umane,

în cea mai frumoasă formă a sa.

Laura țipă și își vânează orgasmul, iar Brad se ridică să îi ia sfârcul în gură, gemând pe pielea înfiorată. Încearcă să se rețină, să recâștige controlul, pentru a continua să o simtă, să o posed. E mult prea bine, nu se poate opri acum.

Prins în frenezia actului, privesc spre public, îi cântăresc reacțiile și totul... se oprește. Laura și Brad se îndepărtează, iar gemetele lor se transformă în șoapte. Suspinele fierbinți ale femeilor, scârțâitul scaunelor atunci când își încrucișează picioarele. Toate dispar, iar eu mă scufund într-un bazin plin cu apă verde-albăstruie, rece ca gheața, care mă trezește din gânduri.

Ally se uită la mine, *în mine*, cu ochii sălbatici, iar nuanța stacojie a obrajilor ei se pierde în cascada de păr roșu. Buzele ei pline sunt ușor întredeschise, ca și cum ar vrea să îmi spună ceva, dar nu face altceva decât să mă privească insistent. Poate tresare. Poate suspină. Poate că nu-și găsește cuvintele, exact ca mine.

Știu ce se întâmplă acum, la numai câțiva metri de mine. Dar nu o pot auzi pe Laura cum își țipă plăcerea și se sprijină pe Brad atunci când păsărică i se contractă. Nu îl văd cum zvâcnește, când mușchii ei interiori îl strâng și îi mulg orgasmul. Nu îmi pasă decât de îngerul înflăcărat din fața mea. Orice altceva nu este decât zgomotul de fond. Mut, incolor și nesemnificativ.

Ea se frământă în scaun și privirea îi coboară în poală, eliberându-mă. Mă uit cum Brad și Laura coboară din extaz, se sărută și se ating reciproc, în timp ce corpurile lor tremură. Și totuși, nu simt nimic. Am devenit imun la tot.

Îmi plimb privirea prin încăpere și surprind confuzia celor unsprezece femei care îmi așteaptă instrucțiile.

— Ăăă, hmm... hmm...

Îmi drag vocea și încerc din nou, dar cuvintele pur și simplu nu ies. Ally mi-a furat suflarea și m-a transformat într-un bâlbâit penibil. Nu mai este nimic de spus, *nu mă simt în stare* să mai adaug ceva.

Așa că fac singurul lucru pe care pot să îl fac acum și care nu pune în pericol nimic din ceea ce am crezut că îmi doresc.

Mă întorc și plec.

Reflecție

Trebuie să i-o trag.

Nu am altă soluție. Este singurul lucru care îmi va limpezi mintea și mă va readuce acolo unde trebuie să fiu. Așa că, da... o să i-o trag. Oricum asta își dorește și ea și este, fără doar și poate, lucrul de care am nevoie. O să mă simt bine; ei o să-i placă. Și atunci când boșele nu o să-mi mai fie la fel de grele precum conștiința, o să merg mai departe și o să-mi termin treaba pe care am fost plătit să o fac. Pur și simplu.

Degetul îmi zăbovește deasupra pictogramei de apel și ezitarea îmi invadează corpul, ca acarienii. *Fă-o și gata, fătălăule. Doar știi că vrei.*

Chiar vreau. *Rău de tot.* Dar nu din motivele pentru care ar trebui să vreau.

Trebuie să fac sex cu ea. *Trebuie.*

La dracu'.

Abia ating cu degetul mare pictograma telefonului și începe să sune. Câteva momente mai târziu mă întâmpină vocea ei, plină de surpriză și încântare.

— Justice?

— Da.

— Mă bucur tare mult că ai sunat.

Știe ce înseamnă asta. Erin așteaptă momentul ăsta de ani de zile. A citit totul pe fața mea, acum câteva zile, când a fost aici: disperarea, confuzia. Sentimentul de vinovăție. Și-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să mă întorc în genunchi și să-i cer păsărică roz, frumoasă și sâinii perfecți. Care bărbat n-ar face la fel?

Cât de tare te bucuri? o întreb, cu vocea joasă și răgușită.

Spre deosebire de Jewel și Candi, Erin trebuie, mai întâi, să fie prețuită și dezmiertată. Sincer să fiu, aș fi putut să le chem pe ele, dar mi-e poftă de altceva... ceva mai intim. Plus de asta, ele două sunt la fel de pătrunzătoare ca mine, atunci când interpretează limbajul corpului. Și-ar da seama de la o poștă că încerc să-mi distrag atenția. Deja suspectează ceva.

Un sunet erotic, de plăcere, se aude din gâtul lui Erin.

— Mă bucur foarte tare, Justice. Aș vrea să fiu acolo, ca să poți ajunge între coapsele mele și să simți cât sunt de fericită.

Asta ar fi trebuit, cel puțin, să-mi stârnească interesul. Poate chiar și câteva furnicături, acolo, jos. Dar nu. Nimic.

— Vrei să fii aici?

Perfect. O să-i intru în joc. O mică partidă de-a șoarecele și pisica o să-mi pună sângele în mișcare.

— Tu ce crezi? Își joacă impecabil rolul.

Sunt gata să îi spun să își facă bagajele și să meargă la aeroport, unde o așteaptă un bilet la clasa întâi, când niște bubuituri îmi răsună în creier. Oare greierele Jiminy s-o fi hotărât, în sfârșit, să își facă datoria? Sau micul diavol a conceput încă un plan, pentru a ne satisface nevoile licențioase?

— Auzi ce prostii scornesc! Trebuie să ies mai mult în lume.

Bătăile răsună din nou și îmi dau seama că nu sunt doar în imaginația mea. Se aud la ușă.

Mă îndrept spre cea mai apropiată draperie și mă uit afară, cu telefonul încă la ureche. Regret imediat ce privirea îmi cade asupra ei, atât de strălucitoare, frumoasă, vie.

Nu vreau pe cineva strălucitor, frumos și viu. Vreau pe cineva întunecat, necinstit și rușinos. Asta merită oamenii ca mine.

— Ăăă, alo? Justice? strigă Erin în telefon.

O ignor și merg să deschid ușa de la intrare, mult mai rapid decât este acceptabil pentru un om ca mine.

— Hei! zâmbește Ally.

Ally zâmbește. Este ca un vers de cântec sau ca un vechi proverb.

— Hei! expir ușurat, ca și cum nu aș fi putut respira cu ușurință fără prezența ei aici. Urăsc modul în care corpul meu o recunoaște. Cum reacționează atât de diferit la ea decât la oricine altcineva. Asta îi oferă putere asupra mea, ceva ce nimeni nu a mai avut din ziua în care m-am retras din lumea ei.

— Pot să intru?

— Alo? Aaalooo?

Rahat! *Erin.*

— Te sun mai târziu, murmur în telefon.

Ally ridică suspicioasă o sprânceană.

— Poftim? se răstește Erin, cu voce tare. Cine-i aia? Cine e acolo?

— Poate ar fi bine să revin mai târziu, șoptește Ally, peste scârțâitul

enervat al lui Erin. Clatin din cap că nu și ridic un deget, când încearcă să se retragă. Apoi mă întorc cu spatele, pentru a o trata pe Erin așa cum se cuvine.

— Nu e treaba ta pe cine primesc eu în casă, îi spun în telefon, cu vocea atât de rece, încât flori de gheață aproape că acoperă ecranul tactil. Ai înțeles? Ești un simplu angajat, nimic mai mult. Dar, data viitoare când îți mai trece prin cap să mă iei la întrebări, nu vei mai fi nici atât.

Întrerup convorbirea, să nu îmi pierd cumpătul și să o sperii pe Ally atât de tare, încât să nu mai vină niciodată. Revin ușor spre ea, sperând, rugându-mă să fie încă acolo.

— Uau, exclamă ea, cu o privire amuzată. Uită-te la tine, șeful, pocnind din bici. Au!

— Pocnind din bici? rânjesc, apoi fac un pas într-o parte, ca să poată intra.

Îi mângâi obrazul cu un singur deget atunci când trece pe lângă mine.

— Ți-ai dori tu să fii atât de norocoasă!

— Domnule Drake, cumva flirtezi cu mine, mă întreabă, răsucindu-se spre mine, cu o mână în sold.

Închid ușa din față, mă reazem de ea și îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu știu. Depinde de motivul pentru care ai venit aici, îi zâmbesc ștrengărește, iar senzația de disconfort, prezentă mai devreme, dispare numaidecât.

Pe fața lui Ally se citește ezitarea și se uită în podea.

— E jenant. Ceea ce e o prostie, din moment ce deja am salivat pe tine și probabil m-ai auzit sforăind. Oricum, o să uităm că s-a întâmplat, ai înțeles?

Mă dezlipesc de ușă, apoi mă așez direct în fața ei și îi prind obrații în mâini, pentru a-i opri trăncăneala. E atât de fină și simt cum pielea i se încălzește în palmele mele. Ca și cum aș atinge focul.

— Cu ce îți pot fi de folos, Ally?

Mă privește cu uimire în ochii prea mari și buzele i se întredeschid, iar eu îi urmăresc fiecare mișcare. Asta ar putea fi șansa mea. Acesta ar putea fi momentul în care îmi mărturisesc păcatele și sărut acest înger frumos. Pentru prima dată, aș putea gusta Paradisul.

Fă-o. Uită-te la ea, te imploră să o faci.

Ar fi atât de ușor să o sărut pe Ally! Să o ating, să o strâng în brațe, să

o savurez... Ar fi ca și cum aş respira.

Vreau să respir. Vreau să o inhalez în orice mod posibil. Vreau ca viața ei să o susțină pe a mea și inimile să ne bată la unison.

Dar nu vreau să o întinez. Nu vreau să fie la fel ca mine. O infidelă. O deturnată. O paria. Merită ceva mai bun, iar eu nu sunt mai bun. Nu sunt mai bun decât ceea ce are deja, adică Evan.

Nu mă vrea pe mine. Îl are pe el.

Concluzia mă lovește în moalele capului și mă îndepărtez de ea, eliberându-i obrazii din mâini. Ally clipește rapid, de parcă s-ar fi trezit dintr-o transă.

— Păi, ăăă, da. Am nevoie de ajutorul tău.

Îmi trec degetele prin părul tuns scurt, doar ca să am ceva de făcut. Apoi mă duc la bucătărie, să-mi iau ceva de băut, pentru a-mi umezi gura uscată. Iau un ceainic. Nu. N-o să mă satisfacă. Suc? Apă?

Vin. Când ai dubii, alege mereu vin. Ridic sticla și ea încuviințează din cap, așa că scot două pahare și le umplu cu lichidul bogat, catifelat. Ally mă întâmpină la jumătatea drumului, pentru a-l lua pe al ei.

— Așa cum spuneam... începe, înainte de a lua o înghițitură mare. Am nevoie de ajutor.

— Mi-ai spus. Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Deoarece aş putea să fac o listă scurtă cu lucruri la care ai nevoie de ajutor. Ajutor de specialitate.

— Eeei se agită ea, cu o falsă indignare. Am exersat foarte mult ca să ajung atât de magnific de neîndemânatică. Frate, eu am fost neîndemânatică încă de dinainte să fie la modă. Sunt pionieră în această mișcare.

Chicotesc și iau o gură de vin.

— Neîndemânarea nu a fost niciodată la modă. Numai oamenii ciudați pot să creadă așa ceva.

Încă o dată ajungem la această comunicare ușoară. Fără așteptări. Fără jocuri. Pur și simplu ne ținem companie. Eu râd la glumele ei plictisitoare. Ea clatină din cap. Ori de câte ori mă uit la ea, îmi zâmbeste. Îi zâmbesc și eu, la rândul meu.

Cum am putut să îmi închipui că există loc pentru mai mult?

— Să revenim. Acum, serios, am nevoie de ajutor.

— Cu ce?

Îmi termin vinul și merg să umplu ambele pahare.

— Trebuie să îți mărturisesc ceva: sunt o dansatoare oribilă. Știu la ce te gândești: cum poate o persoană atât de *grațioasă* și *elegantă* să danseze atât de prost? Dar este adevărat. Trist, dar adevărat. Și de când au venit Candi și Jewel am fost foarte conștientă de acest lucru. Așa că mă întrebam dacă ai putea să mă ajuți, bunul meu prieten.

— Să te ajut?

Ea își învârte în jurul degetului o buclă roșcată.

— Să mă înveți să dansez.

Pun paharul pe cea mai apropiată suprafață și ridic mâinile, pentru ca răspunsul meu să nu poată fi înțeleș greșit.

— Nu!

— Ei, haide! Ai spus că ești mereu aici pentru a ne ajuta la nevoie. Orice nevoie. Și eu trebuie să învăț cum să dansez ca o prostituată. Cum să-mi pun în valoare bunurile cu care m-a înzestrat Mama Natură. Cum să-mi scutur poponeața.

Ally lasă paharul jos și își încrucișează brațele la piept. Apoi vine spre mine, cu un zâmbet obraznic.

Te rog, hai, te rog, Justice Drake. Mă înveți să mă mișc pe hip-hop?

Nici nu pot pretinde că mă enervează. E atât de adorabilă, când se uită la mine, cu ochii plini de obraznicie nevinovată! Zâmbesc și clatin din cap, dar știu că nu am nicio șansă împotriva superputerii ei ridicole.

— Bine, expir, apoi îmi dau ochii peste cap.

— Bine? Privirea îi dansează de plăcere.

— Bine. O să te ajut.

Scoate acel sunet de porc sau pisică pe moarte și începe să sară în sus. Apoi mă prinde de umeri. Și se întâmplă. Buzele ei mă ating, mă sărută. Totul se petrece într-o jumătate de milisecundă, după care se retrage la fel de repede, de parcă nici nu realizează ceea ce mi-a făcut. Pentru ea este doar un sărut nevinovat pe obraz. Pentru mine este suficient să-mi facă scula să încerce să-mi descheie manual fermoarul pantalonilor, în speranța că va primi și ea un sărut.

Ally își croiește drum spre sistemul audio Bose, aflat pe raftul de divertisment, și conectează la el un mic iPod roz, pe care îl scoate din buzunarul cardiganului.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine: nu am pic de ritm și am fost

binecuvântată cu darul crud de a avea două picioare stângi. Așadar, fii blând cu mine.

Cuvintele pe care le-a folosit mă fac să ridic o sprânceană, dar ea observă. Răsfoiește preocupată lista cu melodii.

— De unde știi că pot să dansez?

Mă privește cu coada ochiului, în timp ce răsuțește butonul de volum.

— Te-am văzut cu acele stripteuze. Sunt convinsă că știi exact ce fel de dansuri preferă bărbații.

Sunete joase, de bas, penetrează încăperea, acompaniate de tobe electronice. Inițial, sunt complet surprins. Apoi, aproape râd cu lacrimi de ironia alegerii sale muzicale. Ally își smulge cardiganul și îl învârte deasupra capului, râzând isteric.

— Haide, Magic Mike^[13]! Arată-mi cum să călăresc poneiul!

Și are perfectă dreptate: fata asta habar nu are să danseze. Nu ar putea s-o facă nici dacă însăși viața ei ar depinde de asta.

Face o versiune remixată a dansului găinii drogate, apoi încearcă Twerk^[14]. Și chiar dacă nimeni nu ar trebui să adopte acest stil prostesc de dans, nici bărbații, nici femeile, nici copiii, Ally cu siguranță nu ar trebui să îl încerce niciodată. Absolut niciodată. La început, am impresia că are crampe la fund. Sau că posteriorul i-a adormit și încearcă să îl trezească. Nici nu reușesc să o întreb. Sunt mult prea copleșit de comicul situației, pentru a putea pronunța cuvinte coerente. La naiba, până și *eu* horcăi un pic.

— Oh... Doamne, oprește-te! Oprește-te! Mă... omori!

— Ce e? mă întreabă cu inocență, încă tremurând, aplecată.

Se concentrează mai mult.

Îmi iese mișcarea? Se vede ceva? Exersezi de câteva săptămâni bune!

— Ally! Oprește-te! O să te rănești!

Mă aplec, îmi așez mâinile pe genunchi și încerc să-mi recapăt suflarea. Mă uit din nou la ea și o văd că aplaudă, apoi încearcă să-și lege fundul în același ritm cu bătaia din palme. Mă pufnește iarăși râsul și lacrimile mi se rostogolesc pe față.

— Nu mai contează. Mă descurc. Sunt bună la rahatul ăsta. Sunt mai bună ca Miley Cyrus!

Rad atât de tare, meat mă apucă tusea și aproape cad în genunchi de epuizare.

Dacă nu te oprești, o să mă înec! Mă omori cu mișcările tale oribile!

Într-un final, se ridică și pune o mână în șold.

Păi, ce nu fac bine? Cum să învăț dacă tu râzi de mine?

Încearcă să îmi arunce o privire serioasă, supărată, dar un zâmbet îi apare în colțul gurii.

Când nu și-l mai poate stăpâni, izbucnește în râs, odată cu mine, până când ajungem amândoi pe podea și ne ținem de burtă.

Ți-am spus că nu pot să dansez! îmi amintește ea și mă împunge cu un deget în braț.

Avem nevoie de zece minute pentru a ne recăpăta respirația. Ori de câte ori cred că am reușit, am un flashback cu ea aplecată, cu șoldurile înguste hotărâte să îi pună fesele în mișcare și cu expresia aia de pură determinare pe chip. Din fericire, melodia s-a terminat de mult și a început una mai puțin nefericită, altfel, cel mai probabil, mi-aș fi rupt splina.

— La naiba, Ally. Nu poți. Chiar nu poți.

Se răsucesce pe o parte și se uită la mine, cu câteva lacrimi de râs încă în ochi.

Deci, crezi... crezi că de asta face Evan ceea ce face? Adică, dacă nu sunt în stare să dau din fund, probabil nu pot să fac nici... alte lucruri, nu-i așa?

Mă întorc și eu cu fața spre ea. Amuzamentul pe care îl simțeam cu doar câteva secunde în urmă este înlocuit de un sentiment mult mai ciudat. Este un soi de tristețe, compasiune și furie, toate la un loc, strânse într-un gol, în pieptul meu. Este prea intens, prea complex pentru a putea fi descris. Dar îl simt. Îl simt pentru Ally.

— Haide, îi spun, ridicându-mă în picioare.

Îi întind mâna și o ajut.

— N-aș putea să mi-o iert niciodată dacă te-aș lăsa să crezi că toate mișcările alea au ceva de-a face cu dansul.

Ally mă lasă să o trag în sus, apoi își netezește rochia peste șolduri.

— Ei bine... Atunci, ce crezi că este?

Îi ating puntea nasului, presărată cu pistrui.

— O criză.

* * *

— Cum, așa?

— Da, exact așa. Lasă-ți șoldurile un pic mai moi.

— Așa?

— Da. Bine. Acum freacă-ți fundul de mine.

Știu la ce vă gândiți.

Evident, o caut cu lumânarea. Probabil simt un masochist care se simte satisfăcut când are ouăle vinete. Dar, ascultați-mă.

Ally avea nevoie de ajutor și după ce am văzut-o atât de vulnerabilă și expusă, cum se agață de orice firicel de speranță că i-ar putea capta atenția lui Evan, a trebuit să fac tot ce mi-a stat în puteri.

În plus, chiar am vrut să simt cum se freacă cu fundul de mine, în timp ce o strâng de șolduri. Eh, doar sunt bărbat. Dați-mă în judecată.

— Mă simt prost, îmi spune ea, pufnind.

Simt cum încearcă să se îndepărteze, dar o strâng mai tare și blestem stratul subțire de bumbac moale, care nu-mi lasă degetele să îi atingă pielea. Puțin îmi pasă dacă îmi simte erecția lipită de fundul ei. Într-un fel, chiar vreau să mi-o simtă. Poate că așa o să-și facă măcar o vagă idee despre ceea ce-mi face.

— Totuși, nu arăți prost. Ar trebui să te vezi.

— Într-adevăr?

Lovit de o subită idee genială, o învârt cu fața spre mine.

— Într-adevăr. Hai să-ți arăt.

O conduc pe Ally în dormitorul meu exact când cântecul se schimbă în ceva lent, senzual și, în același timp, provocator. În cameră este întuneric. Singura care ne ușurează drumul este lumina din hol. Aprind o lampă de pe noptieră și iluminez spațiul suficient cât să poată observa și ea ceea ce văd eu.

— Stai aici, îi poruncesc blând, și o așez în fața oglinzii de perete, cu ramă aurită, care se află exact lângă șifonier.

— Sper că glumești, nu? Vrei să dansezi în fața acestei oglinzi?

Îmi reiau poziția din spatele ei, lăsând numai câțiva centimetri între corpurile noastre.

— Ai vrut să vezi cât de sexy arăți. Asta e ocazia perfectă.

Lumina moale îi conturează pomeții și buzele, în timp ce mă privește prin oglindă.

— Dar... asta este atât de...

Vocea ei este doar o șoaptă răgușită, dar o aud foarte clar. Din acest unghi, o pot vedea în întregime. Îi pot admira culoarea pielii înfierbântate

și modul în care roșeața i se răspândește de pe față, către sâni. Pot să observ cum pleoapele îi cad și îi acoperă ochii atunci când își balansează șoldurile dintr-o parte în alta, de parcă ar fi îmbătată de energia care ne traversează corpurile. Iar ea poate să vadă cum mâna mea se întinde în jurul taliei sale și i se odihnește pe abdomen, apoi o apasă în mine, în timp ce eu împing ușor în ea.

Ally deschide ușor gura și ceva flămând și animalic îi scapă de pe buze. Continuă să se miște, să-și unduiască trupul odată cu al meu, pe ritmul muzicii. Melodia este lentă, însă ritmul e înnebunitor, ca sexul audio. Simt bătaia tobelor în piept, notele chitarei în suflet. Mișcările mele sunt atât de fluide și de instinctuale, de parcă aș pătrunde în Ally chiar aici, chiar acum. De parcă i-aș trage-o pe la spate, aici, în fața acestei oglinzi, și aș privi cum se dezintegrează în brațele mele.

Măinile mele îi urcă de pe abdomen pe torace și simt cum începe să respire mai profund, ca și cum fiecare inspirație ar fi prețioasă. Cu toate acestea, în acest moment, pare complet relaxată. Atât de liniștită, încât își închide ochii și se lasă învăluită de muzică și senzații. Și când o văd cum își mușcă buza de jos, cu capul sprijinit de pieptul meu, mă las învăluit de ea.

Acesta este punctul în care ar trebui să mă opresc. Acum ar trebui să fac o glumă proastă, care să spulbere tensiunea palpabilă dintre trupurile noastre lipite, pieptul meu de spatele ei, pelvisul meu de curbura fundului ei. Este ceea ce ar face un bărbat inteligent și responsabil. Este ceea ce aș face dacă m-aș afla într-un alt timp, cu o altă fată, într-o altă viață. Dar trăiesc în prezent și nu pot vedea dincolo de formele ei ferme cuibărite lângă ale mele. Nu pot simți nimic altceva decât felul în care corpul meu se potrivește pe al ei ca o mânășă, și mâinile ei îmi alunecă pe gât, în sus, apoi mi se împletesc în păr.

Își întoarce fața spre a mea și respirația ei îmi mângâie gâtul, ca un sărut șoptit. O trag mai aproape, iar buzele mele abia îi ating fruntea. Nu tresare, ci rămâne cu ochii închiși, în timp ce continuăm să ne mișcăm împreună. Buzele mi se mută mai jos, pe pleoapele catifelate, apoi pe obrazul ei fierbinte. Iar atunci când nu schițează niciun gest de protest, spațiul și timpul dispar sub apăsarea acestui moment.

Gura mea o întâlnește pe a ei, de parcă s-ar cunoaște de o veșnicie. De parcă nu ar mai fi sărutat niciodată alte buze atât de moi, atât de dulci. Ele

mi se supun și limba mea o atinge pe a ei, la început ușor, în timp ce ne descoperim gustul unul celuilalt. După care devenim amândoi numai foame și pasiune, iar Ally își întoarce corpul cu fața spre al meu și permite gurii mele să se conecteze pe deplin cu a ei.

Comunicăm fără cuvinte, prin gemete guturale și mâini încleștate în păr sau haine. O împing spre oglindă, până se lipește de ea, și îi încadrez fața cu palmele, ca să o pot savura mai adânc. Își ridică o coapsă pe șoldul meu, iar eu i-o apuc cu lăcomie și îi ridic trupul cu palmele. Ally își înfășoară picioarele în jurul taliei mele și își încrucișează gleznele, oferind acces mâinilor mele la pielea descoperită de rochia ei ridicată. Ar trebui să fiu blând și să înaintez ușor, dar ard de dorință. Focul e mult prea mistuitor și nu îmi permite să mă gândesc la o posibilă înfrânare, sau la o scurtă oprire pentru a respira.

Degetele mele îi frământă fesele, îmi frec erecția masivă pe sexul ei abia acoperit cu materialul subțire. O reglez peste bumbac și dantelă, în timp ce gura mea face dragoste cu maxilarul și gâtul ei. La naiba cu toate hainele! Vreau să dispară. Trebuie să îi simt pielea lipită de a mea. Trebuie să îi provoc gemete cu mai mult decât sărutări. Buzele și limba mea trebuie să îi guste părțile atât de umede și alunecoase, încât să le pot simți căldura chiar și prin stofa pantalonilor.

— *Stai!*

Nu pot să-mi dau seama dacă e o șoptă sau un scâncet, sau dacă este doar imaginația mea. Greierele Jiminy poate să se ducă dracului, cu tot cu discursurile sale, care îmi înmoaie scula.

— Stai, Justice. Stai! Oprește-te!

Apă rece ca gheața îmi inundă venele și îmi stinge incendiul din vintre. O las jos pe Ally și fac un pas înapoi, pentru a-i permite să își netezească hainele șifonate. Să poată șterge orice dovadă că am fost între picioarele ei și am transformat-o într-un cocteil răvășit de gură înfometată, mâini frenetice și gemete pasionale.

Preț de o secundă prelungită, închid ochii, oftez exasperat și mă străduiesc să îmi calmez bătăile inimii. Ally încearcă cu disperare să își netezească părul. Își atinge buzele și încremenește, ca și cum amintirea lor contopite cu ale mele abia acum iese la suprafață.

— O, Dumnezeu! șoptește ea. O, Doamne, ce-am făcut?

— Ally... pășesc spre ea, cu brațul întins, dar nu îndrăznesc să o ating.

Ally, totul e în regulă. Nu este atât de rău cum îți închipui.

În cele din urmă ridică privirea spre mine, pentru prima dată de când am adus-o în fața oglinzii. Primele stele căzătoare se topesc și îi alunecă pe obraji, iar buzele îi tremură.

— Sunt *măritată*, Justice! Ba este atât de rău cum îmi închipui. Nu sunt vreun fel de... curvă... care pur și simplu se sărută cu tipi care nu sunt soțul ei. Eu nu sunt așa! Nimic din toate acestea... nimic din toate astea nu mă caracterizează!

De data asta o apuc de umeri și o forțez să mă privească.

— Ally, ba *ești* așa. Te caracterizează. Cu mine poți să fii oricât de neîndemânică, prostuță și ciudată vrei. Nu mă interesează dacă părul îți stă perfect sau dacă porți haine de firmă. Nu dau doi bani pe cunoștințele tale sau pe școlile pe care le-ai urmat. Și, cu siguranță, mă doare în cot de Evan, care nu ar ști cum să fie loial și onest nici dacă ar avea un pistol la tâmplă. Așa că, dracu' să-l ia! Și nu te simți vinovată pentru că, în sfârșit, ai reușit să preiei controlul asupra dorințelor tale. Ai vrut să mă săruți, Ally. Ți-ai dorit să mă săruți la fel de mult cum mi-am dorit și eu.

— Nu, îmi răspunde, clătinând cu încăpățânare din cap.

Îmi dă mâinile la o parte și se întoarce cu spatele.

— Nu vreau așa ceva. Nu vreau să fiu o infidelă.

— Nu ești o persoană rea, Ally. Nu este greșit să simți ceea ce simți.

Ea scutură încă o dată din cap și aproape fuge din dormitor. O urmez imediat și refuz să îi permit să nege atracția pură dintre noi, care s-a manifestat încă din prima zi.

— Nu poți să te ascunzi. Nu poți, pur și simplu, să te porți ca și cum nu ar fi nimic între noi.

Se apleacă să își ridice cardiganul și clatină în continuare din cap, refuză să mă privească. Nu respinge numai ideea sărutului nostru, mă respinge și pe *mine*. A terminat cu mine. Nu merit nici măcar un răspuns, nici măcar o privire. Am fost concediat. Nu mai are nevoie de mine.

Durere amestecată cu furie îmi fierbe prin pori și alerg după ea când încearcă să iasă pe ușă.

— Serios, Ally? După tot timpul pe care l-am petrecut aici, în camera asta nenorocită, vorbind, râzând și *doar lenevind* vrei să te porți ca și cum nici măcar nu aș conta pentru tine? Ca și cum nimic din ceea ce simțim nu are importanță? Spune-mi că nu are importanță, Ally. Întoarce-

te, dracului, cu fața la mine și spune-mi că nu ți-ai dorit să se întâmple ceea ce s-a întâmplat mai devreme!

Stă cu mana pe Clanță și cu fruntea lipită de ușă. Nu pot să mă abțin. Nu pot să suport distanța asta dintre noi. Nu pot să pierd acest înger, ca apoi să fiu aruncat pentru totdeauna în infern, de unul singur. Într-un ultim act de disperare și nebunie, o cuprind cu brațele și îi acopăr trupul cu al meu. Vreau să fie la fel de pătrunsă de mine cum sunt eu de ea.

— Te rog, Ally. Rămâi, îi șoptesc insistent, apoi îi sărut urechea. Rămâi sau spune-mi că nu îți dorești asta. Spune-mi că sunt un prost și că nu ar trebui să te vreau atât de mult.

Aud zgomotul făcut de ușa deschisă și speranța mi se împrăștie ca sticla spartă, apoi se prăbușește în tărâmul viselor spulberate și al momentelor furate. Un tărâm în care zâmbetele lui Ally sunt mai strălucitoare decât razele soarelui, iar râsul ei este sunetul fericirii pure, neprihănite.

— Ești un prost, țipă ea, și fuge din brațele mele.

Fuge de mine.

— Și nu-mi doresc asta.

O parte din mine stă în cadrul ușii și așteaptă să se întoarcă. Speră că o să se răzgândească și o să mă aleagă pe mine. *Pe noi.*

Cealaltă parte zace înecată pe fundul piscinei, în timp ce un milion de stele minuscule mă privesc pline de milă.

Suferință

— Lecția de astăzi este, de fapt, foarte simplă. Așadar, haideți să trecem direct la subiect. Deschideți pachetele din fața voastră.

Aștept sunetele încuietorilor metalice și cele unsprezece reacții oripilate, dar nu mă uit la niciuna dintre ele. Nu stabilesc contact vizual. Nu astăzi.

— Ce se presupune că ar trebui să facem cu astea?

Lorinda. Sau poate Maryanne. Sau... să mor dacă îmi pasă.

— Să le sugeți.

— Poftim? întreabă o altă doamnă Scoală-Sculă Habarnescu.

— Veți învăța cum să le sugeți, le explic, mai tare, și vocea mea răsună în toată sala.

Închid ochii, număr până la zece și încerc să îmi stăpânesc sentimentele

și să mă comport normal.

— Acum, dacă sunteți drăguțe să vă scoateți vibratoarele din cutii și să folosiți ventuzele de la bază pentru a le lipi de mesele din fața voastră, putem începe.

— Tu chiar te aștepti să facem asta? Întreabă o alta, iar vocea ei plângăcioasă mă face să mă cutremur. E dezgustător și degradant.

— Și tocmai aceste idei preconcepute împing scula soțului în gura menajerei.

— Asta-i de-a dreptul scârbos!

— E adevărul gol goluț.

Îmi masez ceafa și inspir profund. Este liniște deplină, cu excepția pulsației neîncetate din capul meu.

Sunt mahmur.

Și nu puțin mahmur.

Sunt mahmur de-a binelea.

De asemenea, arăt ca un rahat. Nu m-am bărbierit și abia am avut timp să fac un duș înainte să încep cursul. Pantalonii mei crem simpli și cămașa albă de bumbac sunt necălcate, iar prin păr nu mi-am trecut decât degetele. Gura mea are gust de stridie crudă care a zăcut toată ziua sub soarele deșertului.

Cum spuneam, arăt ca un rahat. Și, probabil, miros ca și cum m-aș fi bălăcit în sticla aia de Jack Daniel's, în loc să o beau, acum, când îmi iese prin pori.

Înghit în sec și îmi simt limba uscată, dar nu am ce să fac.

— Uitați cum stă treaba: dacă vreți să învățați cum să faceți chestia asta și să o faceți bine, o să vă învăț. Dacă sunteți foarte atașate de stereotipuri sau aveți impresia că Iisus n-o să vă mai iubească dacă o luați puțin în gură, ieșirea e pe acolo. Așadar, ce hotărâți, doamnelor? Vreți ca soții voștri să vă trateze ca pe niște gospodine? Sau ca pe curvele lor personale? E alegerea voastră.

Nimeni nu răspunde, dar toate rămân încremenite în scaune, privind cu groază la vibratoarele colorate natural, de douăzeci și doi de centimetri, aflate în fața lor.

— Perfect, dau din cap, zâmbind.

Fir-ar să fie, doare!

— Să începem.

— Nu te speria de el, Maryanne. Nu te mușcă.

Mă uit cum femeia își pune buzele tremurânde pe vârful penisului din silicon. Îl linge ușor înainte să-și coboare capul și să îl introducă în gură complet.

— Bine. Grozav. Lasă-l să-ți atingă partea din spate a gâtului și suge ușor, în timp ce te retragi lent.

Femeia se conformează și mă privește cu ochii mari, căprui, căutându-mi aprobarea. O bat ușor pe spate și încuviințez din cap, apoi trec la următoarea doamnă.

— Shayla, folosește-ți limba, dragă, îi murmur, și așez o mână caldă pe umărul ei, în timp ce mă las pe vine, lângă ea. Linge-i vârful atunci când te retragi. Rotește-ți limba în jurul capului. Imaginează-ți că deguști acele mici picături de plăcere. Așa îți dai seama că e pregătit pentru tine; îl faci să se simtă bine. Acum, când îl bagi înapoi în gură, apasă-l pe partea de jos a erecției.

La fel ca Maryanne, Shayla face tot ceea ce îi spun, ba chiar închide ochii și își imaginează un penis fierbinte, care pulsează și îi alunecă între buze. Aproape zâmbesc de mândrie atunci când geme adânc, din gât. Și ea simte asta. O excită gândul că poate face un bărbat să îngenuncheze doar folosindu-și gura. La naiba, parcă și pe mine mă excită puțin.

Lângă Shayla, Lacey încearcă să înghită plasticul de pe scula ei împrumutată.

— Mai ușor, Lacey. Ușor. Senzual. Nu te grăbi.

Pun palma pe ceafa ei și o împing încet în jos. O forțez să-și potrivească ritmul cu al meu.

— Încet, draga mea. Așa. Gustă fiecare centimetru; savurează-l. Împinge mai mult în gură, iubire. Perfect... până în fundul gâtului.

O trag cu blândețe de păr când îi aud un suspin înfundat.

— Bine, acum un pic mai repede. Suge mai tare, dragă, dar fii delicată. Lasă-ți gura frumoasă și umedă să ajungă peste tot.

O trag un pic de păr și măresc viteza, până când capul lui Lacey capătă o mișcare constantă, în sus și în jos. Atunci când pune stăpânire pe dildo și începe să îl maseze cu entuziasm, în timp ce suge, fac un pas în spate și admir micul monstru pe care l-am creat.

Încurajez în mod activ femeile în timp ce explorează arta împerecherii orale, iar disconfortul lor evident și lipsa de experiență mă fac să mă simt

mai bine. Această atmosferă reușește cu succes să îmi distragă atenția de la presiunea din tâmpile și tensiunea din ceafă. Nici nu mai pun la socoteală durerea din piept. O ignor. Ignor totul și mă concentrez numai la muncă. Iar asta este exact ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Nu să consolez o femeie proastă care se plânge de soțul ei infidel și de mariajul eșuat. Nu să pierd vremea la zeci de episoade dintr-un serial tâmpit și să mănânc rahaturi, în timp ce ea stă cuibărită lângă mine și mă înfierbântă aiurea. Nu să îi permit să îmi dea speranțe că aș putea însemna pentru ea ceva mai mult decât un simplu angajat, fir-ar să fie, aproape echivalentul unui prieten gay.

Cum am reușit să ajung așa de rău? Cum naiba am putut să pierd atât de ușor din vedere ceea ce sunt și ce reprezint?

Nici măcar nu pot să dau vina pe ea. Ea este simplă, insipidă și superficială. Nu se poate adânci în gândurile ei mărunte. Așa că nu pot să o învinovățesc pentru starea în care mă aflu. *Eu* sunt cel care a lăsat ca lucrurile să ajungă atât de departe. *Eu* sunt cel care s-a atașat de ea, deși am jurat că așa ceva nu se va întâmpla niciodată. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Știam ce fel de persoană este încă din ziua în care mi-a clarificat faptul că sunt un străin. Un nimeni. Nici măcar suficient de bun încât să fie sinceră cu mine. Am fost doar o jucărie nouă, cu care s-a jucat, iar apoi, când s-a plictisit, m-a aruncat la gunoi.

Gândurile mă poartă către masa de mahon la care stă, dar nu mă uit la ea. Îmi dau seama că este ea după încălțăminte, aceleași sandale care lipăiau pe pavaj atunci când venea peste mine, seara, la piscină. Aceleași sandale de care s-a descălțat înainte să-și strângă picioarele sub fund și să se cuibărească lângă mine.

Urăsc sandalele alea blestemate. Ar fi trebuit să-i spun asta. Niciun bărbat nu vrea o femeie care poartă sandale. Toți vor femei în pantofi cu toc. Pantofi stiletto, cu platforme. Genul de încălțăminte care arată al naibii de sexy atunci când își ridică picioarele pe umerii noștri sau când ni le înfășoară în jurul taliei. Sandalele nu simt deloc sexy. Sunt un pic mai elegante decât papucii, aproape la fel ca niște Crocs.

Nenorociții ăia de Crocs.

— O faci greșit, izbucnesc răgușit, înainte ca micul meu moment contemplator să se transforme în ceva mult mai rău.

— Poftim?

Tot nu mă uit la ea. Îmi mențin privirea la sandale și la degețelele trandafirii, care se zăresc din ele. Până și degetele ei de la picioare sunt adorabile.

Ha! Adorabile.

Nu m-am dat în vânt niciodată după cuvântul *adorabil*. Bebelușii dolofani sunt adorabili. Câțelușii sunt adorabili. Câteodată, chiar și doamnele în vârstă pe care le cheamă Ethel. Însă nimic din toate astea nu este sexy. Așadar, nici ea nu ar trebui să fie.

— Am spus că o faci greșit, îi repet, pe un ton mult mai sever.

— Am auzit.

Are vocea mică și tristă. La fel ca ea. O femeie mică, tristă și adorabilă.

— Ce faci greșit?

— Totul.

— Totul?

Pare înfrântă. De parcă și-ar fi dorit atât de mult să exceleze la asta, astfel încât să îi poată oferi lui Evan cel mai bun sex oral din viața lui și să se asigure că nu o să mai calce strâmb vreodată. De parcă ar fi vrut să devină Miss Gură-Plină din Upper East Side și să-și etaleze talentul pe un panou din Times Square.

— Da. Faci totul greșit.

Scuze, Miss Gură-Plină începătoare. Nu primești nicio ofertă de lucru.

Dau să mă întorc și să plec, un pic satisfăcut de comportamentul meu, dar vocea ei mică și tristă mă oprește.

— Îmi poți arăta cum să fac?

Îi pot arăta cum să facă?

Îi pot arăta *cum să facă*?

Mă abțin să-i trântesc primul răspuns care îmi vine în minte și care, probabil, ar însemna să îi explic exact cum, pe ce rută și în cât timp ar putea să se ducă direct la dracu'. Așa că îmi iau un mic răgaz, inspir adânc și formulez unul mai profesional.

— Doamnă Carr, dacă aveți nevoie de ajutor suplimentar, vă sugerez să vă faceți o programare în timpul orelor de lucru.

— O programare?

Pot să aud confuzia și durerea din vocea ei.

— Da. O programare. Asta fac toate clientele atunci când își dau seama că necesită mai mult ajutor decât în mod obișnuit. Atunci când lipsa lor de

experiență le îngreunează progresul. Nu pot să-ți ofer mai multă atenție doar pentru că o cauți și să fur timpul prețios al cursului, în care trebuie să îndrum pe toată lumea. Ar fi *prostesc* din partea mea, nu crezi? Îi răspund, scurt și la obiect, servindu-i propriile ei cuvinte.

Fața i se contorsionează, ca și cum i-aș fi tras o palmă, ochii i se dublează și rămâne cu gura căscată.

— Ce faci? Îmi șoptește, dar deja este mult prea târziu.

Nu suntem singuri. Și chiar în acest moment, aceste vânătoare de bârfe simt miros de rahat proaspăt, pe care să îl răscolească. Cu toate astea, mă aplec spre ea, mai aproape. Îi invadez spațiul personal și îi fur oxigenul. Vreau să o fac să se simtă la fel de incomod cum mă simt eu. O vreau la fel de expusă, umilită și rănită cum m-a făcut ea pe mine.

— Îmi fac meseria, doamnă Carr. Treaba pentru care m-a plătit soțul dumneavoastră.

* * *

Când cursul se termină și le dau liber doamnelor până a doua zi, sunt epuizat, atât mental, cât și fizic. Mă doare tot corpul. Nu mă pot gândi la nicio parte care să nu doară la fiecare pas pe care îl fac înapoi, spre adăpostul casei mele. Și nu numai corpul meu simte asta. Simt prea încordat, prea nervos. Mă simt de parcă aș putea exploda în orice moment.

Știu că am dat-o în bară la curs, prin modul în care am vorbit cu Ally, dar, la naiba, avea nevoie de asta. Trebuia să știe cine sunt cu adevărat... și ce a părăsit. Oricât de mult aș urî treaba asta, din cauza ei mă simt atât de mizerabil. Așadar, felicitări, Allison Elliot-Carr! Ai reușit cu succes să-mi strici ziua și să îmi faci testiculele albastre. Și mi-ai reamintit de ce disprețuiesc persoanele ca tine... de ce urăsc lumea din care vii și de ce am hotărât să o părăsesc.

Mulțumesc, Ally. Javrele ca tine creează nemernici insensibili ca mine.

— Hei!

Aud din nou lipăitul sandalelor ei blestемate și pielea îmi devine fierbinte și lipicioasă. Încerc să mă păstrez calmul, să îmi continui drumul și să o ignor.

— Am spus *heil* Vrei să-mi spui care naiba e problema ta?

— Fă-ți o programare, doamnă Carr, îi strig, fără să mă întorc spre ea, în timp ce descui ușa.

Fir-ar să fie, nu am timp pentru prostiile astea.

— Nu dau doi bani pe programările tale, Justice. De ce te porți așa?

Vocea ei e chiar aici, chiar în spatele meu. Aproape că îi pot simți, prin haine, respirația fierbinte. Când o am atât de aproape și căldura ei se împletește cu a mea, nici măcar nu pot să îi răspund. Sunt prea obosit pentru asta. Prea epuizat pentru a încerca să înțeleg ce se întâmplă între noi. Poate că totul a fost doar în imaginația mea. Poate că Ally a avut un comportament complet nevinovat și platonice. Se poate să îi fi interpretat greșit semnalele. Rahat, poate că pentru ea chiar nu am fost nimic altceva decât echivalentul unui prieten gay.

— Hei, repetă ea, ușor, și pune o mână pe spatele meu transpirat. Vorbește cu mine.

Nu mi-am dat seama cât de mult poate să îmi lipsească o simplă atingere, decât atunci când nu am mai avut-o. Este atât de ușor să o primesc din nou! Să o las să-și facă loc în brațele mele și să îmi zâmbească, de parcă ea este soarele meu, iar eu sunt toate stelele de pe cerul ei.

Când îți petreci toată viața în întuneric, privind în sus și dorindu-ți ceva mai bun, ceva mai luminos, nu îți dai seama cât de singur ești. Nu până când nu răsare soarele, care luminează toate spațiile goale și le umple cu o căldură minunată. Dar atunci când soarele te abandonează, toate ți se par mai întunecate și mai reci decât erau înainte.

Mai goale.

Mai singuratic.

Mă forțez să deschid ușa și să pășesc înăuntru. Nici măcar nu sunt sigur dacă mă urmează sau nu. Când mă întorc, o văd în picioare în camera de zi. Vreau să rămână; vreau zâmbetele ei, râsul contagios și glumele ei proaste. Dar eu nu mai vreau senzația care va reveni din nou în forță atunci când va pleca. Nu am decât o singură ocazie să fac acest lucru, așa că, pentru binele amândurora, o să-l fac așa cum trebuie.

— Ce vrei, Allison?

Ezită și privește de jur-împrejurul camerei, ca să tragă de timp. Îi întorc spatele și mă îndrept spre dormitor.

— Te descurci să pleci și singură.

— Stai, îmi strigă. Eu doar... te rog, Justice. Nu pot să las lucrurile așa.

Mă uit furios spre ea, iar supărarea mea este la fel de palpabilă ca tensiunea dintre noi.

- Așa, cum?
- Știu că te-am rănit și...
- Nu sunt rănit.
- Oh!

Pare surprinsă, ca și cum s-ar fi așteptat să mă rănească. De parcă s-ar fi considerat un element foarte important pentru fericirea mea. Încuviințează din cap, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama că nu este. Nici pe departe.

— Ei bine, știu că nu ar fi trebuit să te fac să crezi că noi... că între noi ar putea fi mai mult decât prietenie.

Fac un pas spre ea și îi ofer un zâmbet batjocoritor.

— Asta ai crezut că este?

— Ce vrei să spui? se încruntă ea.

— Ce, ai crezut că îți sunt prieten? Ai avut impresia că eu chiar te plac? Că îmi doresc să devenim ceva mai mult? râd eu, ironic, iar sunetul aspru este mult prea puternic, până și pentru urechile mele. Allison, ești doar o clientă. O obligație. Nu ești prietena mea. Eu nu am prieteni și chiar dacă aș fi avut, nu aș fi vrut să fiu prieten cu tine.

— Poftim?

Avansează rapid, cu pașii conduși de furie și exasperare, până când ajung la doar câțiva centimetri de fața ei. În ochii turcoaz i se citește frica, tresare surprinsă, și acele buze moi, dulci încep să îi tremure. Îmi imaginez că le mușc, că le trag în gura mea și le gust micile trepidații.

— M-am bâlbâit cumva? Nu ești prietena mea și nici nu vei fi vreodată. Tu te împrietenești cu menajerele? Cu șoferul? Cu persoana care-ți plimbă câinele ca un șobolan și îi curăță rahatul? M-ai plătit ca să îți fac un serviciu și îmi fac datoria. Asta-i tot.

Într-un târziu, bunul-simț o împinge să facă un pas înapoi și o urmă de dezgust apare pe fața ei pistruiată.

— De ce te comporti așa, Justice? Cum poți să afirmi că nu am fost niciodată prieteni? Ți-am mărturisit atâtea lucruri. Chestii *personale*. Și ai reacționat ca și cum ți-ar fi păsat cu adevărat. Ai fost atât de atent și drăguț...

— Drăguț? *Drăguț?* urlu eu, iar sunetul îmi străpunge craniul.

Însă această durere nu se compară cu arsura care mi se răspândește în spațiul rece și gol din piept. În spațiul pe care soarele nu îl mai atinge.

— Nu sunt drăguț, Ally. Nu e nimic drăguț în mine.

Ea mijește ochii, de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară.

— Așa se pare.

— Bine.

Mă întorc cu spatele și mă aștept să mă simt triumfător. Și, totuși, arsura goală continuă să se extindă în sus, până îmi ajunge în gât și începe să mă sufoc. Abia mai pot să respir, dar nu vreau să o las să vadă asta. Nu pot să îi arăt ce mi-a făcut... ce îmi face, chiar în acest moment.

— Poți să pleci, îi mârâi, prin presiunea pe care o simt pe corzile vocale.

Rămân complet nemișcat, până când ușa se închide în spatele meu. Apoi dau drumul respirației, cu un sunet ce mi se pare prea frânt și răvășit pentru a fi scos de mine. Nu mă simt eu însumi. Mă simt ca și cum un impostor și-ar fi croit drum în corpul meu, mi-ar fi acaparat pielea și acum îmi controlează oasele, ca pe schimbătorul de viteze. El i-a spus lui Ally toate acele lucruri, nu eu. Cu toate acestea, eu sunt cel care trebuie să suporte consecințele.

Presiunea din piept și gât se ridică precum fierea și încep să mă dezbrac de haine, disperat să elimin orice urmă a ei de pe corpul meu. Apa de la duș este fierbinte, dar eu nu o simt. Nu simt nimic, dar, în același timp, simt totul. Emoțiile și senzațiile mă copleșesc atât de tare, încât durerea amorțește. Sunt prea multe sentimente pentru a putea fi asimilate, prea multe pentru a încăpea sub mantia mea de detașare. Pierd controlul asupra singurului sentiment pe care l-am stăpânit întotdeauna atât de bine: nepăsarea.

Apa de pe fața mea are gust sărat și un alt sunet frânt îmi iese din gât. Mă sprijin de peretele dușului și mă pregătesc să mi se facă rău, cu toate că nu stomacul este cuibul acestui conflict. Bat cu pumnul în gresia aburită și înjur, frustrat. Trebuie să mă eliberez. Sunt sfâșiat, de la interior spre exterior și dacă nu elimin această boală din corp, o să mă macine ca un cancer.

Îmi ating lungimea și privesc, prin ochii încetoșați, cum se trezește, la comanda mea. Se întărește aproape instantaneu, iar eu răsuflu ușurat la prima mișcare a mâinii. Este o senzație plăcută, aproape suficient de puternică încât să eclipseze presiunea din toate celelalte părți ale corpului meu. Dornic să o simt în continuare, îmi prind cu mâna cealaltă ouăle

grele și scot un geamăt adânc. Închid ochii și savurez plăcerea, fără să mă mai gândesc la nimic altceva.

Mișcările îmi devin rapide și disperate și încep să gâfâi, din cauza efortului. Simt cum eliberarea se apropie, pornind de la baza coloanei și infectându-mi toți mușchii cu fierbințeală lichidă. Senzația îmi gâdila coapsele, apoi își continuă drumul până între picioare. Mi se adună în testicule și se strânge într-un nod, cu pulsații arzătoare, care îmi fură toată puterea din corp și mă pregătește pentru ușurare.

Încă vreo două mișcări și voi fi liber. Voi fi trecut peste orice sentimente de rahat am avut pentru Ally. Tot ce a fost între noi va fi, curând, spălat și aruncat pe gura de scurgere, până când nu va mai rămâne nimic.

Dacă nu aș fi fost atât de acaparat de senzația mâinii mele în timp ce stoarce suferința din membru, mi-aș fi dat seama că nu eram singur. Cel puțin, aș fi auzit mișcare de cealaltă parte a ușii de la duș. Aș fi simțit acei ochi albaștri ațintiți asupra mea, privindu-mi cele mai vulnerabile momente prin sticla aburită. Aș fi anticipat aerul rece care îmi invadează umerii goi, când ușa se deschide în spatele meu.

Posesie îmi reprim un geamăt și îmi deschid ochii injectați, dar nu mă întorc cu fața spre intrus. Știu că ea e acolo, dar eu nu îi pot permite să mă vadă așa, cu ochii înroșiți de lacrimi și penisul erect, greu, pulsându-mi în palmă. Deja mă vede ca pe un sălbatic, ca pe cineva care îi murdărește existența perfectă și o înlocuiește cu ceva dezlănțuit și pervers. Poate că sunt. Poate că, de fapt, chiar sunt personajul negativ în toată povestea asta. N-ar fi pentru prima dată.

Ușa se închide, iar eu, exasperat, oftez de ușurare. A văzut ceea ce avea nevoie să vadă. Acum, o să se întoarcă la Evan și o să realizeze că în tot acest timp locul ei a fost lângă el. Iar eu... eu am fost doar un înlocuitor.

Mâini calde mi se înfășoară în jurul taliei și tresar când simt pielea neașteptat de moale în contrast cu a mea. Mă uit în jos, la mâinile ei delicate, lipite de corpul meu, în timp ce Ally își plimbă degetele peste mușchii mei abdominali. Vreau să o întreb ce face, dar îmi este prea frică să nu se oprească. Eu doar vreau să mă atingă, chiar dacă este o minciună.

Mâinile ei alunecă mai jos și mă cutremur când îmi strânge în palmă penisul încă erect și inflammat, lăsat la granița extazului.

— Ally, scâncesc eu, și nu îmi dau seama dacă e un sunet de plăcere sau de durere.

— Șșșt, șoptește ea, cu buzele pe pielea mea. Lasă-mă să o fac. Te rog.

Îmi sărută spatele, în timp ce mâna ei îmi mângâie ușor lungimea. Îi pulsează frenetic sub degete și prin venele rigide, curge un amestec de excitare și anticipare. Vârful degetelor sale îi alintă vârful, înainte ca ea să își răsucescă încheietura mâinii și să mă cuprindă cu totul, într-o strânsoare perfectă. Cu căldura pielii ei peste fierbințeala mea, apa clocotită și buzele care îmi depun sărutări pe spate, mă cufund în senzație.

Îi stă atât de bine aici, când mă atinge și îmi explorează părțile cele mai intime. În timp ce încă mă regulează cu o mână, cealaltă se întinde și îmi palmează bilele. Cu fiecare mișcare, răsucesc mâna în jurul penisului meu, apoi trage ușor cu cealaltă. Freacă, trage, freacă, trage. Nu este dureros, dar combinația de senzații mă scoate din minți. Mișcarea ondulatorie a palmei sale pe scula mea mă face să vreau să termin și să împrusc cu spermă tot peretele de la duș. Dar smuciturile ușoare de la bază mă ajută să rezist, să prelungesc această plăcere intensă.

Sunt de-a dreptul înmărmurit.

Nevoia de a o atinge, de a o săruta devine copleșitoare și, fără tragere de inimă, mă întorc spre ea. Văd cum ochii ei se măresc de uimire când îmi vede trupul gol, cu scula mândră, ridicată. Îi ating mijlocul abdomenului, încă acoperit de rochia, acum udă learcă, lipită de corp, ca un al doilea strat de piele. Șuvițe de păr roșu i s-au prins de față și de gât.

— Justice... îmi șoptește, în timp ce mă studiază, centimetru cu centimetri, iar buzele îi tremură, ori de frică, ori pentru că s-a udat și îi este frig. Ești... ești frumos.

O cuprind cu brațele, iar când buzele mele le ating pe ale ei, mă simt reînviat. Nu am mai respirat de când mi-a întors spatele și a plecat, cu o seară în urmă. Nu am știut că sunt un muribund până nu i-am simțit esența vieții pe pielea mea, în interiorul meu, un îndemn la speranță și iertare. Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și încep să îi îndepărtez hainele ude, dornic să îi simt pielea lipită de a mea. O ridic pe peretele dușului și mă îndepărtez suficient cât să îi scot rochia peste cap. Urmează sutienul, apoi, imediat, și micile bucăți de dantelă din care sunt alcătuiți chiloții.

Știu că ar trebui să nu mă grăbesc și să o iau încet, pentru că ar putea fi singura mea ocazie de a săruta un înger. Dar, cu gustul lui Ally pe vârful

limbii și cu pielea ei moale, netedă atât de aproape, respirând același aer, nici nu-mi trece prin cap să mă opresc acum.

Parcă citindu-mi gândurile, își înfășoară piciorul în jurul coapsei mele și reluăm acțiunea exact de unde am lăsat-o acum aproape douăzeci și patru de ore: eu între picioarele ei și ea cu gleznelor încrucișate în jurul taliei mele. Însă, fără bariera hainelor, penisul meu alunecă exact pe despicătura ei moale. Tot ce trebuie să fac este să-mi îndoi puțin genunchii și voi fi înăuntru.

Oricât de mult mi-aș dori să mă îngrop adânc în interiorul ei, vreau ca momentul să nu se sfârșească imediat. Vreau ca Ally să și-l amintească pentru tot restul vieții, chiar dacă e absolut întâmplător. Chiar dacă nu voi mai atinge niciodată infinitul. Vreau să i se întipărească în minte faptul că i-am mânuit trupul așa cum nimeni altcineva nu a mai făcut-o și că i-am oferit tot ce și-a dorit. Tot ceea ce nu a mai primit până acum.

Cu ea călare pe talia mea, îi sug un mamelon întărit, iar pe celălalt îl frământ între degete. Ally suspină sonor și își înfige unghiile scurte în umerii mei. Cu mâna cealaltă o susțin de fund și o mișc puțin mai în față, până îi găsesc intrarea umedă. În timp ce penisul mi se freacă ritmic de clitoris, introduc vârful unui deget în vagin, iar ea nu-și poate opri un țipăt. E strâmtă, dar simt cum tremură, pregătită pentru mine. Împing mai mult și încep să o reglez încet cu degetul, în timp ce încă îi stimulez clitorisul cu penisul și încă îi alint sânii cu limba.

Mă pricep excelent la multitasking.

Când introduc al doilea deget, simt cum pereții vaginului tremură, foarte aproape de orgasm. Ea geme sălbatic, gâfâie, îmi zgârie scalpul și umerii. Măresc ritmul soldurilor și al degetelor, în timp ce sug și mușc mai tare sfârcurile.

— Stai, stai, oh, Dumnezeule, scâncește ea.

— Ce e? îi răspund, cu buzele pe mamelonul ei încordat.

Încetinesc, dar nu mă opresc. N-aș putea să mă opresc nici dacă aș încerca.

— Se întâmplă ceva cu mine. Mă simt ciudat. Ah... nu... e prea puternic... oh!

Îmi reiau ritmul și zâmbesc larg, lipit de pielea ei încălzită.

— Nu e nimic ciudat. Ai orgasm, iubito. Ai orgasm cu *mine*.

Îmi apăs vârful penisului direct pe clitoris și rămân nemișcat, iar

păsărica ei pulsează frenetic. Cu un strigăt sugrumat, corpul lui Ally se încordează, apoi un potop de umezeală îmi inundă degetele și mi se adună în palmă. O port pe valurile orgasmului, încetinesc fricțiunea clitorisului și îmi apropii gura de a ei, într-o sărutare profundă, ca să îi sorb micile suspine de plăcere.

Își retrage buzele, cu fața transpirată și ochii somnoroși.

— Am văzut culori. Atât de multe culori, care explodau și străluceau pe cerul meu, zâmbește Ally, și lumina încălzește toate cotloanele înghețate ale sufletului meu. Artificii.

Sexul ei încă pulsează, dar îmi scot degetele și mi le introduc în gură, ca să îi savurez gustul, înainte ca apa dușului să-l îndepărteze.

— Încă nu am terminat cu tine.

Cu ea încă în brațe, opresc apa și deschid ușa cabinei de duș. Ea țipă și râde atunci când dăm de aerul rece, apoi își îngroapă fața udă în scobitura gâtului meu. Râd și eu cu ea și îmi fac drum cu stângăcie spre dormitor, cu scula încă tare ca piatra și corpul ei mic înfășurat în jurul meu, ca o maimuță păianjen. Ne trântim pe pat, uzi leoarcă, iar eu trag pătura peste noi și mă cuibăresc între coapsele ei.

— Justice, vreau doar să-ți spun că îmi...

Îi pun un deget pe buze înainte să poată continua.

— Șșșt! Nu. Eu ar trebui să îmi cer scuze. Dar nu acum. Nu vreau să mă gândesc la nimic altceva decât la asta. La nimic altceva decât la trupul tău și la ceea ce am de gând să fac cu el toată noaptea.

Ea îmi sărută degetul și mă apucă de mână, ca să-mi prindă vârful arătătorului între buze și să îl muște jucăuș.

— Fă-mi toate relele, Drake.

O sărut apăsător, acaparându-i toată gura. Își înfășoară mâinile și picioarele în jurul meu, iar penisul îmi alunecă între labiile ei, capul umflat împingând în crăpătura umedă. Îmi balansez soldurile înainte și înapoi, ca să recâștig fricțiunea delicioasă pe care am avut-o la duș, iar Ally geme pe limba mea.

— O, Doamne, intră. Intră, te rog, scâncește ea.

— Cu ce să intru, draga mea? Îi zâmbesc răutăcios, admirându-i expresia flămândă.

— Cu... el.

— Cu eZ?

Clatin din cap și împing mai tare, iar vârful ajunge exact la intrare.

— Ce este *ăsta*, Ally? Dacă *îl* vrei, trebuie să-i spui pe *nume*.

Ea strânge tare din ochi și o roșeață minunată îi acoperă obrajii.

— Penisul tău. Îți vreau penisul în mine. *Te rog*.

Scrâșnind din dinți, împing în ea, probabil mai tare și mai repede decât ar trebui, dar sunt la fel de nerăbdător ca și ea. Ochii lui Ally se deschid șocați și gura îi formează un o imens. Un scâncet înăbușit i se blochează în gât.

— *Ăsta?* gâfâi eu, și senzația trupului ei strâmt învăluindu-l pe al meu este aproape copleșitoare. La asta te refereai?

Ea dă cu disperare din cap și încearcă să-și înghită un suspin.

— Da. Da... Acum taci... *și fute-mă*.

Cuvintele îmi sună în cap ca o melodie dulce, ca și cum Ally tocmai ar fi deschis cutia Pandorei și ar fi dezlănțuit toată dorința desfrânată din mine. Mă retrag până la vârf și împing înapoi în ea; simt cum strâmtoarea se lărgeste pentru mine.

Dumnezeule, cât e de bine! *Prea* bine. Atât de bine, încât toate terminațiile nervoase din interiorul meu se colorează în roșu aprins și îmi semnaleză că e cazul să mă opresc. Mă retrag rapid, înainte ca această senzație să dizolve și ultima brumă de bun-simț care mi-a mai rămas.

— Ce e? geme ea, cu o expresie aproape rănită pe față.

— La naiba, mârâi eu frustrat.

Întind mâna spre noptieră și iau un prezervativ din sertarul de sus. La vederea micului pachet lucios, ochii lui Ally se măresc.

— Oh, șoptește ea, încercând să se uite oriunde în altă parte numai la mine nu atunci când îl desfac.

— Mda.

Scot bucata de latex și o așez pe capul penisului, care încă strălucește, acoperit de dulceața ei.

— Așteaptă.

Mâna lui Ally se așază peste a mea și îndepărtează prezervativul.

— Stai. Nu trebuie să... nu ai nevoie de el. Am încredere în tine. Și sper... Sper că și tu ai încredere în mine.

Mă ridic în picioare, ca să-i pot interpreta corect expresia feței.

— Am. Am încredere în tine, dar...

Fir-ar să fie! Cum să-i spun că în Evan nu am încredere, de fapt? Că mă

feresc de ea din cauza obiceiurilor lui de a se culca în stânga și-n dreapta?

— Eu și Evan am folosit mereu prezervative, m-a asigurat ea, citindu-mi gândurile. Întotdeauna. Nu am încredere în el. Dar... Justice, *în tine am*.

Mă debarasez de prezervativ, fără să-mi pese unde aterizează, și mă așez din nou peste corpul lui Ally. Îi sug limba cu lăcomie și împing încet penisul în interiorul ei. Își murmură plăcerea și îmi zâmbește pe buze când îmi arcuiesc pelvisul în sus, ca să mă asigur că ajung la acel loc minunat. Își mișcă șoldurile în ritm cu ale mele, îmi întâlnește fiecare penetrare și mă trage mai adânc în ea.

De ce a venit aici? Mă întreb în sinea mea, în timp ce îi strecur mâna sub fund și o ridic, pentru a mă putea primi în întregime.

Vreau să spun că sunt foarte fericit că a venit, dar Ally nu are motive să fie la Oasis. Nu este nimic în neregulă cu ea. Absolut nimic. Modul în care geme și scâncește când îmi frământă și îmi zgârie spatele; modul în care coapsele ei moi mă strâng de talie și mă îndeamnă să intru mai adânc; felul în care corpul ei se mișcă perfect împreună cu al meu, ca și cum am fi fost făcuți pentru asta. Ca și cum trupul ei ar fi fost proiectat special pentru a se contopi cu al meu... Ally nu are nevoie de ajutor pentru a fi o amantă perfectă. Este deja. Este deja mult mai bună decât aş fi sperat vreodată. Și o parte din mine a știut întotdeauna acest lucru.

Focul îmi urcă pe coapse și îmi aprinde jăraticul de la baza pelvisului, iar eu știu că voi renunța în curând la orice urmă de autocontrol. Păsărica ei începe să tremure, alimentându-mi minge de foc. Simt cum se umezește pentru mine, gata să-mi stingă văpaia cu propriul ei flux de extaz.

Cu o mână sub fundul ei, iar cu cealaltă coborâtă, frecându-i clitorisul, măresc ritmul mișcărilor, dornic să mă înec în apele ei calde. Ally scâncește de plăcere și își apucă sfârcurile între degete, apoi începe să le strângă și să le ciupească. Mă aplec și iau în gură un mamelon întărit, după care îl ling pe celălalt, în timp ce Ally își apasă sânii unul de altul și îi oferă limbii și dinților mei.

Îi reglez tot corpul, o cufund în senzație. A răgușit gemând și strigând numele meu. Țipând cât de bine e. Cât de bine o fac să se simtă. Cât de adânc am intrat. Cum își dorește să continui și să nu mă opresc niciodată. Nu te opri niciodată, altfel o să mor, te-rog-oh-te-rog-nu-te-opri.

Spatele ei se ridică de pe pat, până când numai umerii îi mai rămân pe

saltea și o simt cum explodează din interior spre exterior. Are ochii strâns închiși și gura deschisă, dar nu scoate niciun sunet.

— Da, așa, iubito, îi spun răgușit, încă împingând în ea. Continuă. Continuă să îți dai drumul.

E frumoasă. Sălbatic de frumoasă. Vreau doar să o privesc cum se pierde în extaz, iar și iar, până când este prea amortită să se mai miște. Dar faptul că o pot vedea într-un moment atât de vulnerabil și dezlănțuit, în timp ce interiorul ei se cutremură în jurul penisului meu, îmi face propriul orgasm să se apropie vertiginos. Vreau să reduc ritmul, dar este prea târziu.

Am spatele încordat și o prind cu degetele de șolduri, ca să o mai pătrund o dată. Mă scufund în Ally cât de adânc pot și o inund cu sămânța mea fierbinte. Îi marchez păsărică, astfel încât să se știe nu doar că am trecut pe aici, ci și că am posedat-o.

Epuizarea mă acoperă ca o mantie grea și mă prăbușesc deasupra ei. Coatele îmi tremură, dar mă susțin suficient cât să nu îi strivesc trupul fragil.

— Asta ce lecție a fost? mă întreabă ea, cu un zâmbet somnoros pe buze.

O sărut și simt gust de soare.

— Nicio lecție, iubito. Ceva atât de uimitor nu se poate preda.

* * *

— Coca-Cola sau Pepsi?

— Coca-Cola.

— Pepperoni sau cârnați?

— Pepperoni...

— Filme de acțiune sau comedii?

— Au vreun rost toate întrebările astea?

— Păi, ar trebui să vorbim. Îmi place să te cunosc. Așa că răspunde la întrebare, Secret Squirrel^[15].

— Acțiune. Acum taci din gură și lasă-mă să te hrănesc.

Îi strecur limba rece printre buze, iar ea linge fiecare picătură de înghețată de pe ea.

— Mmmmm! Eram sigură că ai să alegi acțiune.

Iau și eu o gură și mi se pare că are un gust și mai bun după ce i-am lucrat corpul lui Ally, de parcă aș fi fost antrenorul ei erotic personal.

— De ce?

Se sprijină în cot pe pernă și își întoarce trupul gol către mine. Ochii mi se fixează pe sâni ei perfecți, care se lasă într-o parte și se odihnesc pe umărul meu.

— Ei bine, având în vedere că ai nume de supererou...

— Supererou?

— Nu vă temeți! Justice Drake este aici! anunță ea, cu o figură serioasă, înălțând pumnul în aer. Și e gata să-i doboare pe ticăloșii din Scottsdale cu vibratoare cu două capete și lasere din lubrifiant anal!

Rădem amândoi până când ne dau lacrimile. Până când chicotelile se transformă în gemete moi și atingeri delicate. Apoi suntem piept la piept, piele pe piele, iar eu îi devorez gura și uităm de înghețată. Ally își deschide coapsele pentru mine, iar eu mă așez deasupra ei și îi cuprind fața între palme, ca să o pot săruta mai profund.

— N-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta, nu-i așa? remarcă ea, când îi sug ușor pielea de sub bărbie.

— Vrei să te obișnuiești? o întreb, apoi îi trasez cu limba drumul de pe gât până la spațiul dintre sâni.

— Nu. Îmi place entuziasmul, noutatea și distracția asta... Vreau să fie întotdeauna așa.

Oare se poate?

Întrebarea îmi stă pe limbă, dar o astup cu sfârcul întărit al lui Ally și o fac să-mi geamă numele. Toate întrebările și răspunsurile va trebui să aștepte. Nimic nu contează când o am pe ea în brațe. Și nici măcar nu știu cât de mult poate să dureze asta.

— Hei, se revoltă ea, plimbându-și degetele pe ceafa mea, apoi mai sus, în păr. Încerci să mă distragi de la ceea ce am de făcut.

Îmi las palma să îi alunece pe abdomen, până când îi prinde în căuș pubisul încordat.

— Am crezut că asta avem de făcut.

— Oooh, bine punctat.

Îi mângâi ușor clitorisul, conștient că este încă amortită și sensibilă, și îmi mut corpul mai jos, pentru a-i poziționa coapsele pe umerii mei. Când îmi înlocuiesc degetele cu limba, Ally scoate un sunet distorsionat, care seamănă cu un mormăit.

— Ce-ai spus, draga mea? o întreb, cu buzele pe clitoris.

— 1 prind între dinți și îl mușc ușor.

— Nu te-am auzit.

— Să te fut, șoptește ea, printr-un geamăt.

Îi sug carnea mai tare, apoi dau cu limba peste ea, ca să îi calmez durerea.

— Vai, ce gură spurcată ai, Allison! Poate ar trebui să ți-o umplu cu ceva, ca să nu mi te mai adresezi cu așa cuvinte urâte.

Introduc un deget și continui să o ling, iar ea tresare.

— Să nu îndrăznești să te oprești! Dacă nu vrei să-ți strivesc capul între coapse, ca pe o nucă.

— Dar am crezut că vrei să stăm de vorbă, iubito.

Mai introduc un deget și o reglez rapid cu amândouă, preț de câteva secunde, apoi le scot.

— Nu ar trebui să fac asta. Mai bine stăm de vorbă.

— Dacă te oprești, Justice Drake, Doamne iartă-mă, te leg de pat și te fac să te simți ca în Misery^[16]!

Pufnesc în răs și las vibrațiile din pieptul meu să îi gădile carnea sensibilă. Accentuez senzația când introduc degetul arătător și îmi plimb limba în cercuri lente.

— OK, îi spun, sărutându-i pliurile moi. Tu vorbești, eu ling.

— Tu chiar te aștepti să mai fiu în stare să pronunț cuvinte coerente? Propoziții? Care să aibă sens?

— Vrei să te penetrez cu degetul și să îți sug clitorisul până când îți vine atât de tare în gura mea, încât o să crezi că leșini?

Ochii i se măresc de încântare.

— Da, te rog.

— Atunci vorbește-mi, iubito.

Îi devorez sexul, de parcă ar fi ultima mea masă înainte de o moarte frumoasă, și îi savurez aroma dulce-sărată. Sunt atât de flămând după ea; mă simt de parcă nu aș fi mâncat nimic de săptămâni întregi și numai Ally îmi poate satisface nevoia. Genunchii ei îmi tremură lângă urechi și îmi retrag degetele ca să îi prind coapsele și să i le deschid mai larg. Apoi, într-un ritm frenetic, îi sug clitorisul și o penetrez cu limba. Vreau să gust fiecare bucătică din Ally. Iar atunci când ajunge la orgasm, nicio picătură nu va ajunge pe așternut.

— Vorbește! îi comand, când este prea copleșită de plăcere ca să mai

scoată vreun cuvânt coerent.

— Doamne! Tu... Oh... Oh, Doamne!

— Mă flatează, dar spune-mi Justice.

Sug. Ling. Mișc degetul.

— Justice.

Respiră atât de greu, încât numele meu sună ca o adiere ușoară de vânt.

— Justice! Nemernicule! Cum îndrăznești... cum îndrăznești să-mi faci așa ceva?

— Ce-ți fac, draga mea?

Sug. Ling. Mișc degetul.

— *Asta*. Toate... toate astea. Acum știu... Acum știu ce am pierdut. Și nu pot... nu pot să mai trăiesc fără asta. Nu pot să mă mai întorc la ce a fost.

Îmi pierd ritmul și gem pe carnea ei tremurândă. Încerc să mă ascund în ea. Ce vrea să spună cu asta? Că nu poate să se mai întoarcă? Vrea să rămână cu mine și să îl părăsească pe Evan? Oare chiar se gândește la această posibilitate?

Dar, mai ales, rahat... oare *eu* chiar mă gândesc la această posibilitate?

Știu că o doresc mai mult decât îmi doresc să respir. Și știu că întâlnirea cu ea, faptul că m-am desfătat cu zâmbetele ei și că am vrut-o lipită de mine, m-a schimbat pentru totdeauna. Dar oare ar putea fi mai mult de atât? Aș putea să petrec fiecare noapte numărându-i pistruii, așa cum, cândva, număram stelele? Pot să înlocuiesc răsăritul cu imaginea ei, adormită lângă mine, cu părul de foc încâlcit și împrăștiat pe toată fața? Pot să înot în acei ochi turcoaz atât de mari și să mă înec, în fiecare seară, în surâsul ei?

Cred că marea întrebare este: *cum aș putea să nu?*

Nu există nicio urmă de îndoială că vreau să fiu cu Ally. Am știut-o din ziua în care am bătut la ușa apartamentului ei. Nu zidurile mă sufocau, ci soarta. Iar dacă Ally îmi e sortită, pierderea ei, pierderea fiecărei particularități care o face atât de impecabilă și deosebită, mi-ar fi fatală. Și asta e ceea ce mă înspăimântă mai mult decât aș putea recunoaște vreodată.

Așadar, dacă tot ce avem este prezentul, o să i-l fac memorabil. O să mă transform într-o pată permanentă pe corpul ei, pe care n-o să poată să o îndepărteze niciodată. Și când închide ochii și-și lipește coapsele una de alta, o să mă asigur că își imaginează că se află aici. Așa. Scăpărând focuri

de artificii din adâncul fierbințelii ei, ca focurile de pe 4 Iulie.

Ally își strigă orgasmul, înjurându-mă și venerându-mi numele, atunci când se dezintegrează în mâinile mele. Și, așa cum am promis, îi sug și absorb fiecare picătură de lichid scurs din sexul ei febril, prelungindu-i valurile violente de climax. Mă imploră să încetez, dar nu o fac. Acum crede că o să moară, în timp ce îi ling picăturile prelinse pe fund. Nici prin cap nu-i trece că i-am revendicat viața din momentul în care a terminat în palma mea, lipită de peretele din cabina de duș.

Încă de atunci a devenit a mea, indiferent al cui nume de familie îl poartă. Și după aceea, cu fiecare nou orgasm, nu am făcut decât să mă întipăresc în pielea ei, adânc, și mai adânc, întocmai ca un tatuaj. Să definesc un spațiu care să fie doar al meu.

Justice + Ally.

Mărturisire

— Mâine sună și spune-le că ești bolnav.

Zâmbesc somnoros și o sărut pe frunte.

— E deja mâine.

— Atunci sună azi și spune că ești bolnav.

— Nu folosesc niciodată scuza asta chiar dacă sunt bolnav.

— Te rog! Nu știu... Nu știu cât de mult timp pot să te am așa. Nu sunt pregătită să te las să pleci.

O strâng la piept și îi inspir parfumul. Nu vreau decât să memorez acest moment. Aroma ei, gustul ei, atingerea ei catifelată. Îl vreau întipărit în mintea mea ca o tumoare ce se mărește și influențează fiecare gând, fiecare acțiune.

Ally îmi sărută pieptul gol, cu buze atât de calde și delicate, ca atingerea unei pene.

— Te rog!

Cu un braț încă prins sub corpul ei, mă întind după telefon.

— Poftim, îi spun, după ce îi trimit un mesaj Dianei. Sunt bolnav azi. Foarte bolnav. Mă întreb dacă va avea cineva grijă de mine până mă fac bine.

Îi simt zâmbetul lui Ally lipit de sfârscul meu.

— Îmi ceri cumva să fac pe asistenta nebunatică, domnule Drake?

— Nu știu. Ești de acord cu un pic de terapie sexuală?

Ea mă sărută din nou.

— Cu siguranță. Dar mai târziu, bine? Chiar vreau să stăm de vorbă.

Mă răsucesc spre ea și îmi așez brațul în așa fel încât să își poată odihni capul pe bicepsul meu.

— Despre ce?

— Despre... privirea i se înceteșează și devine distantă. Despre ceea ce urmează.

— Ceea ce urmează?

— Ce urmează?

Înghit în sec trag aer în piept de câteva ori, ca să îmi limpezesc gândurile. Nu îi pot cere acestei femei să își părăsească soțul. Nu o pot obliga să renunțe la stilul de viață luxos în favoarea unuia de refugiu și izolare. Este total diferit de cel cu care s-a obișnuit. Din punct de vedere financiar, îi pot oferi lui Ally orice își dorește, dar din punct de vedere social... Ar fi ca mine. O paria. O stea căzătoare care cândva a fost mai strălucitoare decât un milion de diamante.

Nu pot fi sigur că viața alături de mine ar fi suficientă pentru ea. Nu pot fi sigur că eu aș fi suficient pentru ea.

— Ce vrei să faci mai departe, Ally? o întreb și îmi țin respirația.

Privirea i se plimbă pe buzele mele, pe bărbie, pe gât, apoi se uită din nou în ochii mei.

— Nu știu. Viitorul este înfricoșător. Știu doar că nu am mai simțit niciodată așa ceva. Nu am fost niciodată atât de incontrollabilă și iresponsabilă și absorbită în totalitate de o singură persoană... Niciodată. Dar, pe de altă parte, dacă toate sentimentele astea sunt doar ceva temporar? Dacă faptul că ne este interzis ne face să ne dorim atât de mult?

Îi mângâi obrazul, numai ca să o ating în continuare. Trebuie să-mi amintesc încontinuu că e aici. Aici, cu mine. Nu cu el.

— Despre asta crezi că e vorba?

— Sincer? Nu. Dar n-ar fi prima dată când mă înșel. Și asta m-a costat libertatea. Nu am cum să plec fără să existe repercusiuni. Viața mea s-ar prăbuși cu totul.

Rămân tăcut, pentru că orice aș putea spune ar fi doar de umplură. Are dreptate. Nu poate pur și simplu să plece. Indiferent ce îi face Evan, indiferent ce face cu alte femei, Ally trebuie să-și joace rolul. Soția grijulie, iubitoare. Puternică, rezistentă și tolerantă. Imaginea perfectă a

grației și eleganței.

— Justice?

Îi zâmbesc pe lângă amărăciunea care mi-a cuprins gândurile, dar simt cum îmi invadează conștiința.

— Da?

— Vrei să plec? Vrei să-l părăsesc?

Buzele mi se deschid și răspunsul îmi arde vârful limbii. Îl înghit cu greu, apoi îi răspund:

— Vreau să faci ceea ce te face fericită.

În loc de răspuns, ea mă sărută pe buze, după care se adăpostește la pieptul meu, ca o pisică somnoroasă. Gura mea îi atinge părul și îmi petrec ambele brațe în jurul corpului ei. Refuz să îi dau drumul.

Aș putea să o fac fericită. Aș putea să-i umplu golul care s-ar forma dacă s-ar smulge din clasa superioară. Dar apoi, ce-ar urma? Ce ar însemna acest lucru pentru afacerea mea? Pentru reputația mea? Oare m-aș expune și aș trezi vânătoarea de vrăjitoare care cu ani în urmă m-a împins în deșertul meu singuratic?

Simt cum respirația ei se aprofundează, așa că îmi închid și eu ochii obosiți.

— Te rog, nu mă părăsi, îngerul meu, îi șoptesc, semiconștient, la limita dintre somn și cel mai frumos vis. Nu mai vreau să trăiesc în întuneric.

Îmbrăcat numai cu pantaloni din flanel moale, mă îndrept spre bucătărie, atras de arome de șuncă, ouă și pâine prăjită. Și cafea. Oh, cafea dulce, delicioasă.

Un mic dejun cald și o cafea proaspătă ar fi de ajuns pentru a-i face pe cei mai mulți bărbați să saliveze, dar imaginea lui Ally care se fâțâie de colo colo îmbrăcată cu o cămașă de-a mea din facultate și nimic altceva, cu un coc ciufulit în vârful capului este de-a dreptul încântătoare. Cămașa din bumbac gros, cenușiu este cu vreo cinci numere prea mare pentru dimensiunile ei și îi alunecă de pe un umăr gol, dându-i la iveală o parte din piept. Fără să mai pierd timpul, mă apropiu de ea și îi acopăr cu sărutări acea porțiune de piele fină.

— Bună dimineața, îmi zâmbește ea, atentă la tigaia cu omletă pufoasă, de pe aragaz.

— Bună dimineața. Nu erai lângă mine când m-am trezit.

— Îmi era cald și mă simțeam lipicioasă, așa că a trebuit să fac un duș. Plus de asta, îmi era prea foame și nu puteam să mai dorm. Aseară nu am mâncat decât înghețată.

Își întoarce capul și mă sărută delicat.

— Nu vorbi în numele meu. Eu am mâncat mai mult.

Obrajii i se înroșesc, iar eu nu pot rezista și i-l sărut pe cel de lângă mine. Pielea i se încălzește sub apăsarea buzelor mele. În scurt timp, îmi mut gura mai jos, pe gât, apoi în zona sensibilă de după ureche.

— Hei! chițăie ea. Unii dintre noi manevrează alimente fierbinți! Așază-te la masă; e aproape gata. Și cafeaua ta e pe dulap.

O ciupesc de fundul gol, apoi fac tot ce mi-a spus.

— Ah, ziarul de azi era pe dulap când am venit aici. Sper că persoana care l-a adus nu s-a furișat să ne spioneze. La naiba, îți dai seama cum ar fi?

— Nu. Angajații mei nu ar face așa ceva, o asigur, sorbind din cafea.

Las la o parte ziarul *Republica Arizona* și iau *New York Post*, recunoscător că este încă împăturit. Ally nu l-a citit.

Mă opresc la articolul principal de la pagina șase și furia oarbă care mă năpădește mă face să văd negru în fața ochilor. Titlul este scris cu litere îngroșate și îi disting foarte clar moaca falsă, solemnă și al naibii de penibilă, dar nu o pot digera. Nu pot accepta. Este un mit, o minciună, ca Iepurașul de Paști sau Moș Crăciun, fir-ar să fie!

Magnatul din Manhattan Evan Carr: „Am făcut multe greșeli, dar sunt gata să o dau la pace”.

Ieri, Evan Carr, nepotul fostului guvernator Winston Carr, a rupt tăcerea și ne-a destăinuit totul despre relația tumultuoasă cu soția Allison Elliot-Carr, despre infidelitate și zvonurile de sarcină și ne-a mărturisit că speră să îndrepte lucrurile.

„Îmi iubesc soția”, a afirmat el de față cu sursele noastre. „Ally este viața mea. Și n-aș putea niciodată să fac intenționat ceva care să o rănească. Știu că am o mulțime de lucruri de făcut, dar vreau să îi arăt că pot fi un soț demn de ea. O să lupt până la moarte”.

La începutul acestei luni, Evan a fost văzut în repetate rânduri cu o femeie despre care se presupunea că este cea mai bună prietenă a lui Allison, Kelsie van Weiss, deși el nici nu a confirmat și nici nu a infirmat acuzațiile. Totuși, el nu încearcă să nege faptul că i-a fost infidel.

„Am greșit; sunt conștient de asta. Am înșelat-o, iar acum suport consecințele. Dar sunt pregătit să fac tot ce este nevoie pentru a-i recâștiga încrederea. Aș face orice pentru ea”.

În acest moment, doamna Carr își petrece vacanța singură la un complex cu spa exclusivist, în ciuda zvonurilor anterioare, cum că ar fi la dezintoxicare. Ea este complet sănătoasă și nerăbdătoare să-și reia relația cu soțul ei atunci când se întoarce.

Citesc din nou articolul și disec hecare cuvânt. Minciuni. Numai minciuni. Evan a fost atras în cursă de tatăl său, o și mai mare canalie, și, practic, tot discursul lui de regret a fost regizat. Cel mai probabil a învățat cuvintele pe de rost, având în vedere că nu e prima dată când recurge la asemenea mizerii.

— Hei, pot să-l citesc și eu după ce îl termini? mă întreabă Ally, oprindu-mi șirul de gânduri criminale.

Mă uit la ziarul din fața mea. Evan pare atât de supărat și bântuit de remușcări! Arată exact ca un soț iubitor căruia îi este dor de jumătatea lui.

— Desigur, încuviințez eu din cap.

Apoi, din păcate, cana din mâna mea, cea pe care o ridic la buze, îmi alunecă brusc dintre degete și îneacă paginile ofensatoare cu cafea fierbinte.

— Fir-ar! înjur printre dinți, și sar de pe scaun înainte ca lichidul încins să-mi ajungă pe pielea goală.

Iau niște șervețele și încerc să îl absorb, apoi strâng într-un ghem ziarele stricate. Ally vine repede cu un prosop de bucătărie, la doar câteva secunde după ce chipul lui Evan devine de nerecunoscut.

— E în regulă, spune ea, uscând dulapul, în timp ce eu duc hârtiile la gunoi. O să-ți aduc altă cană.

— Nu, îi răspund, venind în spatele ei. O sărut pe gât și îmi strecur mâinile sub cămașa supradimensionată care îi ajunge până la mijlocul coapselor. Tu ia loc. Am eu grijă de restul.

Evan poate să facă pe soțul iubitor în fața camerelor de filmat, dar eu sunt cel care adaugă frișcă și zahăr în cafeaua lui Ally. Eu sunt cel care îi servește micul dejun, ba chiar cel care o hrănește, în timp ce picioarele ei moi și goale se odihnesc în poala mea. Și tot eu voi fi cel care îi va întinde trupul pe barul din bucătărie și îi va acoperi cu gura sexul inflammat, în vreme ce ea îmi recită numele ca pe o rugăciune.

Poate că prin lege Ally îi aparține lui Evan, dar conform legilor naturii este a mea. Și când vine vorba de o luptă între lei, nimeni nu dă doi bani pe ce este legal. Totul se rezumă la forța brută, la viclenie și instinct. Trei lucruri pe care le-am folosit toată viața mea pentru a supraviețui.

Stăm pe canapea și ne sărutăm ca doi adolescenți excitați, în timp ce televizorul ne creează fundal sonor. Ally a insistat să împrumute de la mine o pereche de boxeri înainte de a se așeza, deși eu eram mai mult decât fericit să-i las mirosul să pătrundă în pielea moale.

— Așadar, ce vrei să facem? mă întreabă ea, încălecând în poala mea.

Împing din șolduri înainte, astfel încât umflătura întărită de sub pantalonii mei subțiri să se apese pe mugurul ei.

— Mă pot gândi la câteva lucruri.

Ea își dă ochii peste cap și strânge din buze, ca să-și ascundă în zâmbet.

— Sunt sigur că poți. Dar, serios. Hai să facem ceva distractiv.

— Cum ar fi?

Ally se întinde să-mi ia telefonul, iar eu aproape sar în sus de spaimă. Totuși, nu atinge pictograma de deblocare, ci doar deschide camera foto.

— Zâmbește, mă îndeamnă ea, și face o fotografie înainte să pot reacționa.

O prind de șolduri și îmi înclină capul într-o parte.

— Ce faci?

— Îmi iau un suvenir. O să mi le trimit pe e-mail. Haide, dă-mi câteva cadre bune!

Sunetul camerei se mai aude de trei ori, când îmi fotografiază fața, pieptul și abdominalii.

— Mmmm, sunt nemaipomenite! Se potrivesc perfect în colecția mea de poze porno.

Îi smulg telefonul din mână înainte să-mi mai facă vreuna.

— Hei! Încă n-am terminat!

— E rândul meu să-mi iau un suvenir, îi răspund, apoi îndrept camera foto spre ea.

Își acoperă imediat fața cu mâinile.

— Ai înnebunit? Asta îmi mai lipsește. *Fotografii cu bogătașa târâtă prin noroi semidezbrăcată, în timp ce își petrece vacanța cu un bărbat necunoscut.* Tabloidele o vor spune în așa fel încât toată lumea o să creadă că am stat întinsă pe canapea, cu o acadea roșie în gură și am făcut un film

porno.

— Bună idee, zâmbesc ștrengărește, iar imaginea din minte face să-mi lase gura apă.

— N-o să mă transform în Kim Kardashian, Drake. Așa că dă-mi-l înapoi.

Îi fotografiez buzele strânse și mâna întinsă.

— Ally, sunt doar pentru mine. Pentru plăcerea mea. Mai degrabă aș ucide pe cineva decât să răspândesc aceste fotografii. Vreau doar să mă pot uita la tine... mereu. Dacă nu te pot păstra, măcar dă-mi voie să fac asta.

Privirea îi cade la degetele încleștate care se odihnesc pe abdomenul meu, și își mușcă buza de jos.

— Bine, îmi răspunde, ridicându-și privirea spre a mea și zâmbindu-mi solemn. Bine, îți dau voie.

Surprind imagini cu ea privindu-mă prin acei ochi triști, deosebiți. O șuviță roșie i se desprinde din coc și reușesc să-i fac o poză când și-o dă după ureche, cu un aer gânditor și cu mintea departe.

— La ce te gândești? o întreb, studiind-o prin obiectiv.

— La faptul că nu-mi amintesc să mă mai fi distrat vreodată atât de mult. Și să fi fost vreodată atât de fericită. Și la faptul că sunt îngrozită de ceea ce-mi rezervă viitorul.

Lacrimile i se adună în colțurile ochilor, iar eu îi mângâi obrazul și o oblig să se uite la mine.

— Nu te gândi la asta acum. Hai să ne distrăm în continuare și să fim liberi. Hai să fim fericiți împreună astăzi și să nu ne gândim la ziua de mâine.

O sărut cu pasiune și immortalizez momentul cu un selfie. Într-un alt loc și un alt timp, aceasta ar fi imaginea mea de fundal. Iar Ally...

Ally ar fi primul număr pe lista mea de contacte favorite. Și când m-ar suna să-mi povestească ce a făcut toată ziua sau să-mi spună vreo întâmplare amuzantă sau pur și simplu să mă anunțe că în curând ajunge acasă, la mine, fața ei cu zâmbet contagios mi-ar ilumina ecranul, iar ochii ei ar străluci ca stele de pe cer.

Ea se retrage, cu un zâmbet obraznic, numai cât să-și aducă trupul în obiectiv. Mica neastâmpărată s-a întors și intenționez să o capturez și să nu îi mai dau drumul niciodată.

— Scoate-ți cămașa, îi poruncesc, dar rămân cu ochii fixați pe

obiectivul care îi surprinde roșeața din obraji.

— Poftim?

— Cămașa. Dezbrac-o. Am nevoie de câteva cadre pentru colecția mea de poze porno.

Ridică puțin tivul bluzei și dezvăluie o fâșie subțire de piele.

— Jur pe ce am mai scump, Justice, dacă arăți cuiva...

— Ai încredere în mine, Ally. Tu ai încredere în mine. Îți mai amintești?

— Da, încuviințează ea. Am încredere.

Și cu asta, cămașa îi alunecă de pe corp și cade pe podea, iar sânii ei frumoși ajung la doar câțiva centimetri de gura mea flămândă.

Ally își acoperă pieptul cu mâinile și își ferește privirea.

— Arăt ridicol, nu-i așa? Ești obișnuit cu fete care îți flutură în față sâni enormi. Și uite-mă pe mine, cu pachetul unei puștoaice de doispe ani. Parcă aș fi un băiat.

Mai fac o fotografie înainte să cobor telefonul, pentru ca Ally să poată vedea seriozitatea de pe fața mea.

— Te rog să nu-mi strici momentul, comparându-te cu un băiat sau cu vreo adolescentă. Ce te-am învățat eu, Ally? Atracția sexuală nu înseamnă să ai sâni mari sau un fiind rotund. Nu contează mărimea rochiei pe care o porți sau cât de strâmte îți sunt hainele. Totul pornește de aici.

Îi mângâi ușor tâmpla și Ally se cutremură la atingerea mea. Apoi îmi cobor degetele pe pieptul ei și îi îndepărtez mâinile de pe sâni.

— Și de aici, continui, punând o mână pe inima ei. De aici, Ally. Dacă te simți sexy, vei fi sexy. Dacă tu o crezi, o cred și eu.

Când mâinile i se strâng în pumni pe lângă ea, reiau studiul intensiv al trupului său. Îi capturez în detaliu puzderia de pistru de pe nas și mica aluniță de pe sânul stâng. Buzele ei în formă de inimă, cea de jos doar un pic mai mare decât cealaltă, dând senzația de bosumflare permanentă. Felul în care talia ei pare atât de mică și subțire, dar destul de solidă încât să nu îmi fie teamă că i-o rup când sunt complet înăuntrul ei.

Ally este artă pură. Poate că pare simplă și discretă pentru un ochi neștiutor, dar pentru mine este o piesă exotică, rară care trebuie slăvită și apreciată.

— Ridică-ți bărbia, o îndrum, apoi îi fotografiez gâtul zvelt.

— Sper să nu le găsesc pe Mary Kate și Ashley pe internet, amice!

— Mary Kate și Ashley?

— Da. Fetele mele, mă lămurește ea, gesticulând spre sâni. Mici, poate puțin cam triste, dar simpatice.

Mă aplec și i-l acopăr cu gura pe cel stâng.

— Asta cine este?

— Oooh! Asta e Mary Kate. Cea mai mică și mai veselă.

Îmi mut limba pe cel drept și îi agită mamelonul, apoi îl iau complet în gură.

— Deci, asta trebuie să fie Ashley.

— Da, răspunde ea, cu un suspin. Care îți place cel mai mult?

Arunc telefonul într-o parte și cade cu zgomot pe canapea.

Nu-mi pasă. Nu atunci când ambii ei sâni sunt în mâinile mele, apropiați unul de altul, cu sfârcurile împietrite pentru mine.

— Nu știu. Trebuie să le încerc pe amândouă.

Ally închide ochii, iar eu sug și mușc pielea întărită, având grijă să le ofer ambilor sâni atenție în mod egal. Ea îmi geme numele și își balansează șoldurile, frecându-și sexul acoperit de bumbac de erecția mea proeminentă. Aproape că pot simți prin pantalonii de pijama cum micul ei loc umezește boxerii împrumutați.

— Trebuie să te pătrund, îi spun, cu buzele lipite de pielea ei fierbinte. Acum, iubito! Trebuie să te simt acum.

O ridic din poala mea, ca să se poată dezbrăca de boxeri, în timp ce eu fac același lucru cu pantalonii de flanel. Apoi mă încălesc din nou, iar vârful penisului meu ajunge la deschizătura ei. Amândoi tragem adânc aer în piept când ne vedem trupurile contopite și impulsuri electrice curg prin părțile noastre cele mai intime. Inimile ne bat într-o armonie perfectă. O apuc cu mâinile de fund și coapse, ca să îi încetinesc coborârea.

— Mai încet, iubito. Uită-te în ochii mei, în timp ce te umplu, centimetru cu centimetru.

Ochii încețoșați și încărcăți de dorință sălbatică ai lui Ally îi întâlnesc pe ai mei. O apăs în jos doar un pic, numai cât să permit capului meu să se cuibărească în interiorul ei, apoi urmăresc valul de emoții care îi joacă pe chip. Surpriză. Durere. Extaz complet, absolut.

— Vrei mai mult? o întreb.

Ally dă din cap că da și se străduiește să-și țină ochii deschiși, ațintiți asupra mea.

— Da. Mai mult...

Încă un centimetru ca de piatră. Pereții ei se contractă și se extind, dar este încă strâmtă și un pic inflamată de aseară. Chiar și udă flească, simt cum mușchii ei mă strâng ca într-o menghină.

— Doamne, iubito, mârâi eu și îmi înfrânez dorința de a mă înfige adânc în ea. Mai mult?

— Da, da. Justice, te rog, scâncește ea.

Țipă tare când îi ofer lucrul după care tânjește. Mă imploră să-i dau și mai mult, iar eu nu pot să nu îi îndeplinesc dorința.

— Oh, e prea mult. Mult... mult... prea mult. Nu pot să mă mai abțin, suspină.

— Încă puțin, iubito. Stai aici.

O apăs pe ultimii câțiva centimetri și împing în sus, apoi imediat simt cum Ally explodează în poala mea. Mușchii ei interiori mă strâng și mă atrag înăuntru, iar eu o fac să salte într-un ritm rapid, neobosit. Pereții ei continuă să pulseze și ea se mișcă pe valurile unui orgasm nesfârșit, ținându-mi numele, cu fața îngropată în scobitura gâtului meu.

— La naiba, murmur, când propriul meu climax îmi cuprinde coloana vertebrală. Păsărica ei încă zvâcnește și senzația de extaz mi se adună în vintre. O ridic pe Ally înainte de a fi prea târziu și o așez în picioare.

— Gustă-te, iubito, îi spun răgușit, ținându-mă de baza penisului. Gustă cât de dulce ești. Suge-ți seva de pe mine.

Mă privește cum îmi mângâi penisul ud și lucios, iar ochii ei se măresc de șoc și încântare. Își linge buzele cu precauție și se lasă în genunchi între picioarele mele.

— Nu-ți fie frică, iubito. Ai încredere în mine; o să-ți placă.

Își ridică privirea spre mine și îi observ dorința arzătoare.

Își pune mâna peste a mea, apoi își aduce încet buzele la vârful neted, iar eu gem puternic atunci când simt cum limba ei roz iese afară și linge cercuri delicioase în jurul capului meu.

— Îți place? o întreb, cu vocea răgușită, plină de nevoie coplesitoare.

— Da, îmi răspunde, cu răsuflarea tăiată.

— Atunci linge-l pe tot, iubito. Nu risipi nicio picătură.

Pulsez violent când lungimea dură alunecă între buzele și limba ei, până când îi atinge fundul gâtului. La început mă ia încet, pentru a se acomoda cu senzația nouă. Apoi mă suge cu pasiune și îmi face scula să

vibreze cu gemetele ei, în timp ce încă mă strânge la bază. Îmi împing soldurile în sus, dornic să ating punctul maxim.

— Sunt atât de aproape. Atât de aproape, iubito! îi șoptesc. Atinge-te. Joacă-te cu clitorisul în timp ce mă faci să ejaculez.

De data asta nu ezită și o mână îi dispăre între picioare. Simt momentul exact în care își atinge labiile moi, pentru că mă suge mai tare, cu mai mult entuziasm. Văzând-o așa de excitată de propria ei aromă, cu penisul meu în gură și cu mâna la păsărică, fierbințeala din centrul meu explodează și se propagă într-o minge de flăcări lichide, care îmi inundă corpul mai repede decât mi-am închipuit. Cu un geamăt agonizant, mă retrag din gura lui Ally exact când primul jet îmi erupe din corp. Ea privește cu fascinație cum sperma se revarsă pe abdomenul meu încordat, iar eu tresar și tremur, într-un orgasm de categoria a cincea.

— Uau, șoptește ea, cu buzele roșii și umflate.

Gem drept răspuns, nefiind în stare să articulez altceva.

Ca și cum aș putea să mă îndrăgostesc și mai mult de ea, ca și cum ar putea să facă vreun lucru care să crească și mai mult magnitudinea sentimentelor, ea se apropie și linge dâra sărată de lichid lăptos care mi se prelinge pe abdominalii rigizi. Îi cuprind fața și îi mângâi părul cu afecțiune, atât de copleșit de sentimente mult prea noi pentru a le putea exprima în cuvinte.

Este actul suprem de supunere, dar Ally îmi domină toate gândurile confuze, fiecare senzație care îmi străbate corpul și fiecare respirație sacadată din plămâni.

Își reazemă capul de coapsa mea, după ce a devorat fiecare picătură din mine. O ridic în brațe și o strâng la piept; ambele noastre trupuri goale sunt lipicioase de sudoare și excitare.

— Trebuia să înregistrezi asta pentru colecția ta porno, îmi spune ea, când respirațiile ne-au revenit la normal.

— Ce te face să crezi că n-am făcut-o?

— Corect. Doar să-mi pui niște sâni mai mari, în Photoshop. Gemenele Olsen au nevoie de niște carne pe oase.

— Șșșș! Ești perfectă, îngerul meu, îi murmur în păr. Desăvârșită, exact așa cum ești.

Distrugere

E ciudat că niciodată nu îți dai seama cât de mult urăști să dormi singur până când nu ești forțat să o faci.

Gata. Am spus-o. Nu îmi place să dorm singur.

Sau poate că nu suport să dorm fără Ally cuibărită lângă mine, cu părul ei roșu, ciufulit care îmi cade pe față și mă sufocă în somn. Sau fără saliva ei care îmi picură pe piept sau fără accesele ei spontane de sforăit, care mă sperie de moarte în mijlocul nopții.

Dumnezeule! Ador totul la ea.

Atât de mult, încât n-am mai închis un ochi după ce s-a strecurat afară pe ușa din față, lăsându-mă satisfăcut, dar încă flămând după ea în toate felurile posibile.

— Lumea o să înceapă să vorbească, mi-a spus ea, încălțându-și sandalele.

Sandalele alea urâte ca naiba. Doamne, le ador și pe ele.

— Să vorbească.

— Ești simpatic, mi-a zâmbit ea, apoi și-a atins buzele de ale mele. Simpatic, dar nu inconștient. Știi că oamenilor le place bârfa. Iar aceste femei nu au avut subiecte de bârfă de luni întregi.

— Să le ia naiba, i-am răspuns, îmbrățișând-o și refuzând să o las să plece.

— Mmmm! a îngânat ea, plimbându-și nasul de la baza gâtului meu până la bărbie. Îmi place când nu te bărbiești. Arăți sexy cu barbă.

— Arăt sexy *cu tine*, i-am răspuns, apoi mi-am coborât mâinile, ca să o strâng de fese. Încape perfect în palmele mele. Rămâi. Nu pleca.

— Ești diabolic, domnule Drake, mi-a spus, clătinând din cap. M-a sărutat pe buze și mi-a dezlipit mâinile de corpul ei. Diseară, bine? Voi veni imediat după cină. Voi renunța și la panna cotta, așa că ai face bine să ai niște înghețată pentru mine.

— O să am mai mult decât atât.

S-a întors și mi-a zâmbit chiar înainte să se lovească de tocul ușii, iar eu nu am putut să fac altceva decât să mă îmbăt în acel surâs, ca și cum ar fi fost cel mai cald și mai strălucitor soare pe care l-am văzut vreodată. Aș prefera să orbesc decât să nu mă mai uit la ea.

— Diseară, mi-a spus. Ne vedem diseară.

Îmi doresc să o fi convins să rămână. Să îi fi spus că trebuie să stăm de vorbă, că nu mai putem amâna niciun minut, că există ceva ce trebuie să

știe despre mine înainte de a merge mai departe. Dar am rămas acolo, perplex și am urmărit dâra de foc, până când a dispărut în clădirea principală.

Oricât de obosit aș fi, abia aștept să ajung la curs în această dimineață. Fac un duș, mă bărbieresc și îmi aleg hainele cu mai mult zel decât am făcut-o vreodată. Nici nu mă mai deranjez să-mi fac ritualul zilnic de verificare a alertelor Google, a Paginii Șase și a altor publicații de scandal. Niciuna dintre astea nu mai contează. Nu cât timp amintirea trupului lui Ally sub al meu, tremurând cu replici de orgasm, în timp ce îmi geme numele este gravat permanent în creierul meu.

Abia intru în clădire, că Riku se apropie de mine, urmat de Diane și de alți câțiva membri ai echipei mele.

— Frate... ești bine? mă întreabă el, iar îngrijorarea i se citește pe față.

Mă privește pieziș, făcându-și ochii să pară negri sub sprâncenele întunecate.

— Da, mă încrunt, când le observ privirile nerăbdătoare. Ce s-a întâmplat?

— Nu te-ai uitat la știri? Ți-am trimis mesaje.

Îmi scot telefonul din buzunar și apăs butonul Home. Închis complet. Am uitat să îl încarc după ce ieri eu și Ally ne-am făcut poze nud. La naiba, asta nu-mi stă în fire.

— Mi-a murit telefonul. De ce? Ce s-a întâmplat?

Riku se uită de jur-împrejur și trage nervos de timp, în vreme ce câteva gospodine intră în salonul principal, pregătite pentru lecția din această dimineață. Privirea mea fuge exact peste umărul lui, peste tot și toate, în speranța de a o vedea pe Ally.

— Chiar ar trebui să verifici știrile, J.D., îmi spune el serios. Heidi e pe drum.

— Heidi?

Asta îmi atrage atenția. Lucrez cu ea de ani de zile, dar nu ne-am văzut față în față decât de câteva ori. Asta, evident, nu este o vizită de curtoazie.

— Da. Avionul ei a aterizat dimineață. Trebuie să apară în orice...

— E deja aici, spune o voce din spatele meu. Heidi Dulane, scorpiașefă din lumea PR, supranumită pitbull în fustă. Heidi este, probabil, singura persoană din lume care mă poate face să tremur cu atitudinea ei rece. Obsesia reginei de gheață pentru perfecțiune și rezultate excepționale

este ceea ce a făcut din ea cel mai căutat și cel mai bine plătit specialist în publicitate din lume. Iar trăsăturile ei ascuțite, nordice și aspectul fizic deosebit cu siguranță au făcut-o cea mai sexy.

Mă uit la blonda înaltă cu picioare lungi, care ține lângă ea o valiză elegantă și dau din cap când o văd că se apropie. Fața perfectă a lui Heidi este amenințător de încruntată, într-o expresie care l-ar face să se chircească chiar și pe cel mai dur mascul alpha. Riku se strecoară înapoi în bucătărie înainte ca ea să se oprească în fața mea.

— Încarcă-ți telefonul ăla nenorocit, Drake! îmi spune, fără vreo formulă de salut, apoi îmi întoarce spatele și își croiește drum prin curte, spre casa mea.

Mă uit la Diane cu senzația că sunt cu câțiva centimetri mai scund.

— Dă-le liber doamnelor. Spune-le să se întoarcă la apartamentele lor și apoi au program de voie.

Când mă uit în sus, e acolo. Îmi fură aerul din plămâni și îl înlocuiește cu ceva gen heliu. Când sunt în preajma ei simt că plutesc, că ajung atât de sus, încât pot săruta soarele. Ea se uită la mine, înghețată în loc, cu acele buze rubinii ușor întredeschise, de parcă tocmai ar fi oftat sau ar fi gemut. Am nevoie de toată stăpânirea de sine din lume ca să nu mă duc la ea și să aflu.

— Să fii pe fază. Ținem legătura, îi murmur Diane, fără să mă uit la ea, apoi mă întorc cu spatele și revin la realitatea mea rece și întunecată.

* * *

— E groasă treaba, Drake. Pe bune. Cum ai putut să permiți să se întâmple una ca asta?

Heidi traversează podeaua camerei de zi, în pantofi Loboutin cu tocuri de cincisprezece centimetri și cu câte un telefon în fiecare mână. Duce unul la ureche și latră un ordin persoanei de la capătul celălalt, dar eu nu îl aud. Ochii și urechile nu mi se mișcă de la scenele de pe ecranul televizorului. Variațiuni ale aceluiași titlu apar pe plasmă iar și iar, în timp ce oamenii încearcă să speculeze și să disece frântura de informații care le-a fost oferită pe tavă.

ȘTIRI DE ULTIMĂ ORĂ: doctorul sexual al vedetelor a fost dezvăluit!

Sexpertul masculin transformă bogătașele în jucării sexuale.

250.000 de dolari ca să se culce cu nevastă-ta? N-o să vă vină să credeți câte celebrități au apelat la serviciile lui!

Un Doctor Sex în carne și oase? Paciente sale sunt deconspirate.

Cine este Justice Drake? Consultant al vedetelor sau prădător sexual?

Cine este Justice Drake?

Cine este Justice Drake?

Nici măcar eu nu știu răspunsul la această întrebare.

— Justice. Justice!

Mă întorc spre sunetul agravat al vocii lui Heidi, dar nu mă uit la ea.

— N-ai auzit ce ți-am spus?

— Nu au nicio informație. Doar un nume. Tot ce au e un nume, îi răspund, aproape robotizat, ignorându-i întrebarea.

— Da, dar cine știe de la cine a răsuflat informația aia? Și este doar o chestiune de timp până vor avea mai mult.

Mă răsucesc din nou spre televizor, schimb canalul și dau de un nou titlu. *În căutarea lui Justice*. Foarte inteligent.

— Justice... Sunt asaltată de clienți nemulțumiți. Le-ai promis discreție totală, iar acum se tem că ar putea să se afle tot.

Se apropie de mine și pune o mână subțire pe încheietura mea. Este pentru prima dată când Heidi mă atinge. Pielea ei e mai fină decât mi-am imaginat, mai delicată. Chiar dacă are un exterior dur, Heidi este o femeie adevărată. Mă întreb în treacăt cum îi merge pe plan personal. Oare e măritată? E într-o relație? Cu o femeie sau cu un bărbat? Oare are pe cineva care să o facă să simtă fluturi în stomac în fiecare zi?

— Hei, își înmoaie ea glasul, cu un zâmbet trist. Trebuie să iei o hotărâre. Cade cortina. E timpul să le trimiți acasă.

— Nu.

Mă ridic în picioare și îmi strâng pumnii pe lângă corp.

— Nu? Justice, tu ai auzit tot ce ți-am spus? Am încălcat termenii contractului. O să pierzi totul dacă nu rezolvi rahatul ăsta chiar acum! Trimite femeile acasă, returnează-le banii și dispari înainte să-ți dezvăluie cineva identitatea.

— Puțin îmi pasă! Nu o pot lăsa... Nu sunt pregătit să plec. Nu pot să le trimit înapoi, încă nu. Nu am terminat.

— Iisuse Hristoase! Tu te auzi? mă întreabă exasperată, aruncându-și mâinile în sus. Nu te pot reprezenta dacă tu nu mă asculți. Încă mai avem timp să îndreptăm lucrurile dacă ne mișcăm acum! Nu e ca și cum chiar te-ai culca cu vreuna dintre doamnele astea.

O ținuiesc cu privirea, din reflex, cu un sentiment de vinovăție. Sau

teamă. Sau poate un pic din amândouă. Ea îmi citește expresia ca în palmă.

— La naiba, n-ai făcut-o! Spune-mi că n-ai făcut-o, Justice! Spune-mi chiar în clipa asta!

— Heidi, nu e cum crezi tu... încerc să-i explic, dar nici măcar mie nu mi se pare convingător și, din câte se pare, nici Heidi nu mă crede.

— Nu-mi vine să cred! Știam eu. *Știam eu!* De când am vorbit ultima oară. Doar că nu am vrut să cred că poți să fii atât de neglijent. Tu dintre toți, cu regulile tale, și controlul, și anonimatul. Nu concepeam ca tu să faci ceva atât de stupid.

— Pot să îndrept situația.

— Ei, poți pe naiba! Cine e, Justice? Care dintre ele? Poate că mai există o modalitate să ieșim din mizeria asta. Dacă știu despre cine e vorba, știm cât să îi oferim ca să-și țină gura.

Rămân tăcut. Parțial pentru că nu vreau să o trădez pe Ally așa, dar și pentru că sunt prea laș ca să-i mărturisesc că nu vreau să îndrept situația. Acum că secretul a ieșit la iveală, pot să răsuflex ușurat. Nu mai trebuie să ascund cine sunt. Nu mai trebuie să ascund ceea ce simt.

— Cum o cheamă, Justice? Zi-mi acum!

Mă uit la Heidi și simt că asta este începutul sfârșitului. Oricât de mult aș încerca să mă împotrivesc, știu că s-a terminat. Știu că soarele a apus pentru Ally și pentru mine.

— Nu putem să o plătim. Nu se lasă cumpărată.

Heidi ridică o sprânceană arcuită meticuloasă.

— Oricine are un preț, Justice. Ar trebui să știi asta mai bine ca oricine.

— Ei bine, ea n-are. Ally n-are.

— Ally? Adică Allison Elliot-Carr? *Acea Allison Elliot-Carr?* Pentru numele lui Dumnezeu, Justice, de ce a trebuit să regulezi cea mai bogată javră de aici? Ai dreptate: orice i-ai oferi probabil are deja în portofelul pentru mărunțiș.

— Cum spuneam, nu e ceea ce crezi. Oricum nu ar accepta.

— Și tu de unde știi? V-ați îndrăgostit unul de altul sau ceva de genul asta? Crezi, chiar și pentru o secundă, că și-ar părăsi viața plină de excese și de lux pentru una alături de tine? Îl are pe Evan, domnul Cel-Mai-Sexy-Bărbat-în-Viață, conform revistei *People*. Până și Oprah ar fi de acord cu asta. Fără supărare, Justice, dar de ce te-ar vrea pe tine?

Nu îi răspund, pentru că nu am ce. Heidi are dreptate.

În comparație cu Evan, eu sunt un cerșetor care doarme pe ziare. Iar asta nu m-a deranjat niciodată cu adevărat... până acum.

Pe bara de jos a ecranului televizorului apare mesajul „Știri de ultimă oră”. Heidi dă sonorul mai tare exact când Giuliana Rancic își începe discursul.

— *Mass-media viaște după ce s-a descoperit faptul că un bărbat neidentificat, cunoscut sub numele de Justice Drake, este de fapt un terapeut sexual pentru celebrități. Și separe că are niște clienți foarte suspuși. Ni s-a confirmat faptul că sursele anterioare care o plasau pe Allison Elliot-Carr, soția lui Evan Carr, la un centru spa exclusivist au fost false și că ea ar fi fost, de fapt, într-o destinație secretă cu acest sexpert pentru vedete. Când i-am contactat pe agenții domnului Carr pentru explicații, au spus că nu vor să facă niciun comentariu. Acum, întrebarea este: oare l-a angajat, de fapt, Evan Carr pe acest individ să se culce cu soția lui și să o transforme într-o amantă mai bună? Rămâneți pe recepție pentru noutăți legate de această știre...*

Închid televizorul. Nu am nevoie să aud mai mult.

— Vezi? mă întreabă Heidi, gesticulând spre ecranul negru. Piese de puzzle încep să se așeze. Iar acum au implicat și familia Carr? E de rău, Justice. Chiar și tu trebuie să realizezi asta.

— Știu.

Îmi las capul în palme și îmi masez tâmpilele.

— Lasă-le să plece. Poți să începi de la zero în altă parte, sub un nou pseudonim, cu angajați noi. Mai bine te retragi acum, înainte de a fi obligat să o faci.

Mă uit la Heidi, dar nu o văd decât pe Ally. Nu am în fața ochilor decât privirea ei tristă și felul în care mi-a zâmbit ultima oară. Ea s-ar întoarce în lumea ei, iar eu aș rămâne în a mea.

— Nu pot, murmur, chiar dacă știu, în acel moment, că o s-o fac. Nu pot să o păstrez. Asta înseamnă mirajul: ceva atât de frumos și de dorit, încât nu poate fi real.

O bătaie ușoară în ușă îmi ridică țeasta grea și mă face să alerg spre ușă. O deschid fără să verific cine e.

— Ally.

E ca și cum tocmai aș fi luat prima gură de aer, după ce am stat sub apă ore întregi.

— Iartă-mă că te întrerup...

Trage cu ochiul în spatele meu și când expresia i se schimbă într-una de uimire știu ce vede: o blondă înaltă, cu picioare lungi, cu un corp formidabil, pe tocuri și cu o fustă conică atât de strâmtă, încât pare pictată pe ea.

— Um, ăăă pot să revin mai târziu.

O apuc de braț înainte să se poată îndepărta vreun pas.

— Nu. Rămâi. *Rămâi.*

Dacă ar putea simți greutatea acestui cuvânt minuscul...

— Heidi pleacă.

— Cred că îți bați joc de mine, mormăie tipa sexy în spatele meu.

Pornește spre ușă, dar se oprește să-și apese buzele roșii pe obrazul meu.

— Ai 24 de ore, Drake. Hotărăște-te, îmi șoptește, apoi își îndreaptă privirea de gheață către Ally și înclină din cap.

— Doamnă Carr...

Urmărim cum Heidi se îndepărtează, balansându-și șoldurile în ritmul tocurilor înalte. Ally pare gânditoare atunci când se întoarce spre mine.

— Ce e? o întreb, trăgând-o în casa și în brațele mele.

— Este...

— Înaltă? Rece? Puțin cam înfricoșătoare?

— *Superbă.* Și, da, puțin cam înfricoșătoare. Este ca versiunea ta feminină.

Clatin din cap

— Crezi că sunt înfricoșător?

— Erai, îmi explică, curățându-mi de pe obraz pata de ruj strălucitor lăsată de buzele lui Heidi și înlocuind-o cu a ei. Dar eu sunt de părere că trebuie să-ți înfrunți frica. Acum mă sperii la fel de mult ca un pisoi. Cine e tipa, până la urmă?

— Agentul meu de publicitate.

— E totul în regulă? se încruntă ea îngrijorată.

— Bineînțeles. Doar câteva hârtii pe care trebuie să le semnez personal, o mint, fără scrupule.

— Sper că nu v-am întrerupt, continuă, apoi se uită spre ușă. Nu bănuiește nimic despre noi, nu?

— Te-ar deranja dacă ar bănuși?

Ally ridică din umeri și se întoarce spre mine, cu ochii rătăciți.

— Nu știu. Adică știu, dar nu pot să mă hotărâsc ce părere am despre asta.

— Nu știi ce simți în legătură cu noi.

Nu este o întrebare. Ochii ei îi găsesc pe ai mei și caută răspunsuri.

— Nu. Ba da. Știu, sigur că știu, dar mi se pare că e greșit să simt toate astea. De parcă aș fi o persoană oribilă, dezgustătoare pentru că am aceste sentimente, în situația mea. Și dacă le recunosc, mă vor acapara. Mă vor consuma. *Tu* mă vei consuma.

Mă apropii de ea cât de mult e omeneste posibil. Atât de mult, încât îi simt bătăile inimii răsunând în pieptul meu.

— Vreau să te consum, Ally. Vreau să devorez fiecare părticică din tine, până când nu vom mai exista nici tu, nici eu. Până când nu vom deveni nimic altceva decât senzație și epuizare. Până când vei vedea muzică și vei auzi culori, îi spun, cu buzele la doar o suflare distanță de ale ei, dornice să i le guste. Nu trebuie să definești în vreun fel sentimentele pe care le ai pentru mine, Ally. Lasă-mă să o fac eu în locul tău.

Ea deschide gura să vorbească, dar îi înăbuș cuvintele cu un sărut fierbinte. Nu am nevoie de un răspuns din partea ei. Ceea ce avem, ceea ce simt pentru ea depășește barierele unei explicații raționale. Când mă desprind de ea, observ că are ochii triști.

— De ce am impresia că e un sărut de despărțire?

O sărut din nou, pentru a mă abține să îi mărturisesc că este. Începutul sfârșitului. Punctul de pornire al celei mai triste despărțiri din istorie. Pentru că după această seară ea va pleca de lângă mine și se va întoarce la el, ținând în palmă o bucată din inima mea. Și ori de câte ori privesc cerul noaptea și mă întreb unde este, dacă e fericită, dacă Evan râde la glumele ei proaste sau zâmbește de fiecare dată când zâmbește ea, spațiul gol din interiorul meu lăsat în urmă de plecarea ei va sângera de amintiri. Pentru că, odată, a fost umplut de lumina ei. Ea m-a *completat* într-un fel în care nimeni de pe Pământ nu ar fi putut să o facă. Și niciodată nu voi mai fi întreg.

Nu ne vorbim, în timp ce o conduc spre dormitor. Stăm cu ochii lipiți unul de celălalt cât timp ne dezbrăcăm. Când o ating, se cutremură, dar pielea îi arde sub degetele mele. O strâng în brațe și îmi doresc să o pot acoperi într-un fel care să o facă să dispară în mine. Nu pot să-mi ia ceva

ce nu găsesc.

— Ești atât de mică! îi murmur, cu buzele lipite de părul ei.

— Iar tu ești atât de mare! Dar îmi place.

Stăm așa până când apăsarea erecției mele devine prea mare pentru a mai putea fi ignorată. Parcă auzindu-mi gândurile, ea strecoară o mână între noi și o strânge, făcându-mă să gem, fără pic de demnitate.

— Atât de mare, îmi repetă, cu un zâmbet satisfăcut. Dar îmi place.

— Și ea te place.

Apoi nu mai vorbim și toate semnele de joacă dispar atunci când îi acopăr corpul cu al meu. Îi sărut gura, gâtul, fiecare dintre sânii ei tari, adâncitura buricului. Atunci când limba mea găsește încheietura coapselor, le deschide automat pentru mine. Îmi trec un deget în jos, printre falduri, apoi îi apăs clitorisului. Se cutremură, iar eu repet mișcarea, mișcându-mi ușor degetul peste ghemul de carne roz și trasându-i sexul cu precizie, înainte de a-l trage din nou în sus, pentru a aplica presiune pe mugurul ei sensibil. Până să îi ofer limba, aproape se dezintegrează.

— Ce-mi faci? scâncește ea, clătinându-se în pragul orgasmului.

— Exact ceea ce te-am învățat, îi răspund.

Apoi o împing în abis, cu gura și degetele. O sug până când lichidul ei mi se scurge pe bărbie, în jos. Până când mă prinde de umeri și mă trage în sus, implorându-mă să încetez.

— Oh, Doamne, suspină ea. Nu mai pot. E prea mult.

O sărut, ca să își simtă gustul pe limba mea, să îi împărțim excitarea. Sunt perfect aliniat cu intrarea ei, încă umedă și fierbinte, așa că împing încet, până când capul penisului meu ajunge în interior. Ally tresare și îi mângâi buzele cu vârful degetelor, apoi îi introduc două în gură. Înaintează puțin și privesc emoțiile evidente pe fața ei, toate nuanțele de plăcere carnală. Când am intrat complet, până la bază, mă retrag atât de brusc, încât o fac să geamă și o întorc pe burtă.

— Hopa sus, îi spun, aliniindu-i fundul cu șoldurile, și îndoiindu-i picioarele în așa fel încât tălpile i se ating. Admir modul în care sexul i se contractă și mă imploră să o umplu din nou.

Cu o mână pe șoldul ei și cu cealaltă pe umăr, întâi încet, o pătrund pe la spate. Din unghiul ăsta intru atât de adânc, încât pot să-i simt bătaile inimii în stomac. Așternutul se mototoleşte sub strânsoarea ei și Ally înjură încet.

— Te simți bine așa? o întreb. Nici nu știu de ce îi cer voie. N-am mai cerut voie niciodată să iau ceva ce mi-am dorit și cu siguranță nu mi-a păsat suficient cât să fac asta în timpul sexului.

Cu ochii strânși, Ally dă din cap în pernă.

— Da. Superbine.

Mă retrag până la vârf și pătrund din nou, trăgându-i umerii înspre mine. Amândoi gemem la unison și genunchii îi tremură.

— Bine?

Nu știu de ce o întreb din nou. Știu că se simte bine. *Simt* că îi place.

— Da, reușește ea să murmure, printre respirații sacadate.

Pierd orice urmă de control, mă las în voia simțurilor și împing lacom în ea. Mă aplec și o sărut pe spate, înăbușindu-mi gemetele de plăcere pe pielea și în părul ei. Ea întoarce capul și buzele ni se unesc instantaneu.

Dacă am fi într-un alt timp, iar eu aș fi un alt bărbat, care ar iubi o altă femeie, aș privi-o în ochi atunci când trupurile ni s-ar uni. Ea s-ar uita cu dragoste la mine și mi-ar mângâia obrazul, cu o expresie de extaz pur întipărită pe chip. I-aș da părul într-o parte, peste umăr și mi-aș trece limba de-a lungul gâtului ei, până la ureche. Iar atunci când spatele i s-ar arcui și primii fiori ai orgasmului i-ar cuprinde trupul, i-aș șopti „te iubesc”, pentru că aș vrea ca acele cuvinte să fie singurele pe care le aude atunci când termină pentru mine. Doar pentru mine.

Indiferent de sentimentele mele pentru Ally, și chiar am sentimente pentru ea, eu nu sunt acel bărbat, iar ea nu este acea femeie. Și singurul moment pe care îl avem la dispoziție este cel de acum. Dacă aș pronunța aceste cuvinte, nu aș face decât să creez confuzie și conflict pentru amândoi. Așa că înghit ambele noastre suspine de abandonare și îi ofer numai părțile din mine pe care i le pot oferi. Părțile care îmi tremură și pulsează, până când durerea și plăcerea devin una și aceeași. Până când foc și gheață îmi urcă pe șira spinării și articulațiile mele sunt mult prea inundate cu senzații pentru a se mai putea mișca, iar eu vărs totul în ea: frica, furia, fericirea de a o avea în brațe. Toate sunt ale ei. *Îi aparțin* în întregime.

* * *

Ceva îmi deranjează somnul, dar încerc să ignor totul. Nu vreau să-mi schimb poziția, nu vreau nici măcar să respir. Dar sună iarăși din camera de zi și știu că trebuie să mă ridic din pat și să părăsesc căldura corpului

lui Ally.

Fir-ar să fie! Telefonul.

Raze de lumină difuză pătrund prin draperii și îmi dau seama că am făcut sex și am dormit toată ziua. Am vorbit puțin, am mâncat, ba chiar am și băut ceva, dar în principal ne-am petrecut timpul sărutându-ne, atingându-ne și împingându-ne trupurile spre extaz.

Cât pot de ușor, îmi scot brațul de sub corpul adormit al lui Ally. Ea se foiește, mormăie ceva nedeslușit, apoi își reia sforăitul ușor. Clatin din cap și râd pe înfundate, după care mă duc spre camera de zi. Înainte de Ally, toate femeile cu care am fost vreodată arătau ca niște fotomodele chiar și în pijamale. Părul și machiajul rămâneau cumva la locul lor. O parte din mine nici nu credea că dorm cu adevărat, ci doar își închideau ochii cu gene lungi și stăteau în pat, ca statuile de ceară. Dar cu Ally, totul este diferit, este mai real. Părul ei încâlcit ajunge și pe fața ei, și pe a mea. Sforăie un pic, nu tare, dar suficient de sonor cât să îmi dau seama că doarme. Și o mică picătură de salivă îi apare în colțul gurii.

Poate că, în realitate, toate femeile dorm așa. Nu știu. N-am rămas niciodată suficient de mult pentru a afla.

Urmăresc clinchetul telefonului și îl găsesc pe măsuta de cafea. Apeluri pierdute și mesaje de la Heidi. Unul de la Diane, îmi dă raportul. Altul de la Riku, mă întreabă dacă este totul în regulă. Le ignor pe toate și îmi îndrept atenția spre cele șase alerte Google care îmi împânzesc ecranul.

Știre bombă...

Tocmai a ieșit...

Adevărul șocant dezvăluit...

Același rahat cu diferite titluri. Dar tot ce pot vedea este o față, un nume. Un lup în piele de oaie, care plânge cu lacrimi false de remușcări și de dor.

Revelația șocantă a lui Evan Carr: Mi-am trimis soția la doctorul de sex.

Într-un comunicat de presă de azi-dimineață, Evan Carr a dezvăluit, cu părere de rău, că și-a trimis soția, pe Allison Elliot-Carr, la terapeutul sexual pentru celebrități Justice Drake, sub pretextul că Drake este un profesionist intim] NU un deviat sexual.

— Când ni s-a spus prima dată despre domnul Drake și practicile sale, am crezut amândoi că o va ajuta pe Allison să-și dezvolte încrederea în sine și să-și stăpânească sexualitatea, a declarat vedeta. Ne-am înscris cu presupunerea că va fi un lucru pozitiv pentru căsnicia noastră. Nici prin

cap nu ne trecea ce făcea de fapt Justice Drake. Dacă aş fi ştiut, nu mi-aş fi pus niciodată soţia să treacă prin aşa ceva.

Carr, cu faţa înlăcrimată, continuă să spună că face tot ce îi stă în putere pentru a-şi localiza soţia şi a o aduce acasă.

— Locul ei este lângă mine, explică el. Nu cu un tip care ne-a vândut o minciună. Nici nu vreau să îmi imaginez ce îi poate face lui Ally şi Dumnezeu mai ştie cui.

Evan Carr a oferit detalii cu privire la formularele de înregistrare, în care scrie că femeile sunt trimise într-o destinaţie necunoscută, unde nu vor avea contact cu lumea exterioară timp de şase săptămâni. Întrebat despre identitatea lui Justice Drake, Carr a clătinat din cap.

— Nimeni nu l-a văzut vreodată. Nici nu sunt sigur dacă e bărbat. Am ținut legătura prin agentul său de publicitate sau prin e-mail.

Heidi Dulane, agentul de publicitate al lui Drake, nu a fost dispusă să ofere comentarii.

Pulsul îmi bate dureros în tâmples şi o sun imediat pe blondă.

— Norocul tău că am o groază de treabă, îmi spune Heidi după ce răspunde la primul apel. Am vrut să-ţi invadez cuibuşorul de nebunii şi să te scot cu forţa de acolo.

— Unde eşti? o întreb, cu vocea răguşită de somn şi seriozitate.

— Mă îndrept spre New York, dar a trebuit să facă o oprire mai întâi.

Face o pauză, pentru a-i da şoferului de taxi adresa unui hotel de pe Michigan Avenue.

— A intervenit ceva şi vreau să văd despre ce e vorba.

— Eşti în Chicago?

— Da. Mă întâlnesc cu Art.

Oftez prelung şi mă reazem de canapea. Arthur Cambridge al III-lea este avocatul meu. Dacă este implicat, înseamnă că ceva nu e în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Eşti şantajat, Justice. Acum câteva ore mi-a fost trimisă o înregistrare audio cu tine în timp ce faci sex. Nu ştiu cu cine ai fost, dar femeia a fost foarte vorbărească. Te-a tot strigat pe nume. Ştii ceva despre asta?

Închid ochii şi îmi masez tâmplesle tensionate.

— Nu. De unde ştii că nu e trucată?

— Am verificat-o. Este autentică. Totuşi, echipa mea a reuşit să

identifice adresa IP ca fiind din Chicago.

Aproape că zâmbesc.

— Heidi, ai cumva o echipă de hackeri?

— Nu are toată lumea? Și chiar dacă e veche de ani de zile, nu putem să ne asumăm riscul. Nu acum, când presa îți cere capul pe o tîpsie de argint. Chiar acum ți-o trimit printr-un mesaj. Ascult-o cu atenție. Apoi sună-mă când ai terminat.

O secundă mai târziu primesc un mesaj și întrerup conversația cu Heidi pentru a deschide fișierul atașat. Respirație grea. Gemete. O voce dulce îmi strigă numele, în timp ce eu îi poruncesc să mi-o tragă, apoi să mă sugă.

Nu trebuie să ascult mai mult. Am făcut-o. Am făcut-o chiar ieri.

O sun din nou pe Heidi, iar ea îmi răspunde imediat.

— Cred că știu cine a pus la cale toate astea și presupun că și tu ți-ai dat seama.

Erin.

Proasta de Erin.

Îmi aduc aminte momentul în care am penetrat-o pe Ally, chiar aici, pe canapea. Îmi amintesc că i-am spus să își scoată cămașa și că apoi i-am immortalizat frumusețea imperfectă cu obiectivul telefonului meu. Apoi i-am devorat sfîrcurile roz și i-am cerut să dea jos boxerii ăia ridicol de mari. Apoi am pătruns-o cu totul, m-am lăsat pradă plăcerii și am uitat de telefon.

Cum dracu' a obținut Erin înregistrarea asta? Ultimul număr format a fost al ei, dar ecranul a fost blocat. Oare a sunat ea? Oare am apăsas din greșeală pe pictograma verde, în timp ce Ally mă călărea ca o amatoare de rodeo?

— O s-o îngropăm, continuă Heidi. Ai să primești bani și de la nepoții ei.

Scutur frustrat din cap.

— Cât îți cere?

Heidi scoate un sunet strangulat.

— Două milioane, ceea ce, tehnic vorbind, nu te va ucide, dar totuși...

— Dă-i-i.

— Poftim?

— Spune-i lui Art să i-i dea. Dă-i banii.

Vocea lui Heidi devine mai ascuțită decât am auzit-o vreodată.

— Nu se poate să vorbești serios! Târfa aia și-a încălcat contractul și tu vrei să o răsplătești? Nu are nimic solid, Justice. Nu poate dovedi că tu ești cel din înregistrare.

— Nu contează, Heidi. Nimic nu mai contează. Pune mâna pe probă, dă-i banii și fă tot ce trebuie să faci ca să te asiguri că dispare.

Preț de câteva secunde Heidi tace, apoi chicotește.

— Ai luat-o razna de tot, nu-i așa?

Râd și eu. Nu știu de ce. Afacerea mi se prăbușește la picioare, sunt șantajat de o fată care nu avea niciun chior în buzunar înainte să mă cunoască și am o aventură cu o femeie măritată, de care nu pot să mă despart. Sunt nebun. Nebun de legat, dar, cu toate astea, niciodată nu m-am simțit mai normal. Mai legat de viața pe care am lăsat-o în urmă, viața lui Ally.

Aud pași ușori în spatele meu și ridic privirea la timp pentru a o vedea pe Ally rezemându-se de tocul ușii, îmbrăcată cu o bluză de-a mea, cu ochii umflați de somn și sex. Îmi zâmbește și un sentiment prea puternic pentru a fi reprimat îmi izbucnește în piept, apoi se refugiază în stomac.

— Te rog să te ocupi de asta pentru mine, Heidi. Și, în ceea ce privește discuția noastră de mai devreme... o s-o fac. La voi trimite.

Vocea ei devine din nou moale și feminină. De parcă i-ar fi milă de mine. De parcă îi pasă de mine.

— S-a făcut. E o decizie bună, Justice, și totul o să fie bine. Poți să o iei de la capăt, să reconstruiești. După ce trec toate astea, poți să fii oricine vrei.

N-am un răspuns, cel puțin nu unul pe care să îl pot rosti cu voce tare, așa că închid. Heidi este obișnuită cu stilul meu concis. Așa sunt cu toată lumea. Cu toată lumea, în afară de Ally.

Ca și cum și-ar putea auzi numele cum răsună melodios în capul meu, ea se apropie de canapea exact când așez telefonul pe măsuta de cafea. O apuc de talie și o trag în poala mea, iar ea chițăie fericită. Îmi îngrop fața în părul ei și încerc să absorb cât mai mult din mirosul ei, atâta timp cât mai pot. Îmi simt mirosul pe pielea ei, amestecat cu parfum și sudoare.

— N-am vrut să te trezesc, îi spun, cu buzele lipite de locul din spatele urechii. Tocmai voiam să mă întorc în pat.

— Am obosit să tot dorm, oftează ea.

O privesc și ridic ironic o sprânceană.

— Ai *obosit* să *dormi*?

Mă ciupește de braț.

— Hai, că știi ce vreau să zic.

Îi prind mâna și îi sărut palma. Apoi rămânem tăcuți și privim cum umbrele se măresc sub ochii noștri. Asfințitul se transformă în noapte.

— Pot să-ți pun o întrebare? mă întreabă Ally, cu vocea scăzută în tăcerea vastă.

— Nu o faci mereu?

Mă ciupește din nou.

— Încetează! Poți să fii serios măcar cinci minute?

Îi arunc o privire nedumerită.

— *Tu* îmi ceri *mie* să fiu serios?

— Off!

Încearcă să se retragă din brațele mele, dar le strâng mai tare în jurul ei.

— Bine, bine, îmi pare rău. Întreabă-mă orice. Acum vorbesc serios.

Ally face semn cu capul spre pereții albi, umbriți.

— Nu ai nicio fotografie.

— Asta nu e o întrebare.

— Taci din gură, poți? Și lasă-mă să termin, zâmbește ea și clatină din cap, apoi și-l așază pe umărul meu. Nu ai nicio fotografie și nu mi-ai vorbit niciodată despre familia ta. Și, din moment ce tu știi deja totul despre mine și viața mea, m-am gândit...

— Vrei să îți povestesc despre familia mea.

— Da. Se întoarce ea spre mine, cu ochii plini de lacrimi și scuze. Vreau să te cunosc. Mai avem cam o săptămână de stat împreună. Nu e de ajuns, Justice. Trebuie să absorb cât de mult pot din tine.

Inspir adânc și îi re poziționez corpul în așa fel încât să fiu nevoit să o privesc în ochi. Să fiu forțat să văd regretul și compasiunea care vor apărea, fără îndoială, pe fața ei.

— Nu e nimic nemaiauzit în povestea mea. Tatăl meu nu a iubit-o niciodată pe mama. Era fermecător, bogat, puternic și un mincinos impecabil. Ea era blândă, naivă și se gândea că dragostea pe care i-o purta putea să-l schimbe suficient de mult cât să simtă și el ceva pentru ea. Era prea bună pentru el, dar prea proastă ca să-și dea seama și să îl părăsească.

Îmi zâmbește ușor.

— Pare corect.

— Bineînțeles că nu l-a părăsit. Și, curând, el și-a găsit o nouă jucărie strălucitoare, care să îi gâdile orgoliul. Mama nu îi mai era de folos și nici eu. Relația mea cu el s-a sfârșit odată cu a lor.

— Unde e mama ta acum?

— Pe undeva, își plânge inima frântă, probabil cu un martini în mână. Nu și-a revenit niciodată după el. Când ne-a alungat, mi-am spus că era pierderea lui. Dar a fost și a noastră. Am pierdut acea femeie caldă, plină de compasiune și mult prea optimistă. Cea care îmi spunea că într-o zi o să cresc, o să ajung star de cinema, o să mă însor cu cea mai frumoasă femeie din lume și o să-i fac o duzină de nepoți. Nu numai că am pierdut-o eu, dar s-a pierdut și ea pe sine. Și-a pierdut motivul de a trăi.

Ally îmi cuprinde obrazul în palmă și mă privește ca și cum ar putea vedea direct prin exteriorul meu impasibil. Ca și cum mi-ar putea vedea toate cioburile lipite unul de altul de minciuni și înșelăciune.

Îi ofer un zâmbet slab și îi îndepărtez mâna.

— Nu trebuie să te simți prost pentru mine. Eu nu mă simt.

— Dar cred că te simți singur.

— Cum să fiu singur? rânjesc obraznic. Sunt tot timpul înconjurat de femei frumoase și de angajați foarte eficienți.

— Nu e același lucru, Justice. Cu toții avem nevoie de cineva.

— Eu n-am.

— Ba ai. Toată lumea are.

O strâng mai tare și o aduc atât de aproape, încât buzele ni se ating.

— Atunci, tu de cine ai nevoie, Ally?

Ochii ei animați îmi cercetează toate părțile pe care le pot vedea de la o distanță așa de mică. Deschide gura să răspundă, dar nu spune niciun cuvânt. Și atunci îmi dau seama că nu vreau să îi aud răspunsul. Nu vreau să aud că are nevoie de oricine altcineva în afară de mine. Așadar, cu degetele încâlcite în părul ei dezordonat, o sărut, în ciuda temerilor mele. O sărut ca să îi pot dovedi cât de mult o doresc, cât de mult am *nevoie* de ea. Cu toate că este mai mult decât poate suporta inima mea, sărut acest înger și simt cum fiecare parte vitală din mine se face scrum.

Fiecare sărut este o despărțire. Mai ales cele care teucid.

Erupție

— Oh, Dumnezeu, nu pot să cred că fac asta. Nu pot... Nu pot, Justice.

Ridic privirea de la pantofii Ferragamos cu care mă încălț și mă încrunt la zeița cu păr roșcat din fața mea.

— Ally, nu e atât de rău pe cât crezi.

— Cum poți să fii atât de sigur? N-am mai făcut așa ceva. Niciodată! Oh, Doamne, îmi vine rău.

Încep să intru în panică.

— Stai așa... La ce te referi, mai exact?

— La mersul rușinii, spune ea, ridicându-și mâinile în aer. Știam eu că ar fi trebuit să mă întorc în camera mea încă de aseară. Acum nu îmi lipsesc decât ochii de raton și păr ciufulit ca după sex. Uf!

Mă ridic și o cuprind cu brațele, apoi îi ating buzele strânse într-un botic drăguț cu buzele mele.

— În primul rând, ești frumoasă. Este încă devreme; n-o să te vadă nimeni. Și nu, nu ar fi trebuit să pleci de aseară. Ai vrut să rămâi cu mine la fel de mult cât am vrut și eu.

— Ai dreptate, am vrut să rămân, îmi răspunde, apoi expresia i se îmblânzește și își lasă fruntea să-i cadă pe pieptul meu. E atât de greu! De ce e atât de greu?

O sărut pe creștet.

— Pentru că așa trebuie să fie. Pentru că lucrurile de genul ăsta sunt făcute să ne tortureze, până când ne îndoim și ne frângem. Trebuie numai să ne dăm seama dacă toate astea merită sau nu.

Ea mă privește și fiecare colțișor întunecat al inimii mele se umple de lumină orbitoare.

— Știi, când a început totul, m-am simțit vinovată. O parte din mine încă se simte. Și eu sunt dezgustată de mine însămi, pentru că mă simt complet distrusă, chiar dacă știu că nu poate fi ceva de durată.

Închide ochii și își scutură capul dintr-o parte în alta. Când se uită din nou la mine, ochii ei albaștri sunt înecați în lacrimi.

— Și încerc să nu mă gândesc la asta. Încerc doar să mă bucur de puținul timp pe care îl mai avem împreună. Dar, la naiba, mă doare, Justice. Mă doare pentru că deja mă îndoii și mă rup. Și nu am cum să îndrept lucrurile. Dacă tot ce avem e prezentul, știu că nu voi mai fi niciodată întreagă. Și, Dumnezeu... merită! *Tu* meriți. Prefer să rămân

frântă, de dragul tău.

Fiecare emoție din mine luptă să iasă la suprafață, iar eu deschid și închid gura uscată și încerc din răputeri să nu le dau drumul. Ăștia suntem, două suflete singurate, frânte și pierdute în fața propriilor noastre dorințe. M-am născut în viața pe care o trăiește ea acum și singurul lucru pe care mi-l doresc este să o îndepărtez de ea. Să o răpesc de lângă tot ce cunoaște și iubește și să-i râvnesc zâmbetele și inima blândă. Dar nu pot să-i spun așa ceva. Nu pot să-i spun cât de mult mă doare când mă gândesc la despărțire. Nu pot să-i descriu cât de mult m-a schimbat din bărbatul care credeam că sunt și nici să-i spun cât de tare m-am frânt deja. Nu pot să-i spun că mă frâng chiar acum.

— Și eu la fel.

Ally zâmbeste. Și o viață întreagă de singurătate și durere se dezintegrează sub lumina ei. Așa că zâmbesc și eu, pentru că orice moment cu ea, fie că e o zi sau o oră, merită.

— Îmi doresc să te fi cunoscut înainte... înainte să pleci din New York. Îmi doresc să te fi cunoscut pe tine primul. Dar, probabil, nici nu ar fi contat. Te-aș fi găsit oricum, în cele din urmă.

— De ce spui asta?

— Pentru că... pentru că tu ești homarul meu, șoptește ea.

— Ăă? o întreb, ridicând o sprânceană.

A spus... *homar*?

Ea doar scutură din cap și zâmbeste ușor. Îmi împletesc degetele cu ale ei și îi sărut mâna, apoi o conduc afară din casa mea pentru ultima oară. Din acest loc care odată era steril și rece; care îmi ascundea secretele și singurătatea. Din locul pe care l-a umplut cu mai multă căldură decât soarele.

— Haide. E timpul să mergi la ore, îi spun când trecem pragul.

Rămâi, Ally. Nu pleca. Părăsește-l și rămâi cu mine.

Asta ar fi trebuit să-i spun.

* * *

— În primul rând, vreau să vă spun că a fost o plăcere pentru mine să am posibilitatea de a vă învăța și a vă ghida spre o viață sexuală mai sănătoasă și mai plină de satisfacții. Mai mult decât atât, a fost o plăcere să vă cunosc pe fiecare dintre voi. Toate ați fost minunate... mereu pregătite să învățați și să vă perfecționați, chiar și atunci când nu ați fost pe deplin

convinse și nu v-ați simțit în largul vostru. Vreau să vă mulțumesc.

Trag adânc aer în piept, pentru a-mi întări hotărârea și mă uit la cele unsprezece fețe nedumerite care mă privesc la rândul lor. Sunt mândru de ele, de toate. Și mă doare că trebuie să pronunț cuvintele următoare, ca să le protejez.

— De aceea, regret să vă informez că instruirea se va termina un pic mai devreme decât ne-am așteptat și veți pleca acasă.

— Ce?

— De ce?

— S-a întâmplat ceva?

— Am făcut ceva greșit?

Întrebările mă lovesc toate odată și flutur din mâini pentru a le calma.

— Doamnelor, vă garantez că nu ați făcut nimic greșit. Dar au apărut câteva probleme care necesită atenția mea imediată. Desigur, toate veți primi o rambursare completă și...

— De ce faci asta?

Vocea este frântă, la fel ca mine. Nici nu mă pot uita în direcția ei.

— După cum spuneam, veți primi o rambursare integrală...

— Nu poți face asta! Nu poți pur și simplu să mă trimiți acasă. Nu poți face asta, Justice!

Deschid gura să-i explic, dar Diane dă buzna înăuntru și mă salvează de la încă o replică rece, învățată pe de rost.

— Domnule Drake, avem o problemă, îmi spune la ureche.

Încuviințez din cap și revin cu fața spre femei.

— Vă rog să mă scuzați un moment.

O conduc spre biroul din spate, care adăpostește mai multe dulapuri încuiate cu informații despre clienți și alte astfel de documente. Atunci aud. O voce pe care nu am mai auzit-o de peste zece ani. O voce care nu are ce căuta aici.

Mă întorc spre Diane, a cărei piele întunecată, de culoarea bronzului, devine dintr-odată palidă.

— Am încercat să îi explic, începe ea. Domnule Drake, ce se întâmplă? Angajații sunt îngrijorați...

Vocea se aude mai tare, mai enervant. Răsună în foaier și amintirea dureroasă îmi străpunge timpanele. Mă ascund în anticamera de lângă salonul principal înainte să fiu văzut.

— Izolează problema, Diane.

Am vocea caldă și relaxată, dar dacă e să spun adevărul, am tot corpul în alertă. Cod roșu.

— Asigură-te că doamnele nu află.

Dar chiar când rostesc cuvintele știu că e prea târziu.

E prea târziu.

Fă o plecăciune; cortina cade. E timpul să plecăm acasă.

— Ally Cât, vino aici, iubito!

Mă uit pe după colț, la timp pentru a-l vedea pe Evan Carr cum o trage pe Ally, *Ally a mea*, în brațele lui. Îi atinge coama roșcată sălbatică, de parcă i-ar fi teamă să nu îl muște, și se încruntă când își dă seama că nu mai e strânsă în coc.

— Uau! Arăți... altfel.

Îi cercetează îmbrăcămintea, pielea bronzată, buzele umflate, care încă au gustul meu. Ally răspunde la privirea lui cu una uluită.

— Evan... Evan, ce cauți aici?

— Mi-a fost dor de tine. Și cu scandalul monstru din jurul acestui tip, Justice Drake, am știut că trebuie să te iau acasă.

Acum, și celelalte gospodine ies din sală, iar Diane încearcă în zadar să le trimită înapoi în salonul principal. Răul este deja făcut.

— Scandal? Despre ce tot vorbești? se încruntă Ally.

Nu îi stă bine așa și ceva din mine se cutremură. Îmi doresc să îi mângâi buzele și să le redau zâmbetul de care m-am îndrăgostit.

— Tipul e un golan, Ally. Un escroc. Ne-a păcălit pe toți numai ca să ajungă în chiloții a zeci de femei nevinovate.

Evan își trece ușor mâna prin părul ciufulit, de un blond spălăcit, ca și cum nu mi-ar fi defăimat caracterul și afacerea.

— Știi că nu e adevărat, îi răspunde Ally ferm.

Își trage încheieturile din strânsoarea lui.

Evan se apropie mai mult, ca și cum ar fi pe cale să o sărute, dar se oprește la un milimetru distanță de buzele ei.

— Da, dar avem companie. Și trebuie să dăm bine, nu-i așa?

Apoi își lipește buzele de ale ei, exact când blițul unui aparat de fotografiat cu zoom învăluie camera într-o lumină fluorescentă.

Evan a adus paparazzi.

Nemernicul face asta pentru publicitate. Nu pentru că își iubește soția și

o vrea acasă. Nu pentru că își face griji pentru ea și pentru bunăstarea celorlalte zece femei. Tot cercul ăsta e de dragul presei.

Un alt fotograf pășește din spatele unui stâlp și mai face câteva fotografii cu cei doi și cu interiorul casei.

— Oricum, unde e Justice Drake? strigă el, și toți ochii și urechile se ațintesc spre el. Unde a dispărut doctorul mare și rău?

Abia mă abțin să ies din umbră și să-l înfrunt. Să-i arăt cine sunt. Dar asta este exact ceea ce vrea. El vrea reacția mea, ca să se folosească de ea. Văd titlul de pe acum. *Evan Carr dezvăluie identitatea prădătorului sexual Justice Drake*. La naiba cu asta! N-o să-i alimentez emisiunea mâncătoare de rahat.

— Lasă-l în pace, îi poruncește Ally, uitându-se îngrijorată de jur-împrejur. Nu-ți bate capul cu el. Îmi strâng lucrurile și putem să plecăm acasă.

Ea îl împinge deoparte și se îndreaptă spre scări, spre mine. Pot să-i văd preocuparea în ochi, când cercetează coridorul. Poate că se teme că am s-o văd cu soțul ei. Poate că o mică parte din ea simte că mă înșală cu el. Sau poate că grija gravată pe fața ei este un rezultat al rușinii. Nu știu și nu îmi ofer timp să dezbăt și să analizez *cum* și *de ce*, ci întind mâna și o prind de cot când trece pe lângă mine.

— Justice, ce...?

— Nu pleca.

Cuvintele mi-au ieșit înainte să le pot opri. Și continuă să vină, toată discreția și îndoielile mele învăluite în disperare.

— Nu pleca cu el, Ally. Rămâi cu mine. Te rog. Locul tău nu e lângă el. Ochii ei animați observă înfrângerea dintr-ai mei.

— Nu pot pur și simplu să... Ce vrei să spui?

Fac un pas spre ea și o apuc de umeri. Acum ori niciodată. Dacă nu încerc, n-o să mai am o altă șansă.

— Spun că nu vreau să pleci. Niciodată. Spun că nu pot trăi fără soarele ce-mi strălucește pe față și nu pot visa fără ca stelele să mă sărute de noapte bună. Nu pot să trăiesc fără tine, Ally. Deci... ai două variante din care să alegi. Rămâi. Alege-mă *pe mine*.

Nici nu realizez că în toată încăperea nu se mai aude nimic în afară de respirația mea sacadată și bubuitul din piept. Dar când aud vocea lui, știu că rugămintea mea s-a auzit foarte clar.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Simt cum Evan se apropie în spatele meu, dar nu mă întorc spre el. Încă mă uit la Ally și aștept un răspuns, un semn. Orice îmi poate da de înțeles că ar vrea să rămână.

— Evan, îngână ea, deși mă privește pe mine.

— Evan, eu, ăăă...

— ăsta e? ăsta e Justice Drake? scuipe el cuvintele pe un ton de acuzație și amuzament.

Îl simt în spatele meu și știu că trebuie să-mi arăt fața. Nu mă mai pot ascunde în umbră.

Dacă eram într-o comedie romantică sau într-un serial siropos, acesta ar fi momentul în care ar interveni pauza de publicitate. Sau poate că acesta ar fi sfârșitul episodului, care lasă telespectatorii cu sufletul la gură și se asigură că vor urmări și episodul următor.

Dar nu suntem actori într-un show de televiziune. Nu există niciun generic de final, care să acopere expresia de șoc și pur dezgust de pe fața lui Evan Carr atunci când mă întorc să-l privesc în ochi.

Asta este viața reală. Viața mea. Viața care m-a înghițit, m-a scuipat afară și m-a aruncat la gunoi fără ezitare.

— Sean Michael? Tu ești? Ce faci aici? Și ce dracu' faci cu soția mea?

Nu spun niciun cuvânt. Nu pot. Rămân cu gura închisă, în timp ce blițurile se aprind în fața noastră și spectatorii își țin respirația. Membrele și articulațiile îmi îngheață, până când simt pe braț atingerea caldă, moale și delicată a lui Ally. Pășește lângă Evan, cu o expresie la fel de nedumerită ca a lui.

— Justice, despre ce vorbește...?

Evan aproape că o împinge într-o parte, ca să se apropie de mine.

— Stai puțin. Drăcia dracului... *Tu ești Justice Drake? Tu ești el?* latră el, cu un râs sarcastic și ridică dramatic mâinile în aer. Cred că glumești! Sean Michael este nenorocitul de Justice Drake. Și, aparent, vrea să îmi fure nevasta. Asta-i *culmea* l îmi simt mușchii atât de încordați, încât abia mă pot mișca. Nici nu îmi dau seama cât timp rămân așa, aruncându-i priviri ucigașe lui Evan și dramatismului său, până când Ally apare în raza mea vizuală.

— Justice, ce se petrece aici? Te rog să-mi spui.

Fața ei perfect imperfectă se umple de îngrijorare și imediat mă simt

vinovat, pentru că eu simt cauza.

Deschid și închid gura, încercând să-mi găsesc cuvintele, dar Evan, același nemernic egoist dintotdeauna, îmi fură momentul. Pune o mână pe spatele lui Ally și cu cealaltă gesticulează spre mine.

— Ally Cât, draga mea, ți-l prezint pe Sean Michael. Bastardul lui taică-meu și fratele meu vitreg.

Și toată frica și rușinea mea ies la suprafață și dau pe afară de secrete și minciuni. Văd repulsia de pe fața ei când se uită la mine, rănită și trădată, scăldată în lumina a zeci de blițuri. Nu se simte dezamăgită de Evan, soțul ei, pentru că i-a ascuns un secret atât de important, se simte dezamăgită de mine. De parcă toate astea se întâmplă din vina mea. De parcă eu l-aș fi forțat pe taică-său, adică pe taică-meu, să-și înșele nevasta cu o tânără menajeră naivă și să conceapă un fiu care s-a născut la doar două luni după Evan.

— Ești fratele lui? șoptește ea răgușit. Ești un Carr?

— Frate vitreg, o corectez. Și nu, nu sunt un Carr.

Ochii înlăcrimați îi scapără de furie.

— Deci, ai știut despre mine? Ai știut cine sunt încă de la început?

Ea dă din cap și buzele i se schimonosesc a dezgust.

— Oh, Dumnezeuule, ai știut tot timpul! Ai vrut să mă folosești ca pe un pion...

Încerc să ajung la ea, dar se ferește de mine.

— Nu! Să nu îndrăznești nici măcar să *gândești* așa ceva! Da, am știut cine ești, dar...

— Dar ce? Cum poți să-i explici asta, frățioare? mă întreabă Evan îngâmfat. Știi ceva? Nu mă pot decide ce te face un dobitoc mai mare: faptul că te-ai înfruptat din soția mea sau că încerci să-ți faci drum cu coatele într-o lume din care, evident, nu faci parte. Tu și maică-ta ați fost plătiți cu vârf și îndesat să stați departe de familia noastră. Faptul că ți-ai schimbat numele nu anulează contractul. Să vezi ce șuturi în fund o să iei de la avocații lui taică-meu!

Își scoate telefonul din buzunar.

— Avocații lui taică-tău? Nu cumva te referi la cei ai *maică-tii*? Din moment ce îți place atât de mult să te ascunzi sub fusta ei, ar trebui să știi foarte bine că ea a pus la cale toată conspirația asta.

Evan ridică din umeri.

— E adevărat. Dar, vezi tu, una dintre caracteristicile căsătoriei este aceea că unește. Căsătoria creează un întreg. Iar *noi* suntem o familie. Tu și curva de mă-ta o să fiți mereu pe dinafară.

Nu apare niciun gând. Nicio intervenție a lui Jiminy sau vreun imbold din partea drăcușorului narcisist. Numai furie roșie și mișcări încetoșate, atunci când îl apuc pe Evan de gât și îl trântesc de perete. Nu aud țipetele de frică ale femeilor sau sunetele scoase de aparatele de fotografiat care îmi immortalizează mișcările. Nu o simt pe Ally, care mă trage de braț și mă imploră să mă opresc și nici pe Riku, care încearcă să mă împiedice să fac ceea ce îmi doresc să fac de zeci de ani. Simt doar furia orbitoare care îmi amorțește mâna când îi apăs și mai tare gâtul încordat și privesc cum ochii lui albaștri, că ai mei, se măresc de groază.

O să-l omor.

O să-l omor pe nenorocit.

Mi-am ratat copilăria pentru că mama lui Evan a refuzat să-i permită lui taică-său să mă recunoască. Și când a aranjat să urmez cel mai bun liceu din oraș nici asta nu a ținut mult, pentru că Evan nu se simțea „în largul lui” în prezența mea. Iar acum mi-a furat fericirea. Puțin îmi pasă dacă, legal, Ally îi aparține lui. Este a mea și o simt până în măduva oaselor. Mi-a fost sortit să fie parte din mine. Iar Evan vrea să-mi ia și asta.

Așa că o să-i iau viața, așa cum el și javra de maică-sa au vrut să mi-o ia pe a mea.

— Justice, te rog, nu! Te rog, nu vrei să faci asta!

Vocea lui Ally acoperă sunetul sângelui care îmi vâjâie în urechi, dar pare atât de departe, ca o amintire aproape uitată. Îl strâng mai tare de gât pe Evan, iar el încearcă să țipe, dar nu scoate niciun sunet.

— Acum, unde ți-e mămica, Evan? îi șoptesc, cu maxilarul încordat. Acum cine te mai salvează de mine, a? Ăă? Răspunde-mi, jigodie!

Un scâncet răgușit îi scapă de pe buzele tremurânde și îl strâng de gât atât de tare, încât încheieturile mi se albesc. Îmi apropii fața de a lui, asigurându-mă că îmi poate vedea furia în ochi, iar eu pot vedea frica într-ai lui.

— Ce-ai zis? Nu te prea înțeleg printre toate bocetele, Evan. Ai de gând să mă spui mamei tale? Ai să o minți din nou că am fost rău cu tine, așa cum făceai când eram mici? Sau ce-ar fi să-i spui că ți-am cotrobăit prin cutii și ți-am luat lucrurile?

Un zâmbet diabolic îmi joacă pe buze și râd isteric, apoi mă aplec să-i șoptesc la ureche cuvintele dure:

— Ei bine, de fapt, chiar am luat ceva ce era al tău. Am luat și am tot luat, iar și iar, până când mi-a strigat numele și m-a implorat să-i dau mai mult. Până când a terminat atât de violent, încât a început să *plângă*.

— Oprește-te! Te rog! țipă Ally. Cineva să facă ceva!

— Haide, frate.

E vocea lui Riku. Este departe, dar mai aproape decât înainte. Îi simt mâinile pe umerii mei, cum încearcă să mă readucă la realitate.

— Te vede toată lumea. Nu-ți distruge viața pentru nenorocitul ăsta. Nu merită.

— Te rog, plânge un înger frânt. Te rog, nu. Te rog, nu face asta.

Vocea ei îmi tot răsună în minte, implorându-mă să mă opresc. Implorându-mă să-i cruț soțul iubit. Da, m-aș simți extrem de bine dacă l-aș răni pe Evan, dar ar distruge-o pe ea. O parte din ea ar muri cu el. Și m-ar urî pentru totdeauna dacă aș lăsa-o văduvă la doar douăzeci și șapte de ani. Iar asta... asta e ceea ce m-ar distruge pe mine.

Îi eliberez gâtul lui Evan, îl las pe Riku să mă tragă de lângă el și îi permit lui Ally să-și ajute soțul, care se prăbușește la podea și tușește convulsiv. Ea îi îndepărtează părul de pe fruntea transpirată, îi mângâie fața roșie ca sfecla și plânge pentru el. Plânge, pentru viața pe care aproape i-am răpit-o, cu mâinile goale.

Cineva se grăbește să-l ajute pe Evan să se ridice și, cu Ally lipită de el, se îndreaptă cu toții spre ieșire.

— Nu mi-ai luat-o, încearcă el să împrăște cu venin peste umăr, dar nu reușește să scoată decât o șoaptă încordată. Ai plătit pentru ea și ultimul ban din buzunar.

Nu-i răspund. Nici măcar nu mă uit la el. Doar continui să privesc cum Ally alege. Evan este răul cel mai mic. Iar eu... eu sunt cel mai rău.

El este steaua vieții ei. Eu am fost doar un substitut.

Chiar înainte să treacă pragul, ea se întoarce și mă privește pentru ultima oară. Soarele îi luminează singura lacrimă care i se prelinge pe obraz și o transformă în durere cristalizată. Vreau să mă duc la ea, să i-o prind în palmă și să i-o sărut, până dispare cu totul. Dar nu varsă lacrimi pentru mine. Le varsă din cauza mea.

Îngerul îndurerat îmi scapă printre degete și fuge din iadul meu, cu o

limbă de foc în urma ei. Stele ard și cad din cerul meu, iar norii plâng, întunecați de tristețe.

Soarele a dispărut. Am pierdut-o pentru totdeauna.

Abandon

— Mesajul 12 din 23

Dragă Justice.

Un An Nou fericit! (cu întârziere)

Nu sunt sigură dacă ai primit mesajele mele, dar, în calitate de agent de publicitate, și încă sunt agentul tău de publicitate, fie că îți place, fie că nu, simt nevoia să păstrez legătura cu tine. Știi, să te țin la curent cu ce se mai întâmplă pe aici. Și să-ți spun că toți ne facem griji din cauza ta.

Gata, am spus-o. Îmi fac griji pentru tine.

Din ultimele surse am auzit că ai fost în Tokio, după care te-ai ascuns într-un castel din Franța. Mama ta m-a ținut la curent și mi-a spus că ai trecut și prin Polonia, unde ți-ai vizitat bunicii de sărbători. Că tot a venit vorba, este o femeie nemaipomenită. Mi-a spus până și nefericita poveste a fostului tău nume. Sean Connery și Michael Douglas? Pe bune? Dar nu pot să-i port pică.

Oricum, după Polonia, pista s-a răcit. Asta a fost acum trei săptămâni.

Uite, te înțeleg. În momentul ăsta ești supărat pe toată lumea. Dar, măcar dă-mi un semn de viață, ca să știu că nu scriu mesaje unui cadavru.

Nu cred că ești la curent cu ultimele evenimente, pentru că dacă ai fi fost, acum te-ai fi întors acasă. Așa că o să te scutesc de detaliile savuroase și o să trec direct la subiect.

Evan Carr a renunțat la toate acuzațiile împotriva ta. Se pare că ai un înger păzitor care veghează asupra ta, pentru că echipa lui era pregătită de atac. Așa că socotește asta ca pe o victorie; căminul tău este în siguranță.

Cu toate astea, lucrurile s-ar putea să se schimbe radical dacă nu îți miști fundul mai repede înapoi. Diane și Riku au venit cu o idee nebunească de a transforma Oasis într-o stațiune pentru cupluri care are la bază hedonismul. Și având în vedere că oamenii vin să viziteze locul ăsta de parcă ar fi Disneyland pentru perversi, cred că e un plan bun. Laura și Brad sunt de acord să devină angajați cu normă întreagă și să predea cursuri de yoga tantrică, printre altele. Ba chiar au vorbit și cu Candi și

Jewel despre un curs de striptease aerobic și încă unul, mai intim, de striptease pentru cupluri. Toți sunt gata să ajute, Justice. Le pasă de tine... Tuturor ne pasă.

Evident că Erin nu a mai fost invitată.

Ultima dată am auzit că a renunțat la medicină și e pe cale să ajungă prostituată drogată. Din păcate pentru ea și pentru schema ei de șantaj, după ce s-au publicat fotografiile din... știi tu... ziua aia, înregistrarea ei audio nu a mai valorat nimic. Deci, nu numai că este o javră mincinoasă, ci este una falită și fără job.

Nu știu dacă citești toate astea sau dacă te afli măcar într-o zonă cu acces la Wi-fi, dar vreau să știi că suntem de partea ta. Nimeni nu te condamnă pentru ce i-ai făcut lui Evan; nemernicul a meritat-o. Iar acum că toată lumea a aflat că ești fiul abandonat al lui Winston Carr al II-lea, toată lumea te compătimește și înțelege de ce ai reacționat așa.

Ți-au furat totul, Justice. Nu-i lăsa să-ți ia și tot ce ai realizat cu puterile tale.

OK, pe data viitoare! Poate că de data asta chiar o să-mi răspunzi, ca să știi că n-ai crăpat în vreun șanț din Rio. Așa cum am mai spus, cu toții suntem aici pentru tine. Dacă vrei să-l uiți pe Justice Drake, te înțeleg perfect. Dar nu ne uita și pe noi. Nu-i abandona pe cei care te iubesc. Bine?

— Heidi

** * **

Acest e-mail este unul dintre multele pe care le-am citit și le-am șters. Am adunat totul în acel loc latent din mintea mea, care nu are voie să jalească sau să aibă vreun alt soi de sentiment. Așa e cel mai bine și pentru mine, și pentru restul lumii.

Heidi are dreptate, nu sunt la curent cu mondenitățile. Nu mă uit deloc la televizor. Uneori trec pe lângă vreun teanc de ziare în aeroport și văd câte o față cunoscută pe prima pagină, dar și asta se întâmplă din ce în ce mai rar. Potrivit conversațiilor din rândul tinerilor localnici, am înțeles că o tânără vedetă de la Hollywood este însărcinată și nu știe sigur care dintre frații Franco este tatăl. Au! Având în vedere că abia a devenit majoră, pun pariu că e vorba de Franco cel Mare.

Stau într-o cafenea din Amsterdam, savurez o ceașcă de ceai din plante, știți voi... din ăla distractiv, și ascult zgomotele orașului. Este aglomerat,

viu. Și totuși, locul ăsta are ceva foarte relaxant și blând. Poate că e efectul plantelor. Poate că mintea mea este, în sfârșit, suficient de distrasă ca să simtă și altceva în afară de furie și regret. Aproape zâmbesc. Aproape.

Fata din magazin îmi zâmbește și îi fac semn din cap. E frumoasă, exotică, cu pielea și părul întunecate, dar ochii ei sunt incredibil de luminoși. Acum câteva luni, privirea mea ar fi zăbovit asupra ei câteva secunde în plus. Poate că i-aș fi zâmbit și eu. Suficient cât să-i arăt că mi-a captat atenția și că ar putea să o păstreze timp de o noapte.

Magazinul este gol și fata schimbă postul de televiziune de la fotbal la ceva ce pare a fi o comedie.

— Te superi? mă întreabă în limba engleză, cu un accent puternic.

Fără să mă uit la ecran, clatin din cap că nu și îi ofer un zâmbet forțat. Ea percepe gestul meu ca pe o invitație și vine la masa mea.

— E serialul meu preferat, îmi spune ea, zâmbind spre televizor. Și mă bucur că dau reluările în limba engleză. M-au ajutat să învăț.

În cele din urmă, îmi ridic ochii de la frunzulițele care plutesc în ceașca mea și mă uit la televizor. Când privirea îmi poposește pe ecran, mă simt ca și cum aș fi fost aruncat într-o piscină infinită cu apă rece ca gheața. Tocmai când credeam că i s-a făcut cuiva milă de mine și mi-a aruncat un colac de salvare, îmi dau seama că e de fapt o greutate și mă scufund de tot.

Nu pot să scap de asta.

Nu pot să scap de ea.

Indiferent unde mă duc, ea e cu mine. Chiar și atunci când este la un milion de kilometri depărtare.

Phoebe cea excentrică îl consolează pe Ross, spunându-i să reziste, pentru că indiferent ce s-ar întâmpla, Rachel e homarul lui. Și când homarii se întâlnesc și se îndrăgostesc, se împerechează pentru toată viața. Se găsesc întotdeauna. Și, mai devreme sau mai târziu, Rachel și Ross vor fi împreună.

În următoarea jumătate de oră văd cum Ross cel alnic împărtășește acest raționament cu Rachel și încearcă să o facă să înțeleagă că el este bărbatul potrivit pentru ea. Bineînțeles că nu reușește, iar Rachel îl respinge și caută perspective mai atractive. Perspective precum Evan Carr din lumea ei. Pentru că fetele ca Rachel nu se îndrăgostesc de bărbați ca Ross. Nimeni **nu-l** vrea pe înlocuitor.

Grupul stă așezat în sufrageria Monicăi și urmărește o veche casetă video, de la balul bobocilor. Rachel este supărată pentru că iubitul ei Chip a lăsat-o baltă. Undeva în spate stă singuraticul Ross, tăcut și invizibil. Părinții îl conving să o ducă pe Rachel la bal, iar după câteva insistențe, el acceptă. Și o văd: lumina din ochii lui

Ross. Momentul în care se umple de speranță, de vise și de nebunie oarbă.

Toate sunt zdrobite și făcute praf când Rachel trece pe lângă el și iese pe ușă... cu Chip.

Nimeni nu a știut vreodată cât de mult a iubit-o Ross pe Rachel. El nu a spus nimănui. S-a izolat în durere și respingere, pentru că a crezut că nu este suficient de bun. A știut că era *alegerea mai proastă*.

Adulta Rachel îl vede, în sfârșit îl vede. Și înțelege. Ross a fost făcut pentru ea. Ea a fost făcută pentru el. Și nici timpul, nici distanța, nici circumstanțele nu pot să schimbe asta.

Cei doi se sărută și Phoebe, entuziasmată, repetă declarația de mai devreme. *Vedeți, el este homarul ei!*

Când episodul ajunge la final, înțeleg. În sfârșit înțeleg ce a vrut să spună Ally în acea zi. Și, fără niciun motiv, râd.

Râd *cu adevărat*.

Râd cu atâta poftă, încât mă țin cu mâinile de burtă. Barmanița se îndepărtează încet, surprinsă de explozia mea de isterie. Probabil mă consideră drogat de-a binelea și poate că sunt. Nici nu-mi pasă. E foarte plăcut să poți elibera... *ceva*.

— Naiba să te ia, Phoebe Buffay, spun cu voce tare, clătinând din cap, cu un zâmbet stupid pe față. Naiba să te ia.

Revelație

Dragă Ally.

~~Știu că te întrebi unde am dispărut și ce am făcut. Sau poate că nu. Poate că nu mai vrei să auzi de mine în viața ta. Și cred... că e de înțeles. Dar, oricum.~~

~~— Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie să te conving că nu am vrut să te rănesc niciodată. Dar nu știu cum.~~

~~Știu că, pânababil, Evan te-a făcut să crezi că te-am folosit ea să ajung~~

~~la el, dar asta este departe de a fi adevărat. Nu dau doi bani pe Evan.~~

~~Nu e vorba de eh~~

~~Ally, da, am știut de la început cine ești, dar nu asta m-a atras la tine. Erai blândă ți delicată, și... nu:~~

~~Sincer să fiu?~~

~~Ally, erai incredibil de amuzantă, prostuță, groaznic de neîndemânatică și ori de câte ori îmi petreceam timpul cu tine, nu puteam să-mi șterg zâmbetul tâmp de pe față. Asta m-a atras la tine. Asta m-a făcut să-mi dau seama că atracția mea pentru tine era mult mai mult decât curiozitate morbidă. Și, odată ce am acceptat această idee, am știut că trebuia să fiu cu tine. N-am avut de ales.~~

~~Când ai apărut în viața mea, totul s-a schimbat. EU m-am schimbat. Toate lucrurile pe care credeam că le doresc, bărbatul care credeam că sunt... nimic nu a mai avut sens. Nimic în afară de tine. Tu mi-ai dat un nou sens.~~

~~Bni plăcea cum mă simțeam când eram împreună. Îmi plăcea cum eram EU când eram împreună.~~

~~Nu știi ce-aș putea să-ți spun ca să te fac să crezi că ai avut dreptate. Și tu ești homarul meu. Și indiferent prin ce vom trece sau cu cine ești căsătorită sau câtă distanță e între noi, într-o zi ne vom regăsi. Trebuie.~~

~~Îmi pare rău.~~

Concluzie

Abu Dhabi

Am tot cochetat cu ideea de a mă întoarce acasă timp de săptămâni întregi. Dar de fiecare dată când mă gândeam să mă duc, dădeam peste aceeași revelație amară: nu mai aveam o casă.

Oasis a fost și încă este a mea, dar a fost călcată de paparazzi și turiști care sperau să-l zărească pe Justice Drake. Nu mai este refugiul pe care l-am găsit după ce am fost smuls din oraș, imediat după ce am terminat liceul. Obişnuiam să dau vina pe mama, pentru că a acceptat banii în schimbul tăcerii, dar apoi mi-am dat seama că a făcut ceea ce a trebuit să facă pentru a supraviețui. Să fi mers împotriva familiei Carr ar fi fost curată sinucidere, și nu o spun la figurat. Dacă și-ar fi dorit cu adevărat să dispărem, nu am niciun dubiu că am fi nimerit în vreun „accident” convenabil. Și chiar și în calitate de tânără imigrantă poloneză, cu vise

mari într-un oraș enorm, mama a știut câtă influență avea familia Carr. Așa că ne-au cumpărat tăcerea, iar eu am învățat adevărata putere a banului. Cu el poți cumpăra fericire, dragoste și libertate. Iar eu? Eu mi-am cumpărat o nouă viață.

Așa că, iată-mă, schimbând o oază cu alta, încă încercând să îmi dau seama ce urmează și cine eram cu adevărat înainte ca lumea să afle de existența lui Justice Drake.

Îl simt, eu sunt acela. Dar sunt și Sean Michael Dovak, băiatul care trebuia să ajungă star de cinema. Băiatul care, cândva, semăna cu Winston Carr al II-lea și cu fiul său Evan.

În încercarea de a mă separa de acest stigmat, am făcut tot posibilul să *nu* arăt ca ei. M-am tuns mai scurt, mi-am dezvoltat musculatura, pentru că bărbații Carr erau mai slăbănogi, și am stat cât de mult am putut în aer liber, ca să îmi accentuez bronzul natural, moștenit. Din fericire, mama are trăsături europene puternice, care, când am crescut, au șters mare parte din materialul genetic al familiei Carr. Totuși, din când în când, cineva se uita insistent și își lăsa curios capul într-o parte, după ce mă vedea împreună cu Evan, când eram copii. Și doamnei Carr, diavolul în persoană, nu îi plăceau speculațiile.

Sean Michael a avut întotdeauna o conotație negativă. Așa că am devenit Justice Drake. Și nu mi-e rușine cu asta.

Apartamentul pe care l-am închiriat este de trei ori mai mic decât conacul de la Oasis, dar mi se potrivește. Nu mi-a plăcut niciodată să trăiesc pe picior mare și m-am îndrăgostit imediat de designul curat și modern al spațiului. Și din moment ce nu aveam în plan să mă întorc curând în Arizona, m-am gândit, *de ce nu?* Ce loc poate fi mai bun pentru a o lua de la capăt decât o țară străină?

Asta a fost cam acum o lună și mica mea bucătică de Abu Dhabi încă nu mă face să mă simt ca acasă. Și o parte din mine crede că, probabil, nu o să reușească niciodată.

Ies din clădirea luxoasă în bătaia soarelui de dimineață și trag pe nări mirosul de gaze de eșapament, alimente picante și tămâie. Trec pe lângă târgurile și zonele turistice din apropiere și mă îndrept spre cafeneaua de pe plajă. Din fericire e devreme și mă așez direct la masa mea preferată. Unul dintre chelneri mă recunoaște și se grăbește să-mi aducă o ceașcă de cafea.

— Fructe proaspete astăzi, domnule? mă întreabă, amintindu-și comanda mea obișnuită.

— Da, te rog.

Mango și pere.

Mă privește atotștiutor și face o plecăciune, apoi dispare în restaurant, ca să-mi aducă platoul obișnuit cu pepene galben, struguri.

— Hmmm! Mă gândeam eu că o să comanzi ceva sănătos, ntrebare: dacă ai putea să mănânci numai fructe sau pui și vafe pentru tot restul vieții, ce ai alege?

Încremenesc și aproape scap din mână ceașca plină cu cafea fierbinte. O las pe masă, apoi mă întorc cu grijă spre voce. Spre femeia îmbrăcată complet în negru, de la hijabul care-i acoperă capul până la abaya lungă și mătăsoasă care-i atinge gleznelor.

Și sunt acasă.

Mă simt acasă, în ochii ei nu chiar verzi, nu chiar albaștri. Ochi prea sălbatici și prea luminoși pentru a fi reali. O singură buclă de par roșu ca focul se desprinde și îi cade pe ochii strălucitori. Încearcă să și-o sufle de pe față și hijabul i se umflă, iar ea râde. Râde cu poftă și mi se pare cea mai dulce melodie compusă vreodată, după ani de suferință în tăcere asurzitoare.

Nu știi ce să spun.

Râd și eu.

Sfârșit.

Știri 11

*

Proaspăt divorțata Allison Elliot se distrează la Coachella cu celebrul sexpert apetisant Justice Drake

Abia întorși din vacanța în St. Tropez, cei doi care formează noul Cuplu al Anului păreau odihniți și foarte îndrăgostiți în timp ce ascultau acordurile lui Pharell și se bucurau de focurile în aer liber de la festivalul muzical Coachella din California în acest weekend. Perechea s-a ținut de mână și chiar s-a sărutat de câteva ori, pe versurile melodiilor preferate. Allison chiar ne-a arătat câteva mișcări de dans mai îndrăznețe, în vreme ce iubitul ei Justice a râs împreună cu ea. „Allison nu mi s-a părut niciodată atât de fericită”, a remarcat un participant. „Nu i-am mai văzut

niciodată această latură. Pare să fie un om obișnuit, exact ca noi, și poate în sfârșit să fie ea însăși!”

Asta se petrecea la numai o săptămână după ce s-a finalizat divorțul de fostul ei soț Evan Carr. S-a aflat, de asemenea, în urmă cu câteva luni, că Evan Carr este, de fapt, fratele vitreg al lui Drake, rezultatul unei aventuri a tatălui său Winston Carr al II-lea de acum treizeci de ani. De asemenea, Drake a fost subiectul unui scandal în mass-media legat de activitatea neconvențională pe care o desfășura pe proprietatea sa Oasis. De atunci, nenumărate soții de celebrități au sărit nerăbdătoare să-i ia apărarea.

„Mi-a salvat căsnicia” a declarat Lacey Rose, soția legendarului rocker Skylar Rose. „Îmi pierdusem încrederea pe care o aveam în tinerețe și de care se îndrăgostise soțul meu. Mă gândeam că dacă sunt mamă și soție nu mai pot fi și sexy. Justice Drake a schimbat asta. El ne-a arătat că putem să fim sincere cu privire la sexualitatea noastră și să ne satisfacem soții, dar, totodată, să ne simțim bine în timp ce o facem. „De atunci, Justice și-a restructurat programul și a creat unul potrivit pentru cupluri.

„Își dă seama că într-o relație este nevoie de două persoane”, ne-a relatat o sursă apropiată „doctorului sexual”. „Punea toată responsabilitatea de a salva căsnicia pe umerii soțiilor, dar bărbații erau cei care le distrugau. Acum vede lucrurile diferit... acum, că o are pe Ally”.

Mulțumiri

*

Nu mă pricep deloc la asta. Deși sunt extrem de recunoscătoare fiecărei persoane care m-a susținut în această aventură, mereu simt că nu reușesc să transmit cu adevărat asta în secțiunea de mulțumiri. Și oamenilor care au fost alături de mine la bine și la rău, printre urcușuri și coborâșuri, de-a lungul și de-a latul acestui montaigne russe literar, mă străduiesc să le arăt cât mai multă iubire, sprijin și prietenie. Și un text micuț de la sfârșitul

unei cărți nu poate descrie pe deplin acest lucru. Este imposibil.

Așa că, în loc de asta, vreau doar să vă mulțumesc tuturor. Prietenilor autori, prietenilor cititori, prietenilor bloggeri... Vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți și pentru tot ceea ce ați făcut pentru mine. Vă mulțumesc pentru încurajare și amabilitate. Vă mulțumesc pentru fiecare distribuie, articol, comentariu și recomandare. Vă mulțumesc pentru că îmi citiți și evaluați cartea.

Vă mulțumesc! VOI ați făcut ca toate astea să devină realitate.

* * *

* * *

Expresie folosită pentru a descrie o soție care nu gândește, ci doar are grijă de bărbat și de copii. Are la bază filmul *The Stepford Wives* (*Neveste perfecte*) din 1975, în care un grup de bărbați dintr-un oraș rezidențial, sătui de soțiile lor imperfecte, hotărăsc să fabrice copii sintetice ale acestora.

Aluzie la comedia romantică *Pretty Woman* (1990), în care o prostituată frumoasă (Julia Roberts) se îndrăgostește de un afacerist de succes (Richard Gere).

Manolo Blahnik, creator de modă spaniol renumit în special pentru colecțiile sale de pantofi de lux. Page Six și TMZ sunt numele a două reviste americane de scandal.

„Real Housewives” este un reality-show american care prezintă viața de zi cu zi a femeilor bogate. Heidi Klum: model, producător de televiziune, designer vestimentar, prezentator TV și actriță, de origine germană.

Victorias Secret Angels: cele mai importante modele ale brandului Victoria’s Secret, acestea fiind și unele dintre cele mai bine plătite din lume.

Hugh Hefner: creatorul, fondatorul și redactorul-șef al revistei *Playboy*.

Skeletor: personajul negativ al francizei „Masters of the Universe”, creată de Mattel.

Ryan Lochte: înotător american care deține mai multe recorduri mondiale și este medaliat olimpic.

Joc de cuvinte. Dick în original înseamnă și nemernic/măgar, dar și penis.

Personaj secundar din franciza *Star Wars*, o creatură bipedă acoperită cu blană.

Referire la comedia „Magic Mike”, în care Magic Mike, un stripper veteran, îl învață toate secretele meseriei pe ucenicul său Kid.

Stil de dans în care cele mai multe mișcări sunt concentrate în șolduri și genunchi.

Personaj din desene animate, creat de Hanna-Barbera. Episoadele sunt o parodie după filmele de spionaj, în special seria James Bond.

Roman de Stephen King, în care un autor de romane de dragoste din epoca victoriană, avându-1 ca personaj principal pe Misery Chastain, este răpit de o fană înfocată, care, după ce află ce s-a întâmplat cu eroina ei preferată în ultimul volum, îl forțează să scrie o nouă carte pentru a modifica povestea.